

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 95

Dimecres, 14 d'octubre de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 63, primera reunió

S U M A R I

Liquidació

del pressupost del Parlament corresponent al primer període del 2009 (tram. 232-00009/08) p. 3

Projecte

de pressupost del Parlament per al 2010 (tram. 230-00005/08) p. 4

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats (tram. 234-00042/08 i 234-00043/08) p. 5

Projecte de llei

de salut pública (tram. 200-00041/08) p. 5

Projecte de llei

de modificació de la disposició transitòria tercera de la Llei 2/2009, del 12 de febrer,
del Consell de Garanties Estatutàries (tram. 200-00069/08) p. 22

Projecte de llei

d'acollida de les persones immigrades i les retornades a Catalunya
(debat de totalitat) (tram. 200-00063/08) p. 30

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la creació de comissions d'investigació pel cas del Palau
de la Música i pels informes encarregats pel Govern el 2007 (tram. 317-00283/08) p. 38

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les accions per aconseguir la nul·litat del judici contra
Lluís Companys i els altres judicis franquistes (tram. 317-00286/08) p. 39

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el Pacte nacional per a les infraestructures (tram. 317-00284/08) p. 40

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la futura llei estatal de l'audiovisual i sobre
la publicitat a la televisió pública catalana (tram. 317-00287/08) p. 41

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració dels resultats del Pacte nacional per a l'habitatge
i sobre el futur Pacte nacional per a les infraestructures (tram. 317-00285/08) p. 42

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la negociació amb el Govern de l'Estat amb relació a la Llei 12/2009, d'educació (tram. 317-00288/08) p. 43

Pregunta

al Govern sobre el pla d'ajuts per a l'adquisició d'automòbils (tram. 310-00343/08) p. 44

Pregunta

al Govern sobre els recents esdeveniments en l'àmbit de la cultura (tram. 310-00347/08) p. 45

Pregunta

al Govern sobre les negociacions amb el Govern de l'Estat amb relació a la Llei 12/2009, d'educació (tram. 310-00348/08) p. 47

Pregunta

al Govern sobre la signatura de l'Acord de mesures per a l'ocupació juvenil a Catalunya 2009-2012 (tram. 310-00346/08) p. 48

Pregunta

al Govern sobre les mesures i els mitjans per a atenuar els efectes de la crisi a l'Anoia (tram. 310-00344/08) p. 49

Pregunta

al Govern sobre les actuacions de suport a les empreses en el context de crisi econòmica (tram. 310-00345/08) p. 50

Projecte de llei

d'acollida de les persones immigrades i les retornades a Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00063/08) (continuació) p. 51

Proposició de llei

de reforma parcial de l'impost sobre successions i donacions (debat de totalitat) (tram. 202-00065/08) p. 61

Proposició de llei

de retorn a la fiscalització prèvia en contractes menors (debat de totalitat) (tram. 202-00066/08) p. 75

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 63.1

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, l'oïdor de comptes, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i el lletrat Sr. Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, i les conselleres de Justícia, de Salut, i d'Acció Social i Ciutadania.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Liquidació del pressupost del Parlament corresponent al primer període del 2009 (tram. 232-00009/08). Mesa ampliada. Liquidació del pressupost (art. 29.3.h del Reglament). (Proposta de liquidació: BOPC 545, 25.)

2. Projecte de pressupost del Parlament per al 2010 (tram. 230-00005/08). Mesa ampliada. Debat i votació del dictamen (Dictamen: BOPC 545, 21).

3. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats (tram. 234-00042/08). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Tram. 234-00043/08. Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 545, 20).

4. Projecte de llei de salut pública (tram. 200-00041/08). Comissió de Salut. Debat i votació del dictamen de la comissió (Dictamen: BOPC 528).

5. Projecte de llei de modificació de la disposició transitòria tercera de la Llei 2/2009, del 12 de febrer, del Consell de Garanties Estatutàries (tram. 200-00069/08). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única. (Text presentat: BOPC 543, 20.)

6. Projecte de llei d'acollida de les persones immigrades i les retornades a Catalunya (tram. 200-00063/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 492, 29.)

7. Proposició de llei de reforma parcial de l'impost sobre successions i donacions (tram. 202-00065/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 434, 28.)

8. Proposició de llei de retorn a la fiscalització prèvia en contractes menors (tram. 202-00066/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 434, 30.)

9. Procediment per a elegir sis vocals del Consell Assessor de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries (tram. 284-00026/08). Grups parlamentaris. Designació.

10. Procediment per a elegir un membre o una membre del Consell Social de la Universitat de Lleida (tram. 284-00032/08). Grups parlamentaris. Designació.

11. Interpellació al Govern sobre la fiscalitat (tram. 300-00229/08). M. Ángeles Olano i García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

12. Interpellació al Govern sobre les mocions relatives a consultes sobre la independència de Catalunya aprovades en diversos ajuntaments (tram. 300-00230/08). Grup Mixt. Substanciació.

13. Interpellació al Govern sobre les infraestructures i l'obra pública (tram. 300-00232/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

14. Interpellació al Govern sobre l'Administració de justícia en el context de crisi econòmica (tram. 300-00233/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

15. Interpellació al Govern sobre l'agricultura (tram. 300-00231/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures de reforç amb relació a la protecció de les famílies davant la crisi (tram. 302-00187/08). Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació econòmica (tram. 302-00188/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

18. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Els proposo, senyores diputades, senyors diputats, que pugem tractar de manera conjunta el primer punt i el segon punt de l'ordre del dia, que són la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al primer període del 2009 i el projecte de pressupost del Parlament per al 2010, tot i que després faríem les dues votacions separades. Si els sembla bé... *(Pausa.)*

Liquidació

del pressupost del Parlament corresponent al primer període del 2009 (tram. 232-00009/08)

Doncs, donaríem la paraula a l'illustre diputat intervenitor senyor David Pérez, a qui la Mesa ha encomanat la presentació tant de la liquidació del pressupost com, després, del projecte de pressupost.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Si us sembla, faríem, en primer lloc, la liquidació del pressupost, tal com preveu el Reglament, del període de sessions tancat el 31 de juliol del 2009.

Penseu que el pressupost inicial d'aquest any, del 2009, era de 68.363.000 euros, i a aquest pressupost s'hi han incorporat uns romanents de l'exercici anterior que

s'han compromès d'acord amb la normativa vigent, i per tant estem parlant d'un pressupost definitiu de 73.725.000 euros.

D'aquest pressupost, la despesa que s'ha efectuat, per tant, en aquests primers set mesos aproximadament ha estat: referent al capítol primer, s'ha gastat el 55,65 per cent del pressupost; respecte al capítol segon, les despeses, les transferències, portem una despesa del 57 per cent; respecte del capítol IV, s'han reconegut unes obligacions per un 60,8 per cent del pressupost definitiu, i, per últim, en el capítol d'inversions, en aquests primers set mesos, hi insisteixo, hem fet unes inversions per un volum del 20 per cent de les inversions pressupostàries, atès que el 31 de juliol encara no s'han contret les obligacions corresponents a l'obra més important d'aquest exercici, que és la remodelació dels espais de l'antic bar restaurant.

Per tant, s'aprecia, això sí, s'ha de dir, que, del conjunt del pressupost, al volum de despesa, estem en un 50 per cent autoritzat en els primers set mesos, i per tant pensem que el ritme de la despesa s'adequa exactament o perfectament a aquest període de set mesos, de gener a juliol, a què correspon aquesta liquidació.

Per tant, sí que els diputats interventors us demanarien, si és possible, que es votés a favor d'aquesta primera liquidació del pressupost, del període gener-juliol.

Projecte

de pressupost del Parlament per al 2010
(tram. 230-00005/08)

I si li sembla bé, senyor president, continuaria amb el següent punt de l'ordre del dia –després ja es faran les votacions corresponents–, que és el pressupost del Parlament de Catalunya de cara al 2010.

Pensem que hi ha un pressupost total d'aquest Parlament de Catalunya per al 2010 que és de 65.593.351 euros, i això representa una reducció global del 4,05 del total de la despesa respecte a l'exercici del 2009. Per tant, estem davant d'una important reducció, igual que l'exercici passat, que és possible fonamentalment gràcies, primer, a la congelació dels sous de diputats i diputades –per tant, aprovarem un pressupost de congelació dels sous de diputats i diputades–; després, per la congelació de les aportacions als grups parlamentaris; també per la reducció de les despeses de protocol, i també per la reducció de les despeses de publicitat.

I pel que fa al detall dels capítols del pressupost, és el següent. Primer, al capítol primer, de remuneracions del personal, estem amb un increment de l'1,73 per cent d'aquest pressupost, atès que en aquesta plantilla de personal farem la dotació corresponent de la part de la totalitat de la plantilla de personal aprovada, amb les modificacions aprovades per la Mesa ampliada.

També farem l'actualització de les retribucions del personal en el mateix percentatge que es preveu per part de la Generalitat, que serà aproximadament d'un 0,3 per cent. Les assignacions dels diputats, hi insisteixo, estan

basades en la congelació dels sous de diputats i de les diputades.

I les despeses de previsió social d'aquest capítol..., que inclou les quotes de cobertura social, el manteniment de les primes de pòlissa de vida i d'accident, i els subsidis de jubilació i el pla de pensions del personal funcionari del Parlament.

Després tenim el capítol segon, que són les despeses de béns corrents i de serveis. Hem de dir que hi ha una reducció del pressupost de l'1,77 per cent; però sí que haig de fer referència que, atès que en el pressupost del 2009 es va reduir en un 14,7, el total de la reducció del capítol de despeses de béns corrents des del 2008 fins avui és d'un 16,24. És una xifra molt important, aquesta reducció, i segurament en exercicis propers serà molt més complicat que es pugui reduir encara més.

També aquest capítol contempla les previsions pressupostàries en despesa corrent necessàries per al funcionament del Canal Parlament, el manteniment de la contractació dels serveis informàtics, i també es preveu una important reducció de les despeses de protocol i també una important reducció de les despeses de publicitat.

Vaig acabant. Al capítol IV, que són les transferències, tenim un pressupost de 17.103.000 euros, i l'increment del pressupost, ho he estat comentant, és zero. Aquest capítol es destina fonamentalment a les assignacions a grups parlamentaris; per tant, no existeix cap increment en el pressupost del 2010. Sí que hi ha una..., s'ha pressupostat una xifra de tres mil euros per si hi ha alguna previsió de possibles iniciatives legislatives populars al llarg del 2010.

En el capítol sisè, d'inversions, per últim, hi ha una reducció sobre el pressupost del 27,9, pràcticament 28. I aquesta reducció està motivada per la conclusió de l'adequació dels espais d'aquest palau que anteriorment estaven ocupats pel museu.

Malgrat això, hi han 7.700.000 euros pressupostats en aquest capítol, que contemplen el manteniment de les inversions en informàtica, el manteniment de les inversions en comunicació i les inversions en obra del Parlament, que són la reparació de les façanes, el tancament perimetral del sector dret, el reforç de l'estructura de l'edifici lateral dreta, la nova sala de servidors, actuacions a la cobertura de l'edifici, i el cost corresponent al projecte pluriennal –per tant, parlem de l'any 2010– de les obres d'adequació de l'espai antic del bar restaurant com a dependències del Departament de Comunicació i sales de premsa.

En el capítol vuitè, les bestretes, el pressupost és de vint mil euros. Per tant, no hi ha cap variació respecte a l'exercici del 2009.

Per tant, proposem un pressupost que nosaltres pensem que s'adequa perfectament, en primer lloc, a les necessitats de la cambra, i, després, que dona resposta a aquestes necessitats de contenció que aquest moment reclama. Estem parlant, per tant, d'una congelació dels sous dels diputats i diputades, i una reducció important en el capítol corresponent de despeses de béns corrents i de serveis.

Això era una demanda de pràcticament la totalitat de grups parlamentaris, la unanimitat, la totalitat de grups parlamentaris d'aquest Parlament, i és en aquest sentit que també la resta, el conjunt de grups parlamentaris m'han demanat que faci referència en la nostra intervenció a la importància que han tingut aquests dos fets: la congelació del sou i la reducció de la despesa en determinades partides del capítol segon.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Si no hi ha intervencions, faríem la votació. *(Pausa.)*

En primer lloc, de la liquidació del pressupost. Podem fer-la per assentiment? *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)*

Doncs, si la podem fer per... *(Veus de fons.)*

És veritat, hem de cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Doncs, un cop hem fet la crida per a la votació, recordo que el primer punt és la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al primer període del 2009.

Podem fer-ho per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs, si és així, queda aprovada la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al primer període del 2009.

I votem ara, seguidament, el segon punt, que és el Projecte de pressupost del Parlament per al 2010.

Podem fer-ho, també, per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs, si és així, i no havent-hi cap objecció, queda aprovat el pressupost del Parlament de Catalunya per al 2010.

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat de diputats (tram. 234-00042/08 i 234-00043/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat d'un diputat. També haurem de votar seguidament.

Prego a l'il·lustre senyor Antoni Castellà, secretari segon de la Mesa, doni lectura del dictamen.

El secretari segon

«Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats. La Comissió de l'Estatut dels diputats, en la sessió tinguda l'1 d'octubre del 2009, ha acordat establir el dictamen següent:

»Primer. Una vegada examinades les noves dades, declarades pel diputat Uriel Bertran i Arrué, relatives a la professió que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 12.2 del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat del diputat Uriel Bertran i Arrué.

»Segon. Una vegada examinades les dades declarades per la diputada Carmen de Rivera i Pla relatives a la professió que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat de la diputada Carmen de Rivera i Pla.

»Palau del Parlament, 1 d'octubre del 2009.»

El president

Si no hi ha cap intervenció passaríem a la votació.

També es pot fer per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs, no havent-hi cap objecció, queda aprovat el dictamen sobre la situació de compatibilitat.

Projecte de llei

de salut pública (tram. 200-00041/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Salut sobre el Projecte de llei de salut pública. D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Bon dia. Molt honorable president de la Generalitat, molt honorable president del Parlament, honorables consellers, senyors i senyores diputats, persones que ens acompanyen, en un moment de crisi econòmica i d'atur, en un moment on Catalunya busca un model econòmic amb valor afegit, en un moment de dificultats per interpretar l'ambició de Catalunya, en un moment d'una certa desafecció i incredulitat entorn d'allò que és públic, avui és un dia important. És un dia important per consolidar un model sanitari a Catalunya. És la llei, sens cap dubte, més important des del 1990, dinou anys després de l'aprovació de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, que expressa, amb tota solemnitat, el compromís d'una acció política de gestió de complexitats.

Algú, l'any 2004, quan el departament va canviar el nom de Departament de Sanitat, de Departament de Salut, algú ho va dir: «És una fotesa, és *baladí*.» És un caprici? Doncs, no. Ens imposàvem prioritzar les polítiques de salut pública, no només restablir la salut a les persones amb malaltia, sinó promoure i protegir la salut i prevenir-les. Això és el que fa la salut pública.

Com moltes altres coses a la vida, a vegades moltes coses importants, quan ho fem bé, o quan ho fan bé els nostres professionals o la societat en general, és invisible. I això no vol dir que sigui totalment substantiu. Aquesta reforma era totalment necessària. Els antecedents de la reforma de protecció de la salut, de la creació de l'Agència de Protecció de la Salut del 2003, són ja uns antecedents.

Aquesta llei, per tant, va molt més enllà. És una llei en positiu. I voldria compartir en aquest Parlament que

ens convenen elements en positiu. Perquè, fixin-se, ens atorguem, des de l'acció política, amb diferents actors a enfortir els recursos físics, mentals, socials, individuals i col·lectius per potenciar la salut. Aquest nou ciutadà, fruit de la democràcia, que no només delega la seva salut en els professionals sanitaris, sinó en ell mateix, alhora reduir els riscos per la salut tant ambientals com socials, així com potenciar els estils de vida.

I aquesta és una llei innovadora, emmarcada en els millors models internacionals, immensa en els acords, en el Tractat d'Amsterdam de la Unió Europea que demana als governs, als estats, a les regions, als municipis que es comprometin interadministrativament, intersectorialment, a aportar salut a les polítiques. És una llei, alhora, integradora, que integra i lidera l'autoritat de salut pública dintre, també, del sistema sanitari. És una llei que desplega, per primera vegada, el mateix catàleg de prestacions a què estem acostumats amb assistència sanitària, les prestacions de salut pública, tant en protecció, amb promoció i prevenció i amb vigilància per a la salut.

Em permeten, amb deu exemples, explicar la importància del que fem. Salut vascular. Fixin-se com són d'importants el que mengem, l'activitat física, el consum del tabac, el que és important en prevenció del càncer, el que és important en prevenció i enfortir la salut mental, individual i col·lectiva. Com el camí a recórrer és llarg en la salut sexual, afectiva i reproductiva, en la prevenció dels embarassos no desitjats, en la violència amb relació al sexe. Com amb la mobilitat hem introduït elements saludables, com, per descomptat, la seguretat alimentària. Els nostres professionals, que, a més ens acompanyen, veterinaris que treballen als escorxadors a la nit, perquè arribin a la taula elements de seguretat: 240 animals sacrificats –milions, eh?, d'animals sacrificats– a l'any a Catalunya per anar al consum intern o a l'exportació; 250.000 tests de VIH per intentar dir que el diagnòstic precoç d'una infecció trenca la cadena de transmissió; 45.000 malalties infeccioses evitades els últims anys amb les vacunacions sistemàtiques. Incorpora, també, elements que han de créixer en el futur d'un espai que es consolida en aquesta llei que és la salut laboral.

Per descomptat, introdueix molts altres elements d'eficàcia i d'eficiència, de garanties, de prestacions i garanties de serveis. Necessitat de fomentar l'autoresponsabilitat dels ciutadans i l'autocontrol dels operadors de tot tipus, econòmics i socials.

No és una llei que busqui posar multes. És una llei, al contrari, que hem fet els últims anys, d'acompanyament als canvis. És una llei que intenta col·locar les desigualtats. Perquè avui a Catalunya les desigualtats en salut, que existeixen, són per raons d'edat, de gènere, de raons socioeconòmiques, de cultura, determinants socials i ambientals modificables, que s'estan modificant.

A més, diu com hem de fer-ho: crea l'Agència de Salut Pública de Catalunya. També és un altre exemple de no-discussió de qui té les competències, sinó de model de governança amb els ajuntaments, compartit. A nivell de Catalunya és una llei descentralitzadora i desconcentradora, que intenta veure la realitat plural del nostre país:

regions, 7 regions, com ja té el Departament de Salut des del 2004; 36 territoris integra l'Agència de Salut Pública, que existeix ja fa uns anys en aquest àmbit de la salut pública de Catalunya.

És evident que un pot dir: «I què aportarà de nou? Comencem de nou?» No comencem de nou! Catalunya té uns antecedents històrics extraordinaris que vénen de lluny: els alcaldes –la ciutat ha fet salut. És curiós com Catalunya té una llarga tradició, que és un element de qualitat que valorem poc, que és la fortalesa del municipalisme; des del doctor Monllau, de finals del XIX, que va decidir que les muralles de la ciutat de Barcelona eren insolubles per intentar aconseguir elements de control d'aigües, de clavegueram, etcètera. Per tant, s'ha fet un salt extraordinari des de finals del XIX fins, per descomptat, aquesta última etapa de la democràcia.

Per això nosaltres..., també reivindico i vull agrair, com en molts altres exemples, a la ciutat de Barcelona, a través d'una agència de govern compartit amb la Generalitat des de fa anys, que ha inspirat, en part, l'Agència de Salut Pública de Catalunya.

També la integració en aquesta llei de l'Agència de Seguretat Alimentària, com una part especialitzada importantíssima. Vostès saben que el sector agroalimentari és un dels sectors de més fortalesa al nostre país, el més exportador, que es permet tenir cap endintre un consum de qualitat i de seguretat i cap enfora una marca de qualitat que és un motor econòmic extraordinari del nostre país.

Per descomptat, també, el meu reconeixement a uns professionals específics del sector de la salut pública molt menys coneguts que la cara dels nostres professionals que cada dia surten en els mitjans. Ara amb la grip nova han sortit una mica més. Però, en tot cas, gairebé dos mil que estan, silentment, fent la seva feina i que ara se'ls dona definitivament el reconeixement. El camí serà llarg, no disposen encara d'instruments de carrera professional, etcètera, com ja tenen altres del sector sanitari, però és un començament.

A més, els voldria dir –i no són retòrics els meus agraïments– que hi ha un altre element important de com s'ha fet la llei, tan transcendent com la mateixa llei. Jo, tossudament, volia que aquesta llei fos aprovada per unanimitat. No per apuntar-se-ho, el Govern de Catalunya, sinó perquè és una llei que ha de perdurar, igual que ha perdurat la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya dinou anys o la Llei general de sanitat que en fa uns quants més. Hi han coses que perduren en el temps i que necessiten un ampli consens que només és fruit, primer, d'un debat tècnic importantíssim. Això s'ha fet gràcies a més de cinc cents professionals: el Consell Assessor per a la Reforma de la Salut Pública, presidit pel doctor Antó, que ens acompanya, que va fer el primer document publicat de reforma necessària de la salut pública; segon, el Consell Consultiu per a la creació de l'agència, presidit pel doctor Vicens Navarro; tercer, els comptes de la salut pública. Vostès saben que invertir en salut pública és rendible, encara que els guanys no són a vegades immediats.

El Consell de Govern Local de Catalunya, perquè aquest és un model de pacte amb el món local, amb la Federació de Municipis i les diputacions, especialment. I també ens acompanyen la Diputació de Barcelona que té una llarga trajectòria d'acompanyament al món local en temes de salut pública; l'Agència de Salut Pública de model de governança des de fa anys compartit, la Generalitat i el mateix ajuntament: 60 per cent de governança i de presupost l'ajuntament i 40 per cent la Generalitat. També és fruit d'un consens amb societats científiques, col·legis professionals que també ens acompanyen, entitats ciutadanes i ONG, i persones que per les seves capacitats ens han acompanyat.

Finalment, també, 280 esmenes. No podria ser d'una altra manera, atesa la importància d'aquesta llei. Ara, s'ha fet una feina extraordinària.

Salut pública..., a vegades em diuen, quan jo vaig a parlar pels llocs m'ho diuen: «Ara no parlarem de política amb vostè, consellera.» Dic: «No sé de què parlarem amb una consellera del Govern...» Però, és cert que qui lidera el Departament de Salut lidera una política, amb majúscules, que té una part de tècnica molt important. Perquè necessitem, i ho diu el text de la llei, «la robustesa dels sistemes d'informació, l'avaluació de la gestió de la comunicació, l'explicació de la gestió del risc», i ho hem vist en aquests dies.

També introdueix elements totalment innovadors reconeixent que formem part d'un món global, i que, per tant, no podem infravalorar les nostres pròpies capacitats locals. Local i global alhora. De fet, la majoria de normatives de salut pública són de l'àmbit europeu. La major part, una part molt important dels estils de vida –del que vestim, del que mengem, com caminem, com anem amb cotxe o amb moto–, curiosament, són estils mundialitzats: si consumeixen els nostres joves més o menys cocaïna; si tenen un tipus de relacions sexuals o les altres... curiosament. Inclús en estils de vida, no parlo només de virus i gèrmens.

Per tant, aquesta llei també innova dient: «Som molt conscients que el món ha canviat; que aquest global nosaltres el tractarem localment, i que volem compartir amb el govern d'Europa les polítiques de salut pública.» Catalunya lidera moltes xarxes. Un exemple petit, però que serveix, de la complexitat i de la grandesa del que s'està fent: lidera la prevenció del suïcidi. Diuen: «Què té a veure amb salut pública.» I tant, que hi té a veure. Perquè és la promoció de la salut mental, quel·com tan complex en un món com el que tenim, en xarxes europees de moltes ciutats i altres regions a nivell de la Unió Europea.

També diu al Govern de l'Estat que volem compartir amb ell un model de governança de la salut pública, igual que ho fem internament.

Per tant, el meu agraïment a la senyora Núria Segú, relatora, una feina important. Als dos diputats de Convergència i Unió, la senyora Assumpció Laïlla i el senyor Francesc Sancho. Al senyor Uriel Bertran, la senyora Belén Pajares, el senyor Lluís Postigo i el senyor Josep Domingo.

És curiós, eh?, en un moment de dificultats de trobar el camí, el camí de l'ambició, el camí de destriar el gra de la palla, del que és important, de trobar les marques de Catalunya, jo els vull dir que la marca «salut» és una marca de fortalesa. És més, tothom ho ha interpretat així. Ella és un exemple que el camí recorregut és llarg, eh?, amb les universitats també, liderades..., perquè han fet una part de la feina. Però després ha passat el sedàs de la política, no la política partidària, sinó la política en majúscules. Aquesta llei, igual que altres coses, ha arribat fins aquí, espero, per unanimitat aprovada, per quedar-s'hi. Per quedar-s'hi i per enfortir el que lidera Catalunya en molts aspectes, d'un llarg recorregut però d'una reforma totalment necessària.

Per tant, no és només una llei innovadora, que ho és, que ens situa en els estàndards internacionals més importants. Vindrà aquí el Pla interdepartamental de salut pública del país –del país. Ens atorguem, a partir d'ara, un cop estigui aprovada en el desplegament, mirar quina és la salut que estem posant entre tots a les polítiques i, a partir d'ara, avaluar-ho. De veritat, moltes gràcies.

Avui és un dia important. Segurament no serà titular de cap mitjà, però, curiosament, és una mica femení, això de la salut pública, eh?, és com més invisible, eh? Però les coses invisibles que ara les hem fet més visibles, a vegades, per gestió de complexitats i de compromisos d'acció política, són les més importants.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, la diputada il·lustre senyora Núria Segú, que en va ser designada relatora.

(Pausa.)

La Sra. Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Senyora consellera... Vull saludar també les persones que avui ens acompanyen tant aquí a l'hemicicle com a fora, seguint aquest debat pels mitjans audiovisuals: el senyor Josep Maria Antó, president del Comitè Científic per a la reforma de la salut pública; la senyora Isabel Ribes Seix, delegada de Salut de l'Ajuntament de Barcelona; la senyora Dolors Gómez Fernández, presidenta de la Comissió de Salut Pública de la Diputació de Barcelona; la senyora Puigvert, vicedegana del Consell del Col·legi de Diplomats en Infermeria; també els representants del departament, la senyora Marta Segura, secretària general; el senyor Josep Maria Sabaté; el senyor Argelagués; el senyor Plasència; el senyor Llebaria; la senyora De la Puente, i els gerents territorials de diferents regions sanitàries. Segur que em deixo algú altre.

Però, tot i així, voldria començar la meua intervenció com a relatora recordant que el Projecte de llei de salut pública va iniciar la seva tramitació el passat 27 de novembre, sense esmenes a la totalitat i amb una voluntat, expressada llavors per tots els grups, d'arribar a un acord, si era possible, en la seva tramitació i posterior

votació. I he de dir, com a relatora d'aquesta llei, que aquest ha estat l'esperit que ha regit els treballs, primer en comissió, durant les compareixences, i després durant els treballs en ponència.

Així, tots els grups vam acordar un procés de vint-i-sis compareixences, que es van substanciar en tres intenses sessions al llarg del mes de febrer. Des d'associacions municipalistes, els agents socials, els usuaris, els col·legis professionals, van aportar la seva opinió del que esperaven d'aquesta llei. Els comitès i societats científiques, la seva visió més experta de caràcter sectorial, que es va completar amb la intervenció de tres experts: el senyor Vicent Navarro, el senyor Josep Vaqué i el senyor Lluís Salleras. Els col·lectius i les associacions de professionals varen fer reflexions sobre situacions i problemàtiques més concretes, i a través de la intervenció de l'Agència de Salut Pública de Barcelona i de l'Agència de Protecció de la Salut, amb la seva experiència pràctica, també ens van aportar elements per al debat i per al coneixement d'aquest àmbit.

Tots van poder fer les seves aportacions tècniques i professionals en el decurs d'aquelles tres intenses sessions, com deia abans. L'opinió de tots els compareixents va enriquir, segur, el procés d'elaboració d'aquesta llei, i, de fet, ho vam veure després en la redacció de les esmenes, que tots els grups van assumir moltes de les proposades que es van fer durant aquestes compareixences.

Una llei que deia que ve a substituir, per un cantó, i a modernitzar, per l'altre, la salut pública del nostre país. Com saben vostès, aquest projecte de llei derogarà, un cop entri en vigor, la Llei 20/2002, de seguretat alimentària, i també, gairebé en la seva totalitat, la Llei 7/2003, de protecció de la salut. Aquesta llei esdevindrà, doncs, també, com ha dit la consellera abans, un referent legislatiu pel que fa referència a la salut pública a Catalunya.

Vull agrair també als treballs en ponència l'esforç que han fet els ponents de CiU, el senyor Sancho i la senyora Laïlla després; el senyor Uriel Bertran, d'Esquerra Republicana; la senyora Belén Pajares, del Partit Popular, i el senyor Lluís Postigo, d'Iniciativa per Catalunya - EUiA.

Durant dos mesos i mig, del 7 de maig al 14 de juliol, la ponència s'ha reunit deu vegades, amb una mitjana d'una reunió per setmana, amb una voluntat i un ritme de treball excel·lents, que van permetre analitzar totes i cada una de les 280 esmenes presentades, perquè cada un dels ponents feia una breu presentació de l'esmena i la seva justificació. Així doncs, vam acabar, al juliol els treballs en ponència, amb un total de 35 esmenes retirades, 66 recomanades i 82 transaccionades. I avui arribem al Ple, amb dues esmenes més transaccionades damunt la taula, que deu tenir en aquest moment la Mesa del Parlament. Significa això que s'han de sumar, a aquestes xifres que he dit, 16 esmenes més, una transacció amb els grups de Convergència i Unió i el Partit Popular i una altra transacció amb el Grup Mixt.

Amb un total, doncs, de 280 esmenes, s'han acceptat 66 esmenes; no s'han acceptat 66 esmenes, també. S'han retirat 20 esmenes; s'han transaccionat 98 esmenes i

s'han reservat per al Ple 81 esmenes. Això significa que estem amb una mitjana..., al Partit Popular se li han transaccionat el 47,11 per cent de les seves esmenes; a Convergència, un 32,46 per cent; al Grup Mixt, un 38,18 per cent, i als grups que donen suport al Govern, totes, excepte una que es va retirar per fer possible un acord.

Respecte als debats en el si de la ponència, jo voldria esmentar que bàsicament es van centrar al voltant de quatre temes, de quatre qüestions.

En primer lloc, la necessària coordinació, especialment pel que fa referència..., entre les accions de salut pública i l'activitat assistencial; també la coordinació interdepartamental, i també entre els diferents agents que actuen en l'àmbit de salut pública. Aquest tema va estar vigent al llarg de tota la ponència, per tant, al llarg de tot el debat de tot el text de la llei, i, bàsicament, fou el Grup del Partit Popular qui va anar fent èmfasi en aquest tema al llarg de tota la ponència.

La segona qüestió entorn de la qual es van centrar els debats de la ponència va ser la creació d'un referent de salut pública dins el Govern. Aquesta era una proposta de Convergència i Unió, que ha acabat amb la creació d'una figura, d'un secretari sectorial, i, per tant, amb una transacció amb la proposta que feia el Grup de Convergència i Unió.

El tercer tema també de debat –i que no es va resoldre en l'àmbit de la ponència, sinó que s'ha resolt des del juliol fins ara, perquè és l'objecte d'una de les transaccions que he esmentat– són els temes relacionats amb l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària. Com he esmentat, hi ha una proposta de transacció entre els grups que donen suport al Govern, Convergència i Unió i el Partit Popular, per tal que en aquest projecte de llei es prevegi la configuració de l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària com una àrea especialitzada dins l'Agència de Salut Pública de Catalunya. Aquest acord contribuirà a fer més visible la seva tasca i a dotar-la d'una certa autonomia en el seu àmbit de treball, dintre l'Agència de Salut Pública de Catalunya.

I el quart tema, en què no hi ha hagut acord ni a la ponència ni amb posterioritat a la ponència, és tot allò que fa referència als professionals. Bàsicament, el tema central en què no hi ha hagut acord –i això ho demostren les esmenes vives que arriben fins aquí– és allò que fa referència als professionals que desenvolupen tasques de salut pública i també tasques assistencials, concretament el cos de llevadores. Sí que hi ha hagut acord en un tema relacionat amb els professionals, que són les funcions dels professionals dels equips territorials, especialment pel que fa referència a la configuració d'aquests equips i les tasques que han de desenvolupar els diferents professionals dintre aquest equip.

Finalment, i fruit dels debats en el si de la ponència, tots els grups van subscriure una nova esmena al text, que s'ha convertit en una disposició final que modifica la Llei 20/1985, de 25 de juliol, la Llei de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència. Aquesta transacció, que sí que té a veure amb la salut pública però potser no tant amb aquesta

lleï, però tots els ponents vam creure que era un moment oportú per modificar aquesta lleï, aquesta transacció, com els deïa, té per objecte prohibir la promoció de begudes alcohòliques mitjançant ofertes, premis, concursos, sortejos i festes promocionals. Teníem, en aquest sentit, cada vegada més, a través de l'oferta que es pot fer de determinats establiments, el foment del consum indiscriminat d'alcohol. Per tant, enteníem que també era una oportunitat, dintre l'àmbit de la salut pública, poder posar una certa regulació i prohibir, en aquest cas, determinades pràctiques que contribuïen al foment de l'alcohol, especialment entre els joves.

Com a resultat dels treballs en ponència, doncs, el dictamen que avui presentem a votació, a més a més d'aquests canvis que he esmentat fruit de les diferents recomanacions i transaccions, també el text de l'articulat de la lleï ha sofert canvis importants, canvis importants en l'estructura de la lleï. S'ha ordenat de nou el text, especialment pel que fa referència als títols I, II i III, i molt especialment el títol III. El contingut és el mateix, amb una nova ordenació.

I fins aquí, senyor president, la meua intervenció com a relatora. Agraeixo de nou als ponents, als companys ponents, l'esperit a què m'he referit a l'inici de la meua intervenció i que –n'estic convençuda– ens ha permès sortir d'algun atzucac. Amb voluntat d'arribar a un acord, hem treballat al llarg d'aquests mesos, i, tot i que alguns temes no han pogut ser, penso que parlo en nom de tots quan expresso que hem treballat amb comoditat i, fins i tot, amb confiança.

En tot cas, també he d'agrair els treballs, els suggeriments i les propostes de la lletrada, la senyora Anna Casas, que hi ha esmerçat, a més de temps, també paciència, especialment amb l'esforç que vàrem fer tots el mes de juliol passat per tal de poder acabar el període de sessions amb el dictamen de la lleï aprovat i, si era possible, que pogués entrar a votació al darrer Ple del període de sessions anterior. Això no va ser així, sí que vam poder aprovar el dictamen en comissió, i avui som aquí per tal d'aprovar el dictamen d'aquesta lleï en plenari.

I, per acabar, també esmentar la col·laboració dels membres del Departament de Salut, encapçalats pel director general de Salut Pública, el senyor Plasència, que ens ha facilitat també la feina a partir dels seus consells i de les seves informacions complementàries.

Gràcies, senyor president; gràcies, consellera, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies.

El president

Passarem al debat de les esmenes. I té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i també per posicionar-se respecte al text del dictamen, la il·lustre senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyors i senyores diputats, em permetran que saludï, en primer lloc, els membres del Departament de Salut que avui ens acompanyen, i també altres col·lectius i orga-

nismes que tenen a veure amb la presentació d'aquesta Lleï de salut pública.

Abordem avui –vostè ho ha dit molt bé– l'aprovació d'aquesta lleï, que pot semblar molt tècnica, per la seva minuciositat, perquè és més pròpia d'un reglament l'extensió dels articles, però que, una vegada aprovada, el seu desenvolupament afectarà els 7.600.000 catalans que som els potencials usuaris de la sanitat pública catalana. Per tant, des d'aquí m'agradaria fer un ressò de la feina que s'ha fet, perquè, a més a més, aquestes lleïs que s'aproven per unanimitat, vostè ho ha dit moltes vegades, no mereixen cap titular a la premsa.

Actualment, l'evolució de la salut pública l'ha situat en un nivell d'especial importància, tant pel que fa al nivell normatiu com al de l'organització: d'aquell concepte d'higiene i prevenció dels salubristes al concepte actual de salut pública, que és aquell que és l'esforç realitzat per la societat per protegir i promoure la salut de les persones i prevenir les malalties a través de les accions col·lectives.

Diferent legislació estatal –ja ho hem repassat durant els treballs de la ponència– reconeix el dret a la protecció de la salut, començant per la Constitució espanyola i acabant pel projecte de lleï sobre el qual estem debatent. Tota aquesta legislació estableix, en resum, que la seva competència és la dels poders públics, que això és competència dels poders públics, com pot ser, per exemple, implantar mesures preventives davant la pandèmia de la grip A.

Malgrat tot això, penso que existeix un desconeixement del que és la salut pública i de les actuacions, a més, dels serveis de salut pública. En canvi, paradoxalment, ens trobem davant d'una demanda de la societat, d'una major demanda de la societat pel que fa a la protecció de la salut, al control dels riscos, a la vigilància epidemiològica –aquests dies, tant que parlem dels metges que porten aquesta especialitat. I el ciutadà el que vol és eficàcia en les actuacions, en la comunicació de les situacions que puguin afectar-los. Els ciutadans avui dia què volem? Volem una sanitat integral que ens permeti fomentar dietes saludables, prevenir el tabaquisme, però també, alhora, que s'atengui la cirurgia cardíaca com cal.

Fa cosa d'un any, en el debat de presa de consideració de la lleï, aquesta diputada que els parla ressaltava alguns aspectes que ens preocupaven del projecte de lleï presentat i que per això en aquell moment vam dir que, si haguéssim hagut de votar el projecte de lleï, l'hauríem votat en contra.

Per aquest motiu es van presentar cent quatre esmenes; la diputada relatora ho ha expressat molt bé, no entraré en el balanç numèric, però sí que m'agradaria dir que reflecteix la feina que s'ha dut a terme en la ponència, tant dels grups que conformen el Govern com també, cal dir-ho, dels grups que som oposició. Per tant, el resultat, com ja he dit abans, a l'iniciar la meua intervenció, serà un vot afirmatiu al Projecte de lleï de salut pública.

Em permetran que a més a més divideixi la meua intervenció en dues parts: primer presentaré aquelles es-

menes aprovades o transaccionades i després defensaré d'una manera breu les esmenes que ens resten vives, fent ús d'aquest torn d'intervenció.

En aquest primer capítol d'esmenes que estan recollides al text de la llei que aprovarem, consideràvem que era necessari clarificar conceptes, no?, com, per exemple, el tema del catàleg de prestacions o de la cartera de serveis. Ara són els articles 6 i 7 del nou text. Anant més enllà de la seva definició com a concepte, hem introduït, a través de les nostres esmenes presentades i recollides ja en el text, els criteris, les pautes que «marcaran», això entre cometes, allò que serà la cartera de serveis públics, no?

Per tant, anant més enllà de definicions, que són importants, també hem introduït quins han de ser els criteris necessaris per tal de donar resposta a les necessitats dels ciutadans i també dels col·lectius. A través de les esmenes presentades pel Grup Popular, en la cartera de serveis s'ha d'establir, per part de l'Administració pública catalana, que les prioritats en matèria de salut pública es basin en criteris d'equitat, d'homogeneïtat a tot el territori, amb l'objectiu d'optimitzar la planificació de les polítiques de salut; una cartera de serveis que sigui àgil i dinàmica, que sigui adequada a les necessitats dels ciutadans, que doni resposta en tot moment que es necessiti o en què una nova realitat social afecti o pugui afectar la nostra salut.

Hem introduït, per exemple, un punt nou i independent d'on estava en un inici, que és el de la promoció i la protecció de la salut infantil i dels adolescents, la prevenció dels factors de risc en aquest àmbit, no? Davant de les dades preocupants d'obesitat infantil de què tenim coneixement cada dia, pensem que era important incidir en aquest aspecte. No hem d'oblidar que els hàbits que s'adquireixen en aquestes edats acaben condicionant d'una manera molt clara la forma de vida futura dels nostres nens i joves quan es facin persones adultes.

També hem aconseguit que la cartera de serveis s'aprovi per decret, perquè, a més, entenem que és la cartera de serveis la que ha de permetre que la gestió de la salut pública sigui eficient i uniforme a tot el territori de Catalunya i que inclogui com a mínim la cartera de serveis del sistema nacional de salut, que va ser inclosa per primera vegada en la Llei de cohesió i qualitat en el sistema nacional de salut, aprovada l'any 2003 per un govern del Partit Popular, garantint un dret del ciutadà.

Un altre aspecte que consideràvem que hi havíem d'insistir era l'aspecte de la coordinació, ho ha explicat molt bé la diputada relatora. Jo diria que, més que incidir, el que hem estat és obsessionats amb el tema de la coordinació, perquè és que estem parlant de la coordinació entre diferents nivells d'administracions, entre diferents departaments d'una mateixa administració, també els diferents nivells de l'Administració sanitària que d'ofici, si em permeten l'expressió, ja fan aquesta feina de salut pública, sense comptar altres organismes que no són administració i amb els quals també cal cooperar i coordinar-se.

D'aquí que totes les esmenes respecte al tema de la coordinació el que pretenien era introduir instruments que ens permetessin coordinar..., perquè creiem que un cop aprovada aquesta llei hauria de convertir-se..., primer, hauria de fer, o sigui, crear una estructura organitzativa que donés resposta eficient davant l'actuació diària, però també davant dels problemes i les possibles situacions de crisi. I per això el que calia preveure era la coordinació i la cooperació entre totes aquestes administracions i organismes implicats i els sectors –no ens oblidem tampoc dels sectors.

Un altre punt, i a més ho ha explicat l'honorable consellera, és aquell que fa referència a l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària, que fins ahir estàvem transaccionant les esmenes que ens quedaven vives. Nosaltres estem convençuts d'optimitzar els recursos de l'Administració pública, per tant, en lloc de crear més agències, estàvem d'acord justament amb tot el contrari, a reduir-les, no?, a reduir estructura administrativa. Però és que els objectius de l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària tenen com a finalitat la protecció de la salut de la població i promoure un alt nivell de seguretat alimentària, i, davant d'això, i cal dir-ho, de la bona feina que ha fet l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària, creiem que era bo preservar la marca, i, per tant, amb el nou redactat –creiem que molt més acurat del que era abans– ens donem per satisfets. I, per tant, celebrem la bona disposició a arribar a consensos.

També altres articles que han quedat –d'una manera molt breu– degudament redactats, no? El sistema d'informació de la salut pública, dèiem durant el debat de consideració de la llei, que no concretava a qui corresponia la gestió del sistema, no?, que no definia qui era el responsable de la gestió, era com un ens, si em permeten l'expressió, que estava entre el Departament de Salut i la futura agència de salut pública, no? Finalment, la coordinació correspondrà a l'Agència de Salut Pública de Catalunya, i també dins de les funcions de l'agència hi haurà la de coordinar el sistema de formació i recerca en salut pública. A banda que s'ha revisat tot el redactat, vostè també ho ha explicat, de l'articulat perquè fos més clar i entenedor. Haig de dir-li, honorable consellera, que s'ha canviat –això sí, a fi de bé– fins i tot el que no estava esmenat.

En el contracte programa –és una altra aportació del Grup Popular–, nosaltres hem marcat un termini de cinc anys. Això és un clàssic del Partit Popular; ja que també vam presentar una esmena en aquest sentit a la Llei de l'Institut Català de Salut, perquè enteníem que l'Administració pública no pot tenir contractes sense venciments.

Un altre capítol és el tema de l'oficina de comunicació, que és una esmena que deixem viva a la seva consideració, una oficina d'informació i comunicació davant de totes aquestes situacions que estem vivint i en què el ciutadà vol una resposta àgil i dinàmica, i, a més, fàcil d'entendre.

Penso que un capítol a part es mereixen els recursos humans, els professionals de la sanitat que treballen en la sanitat pública catalana. I en aquest sentit també vam presentar diverses esmenes que rectificaven aspec-

tes amb què hem de dir que no estàvem d'acord en tot, no? Per exemple, i vostè també ho ha explicat, senyora Segú, el tema dels equips territorials de salut pública, que s'havien d'organitzar sota el principi general de polivalència, aquell de *todo el mundo hace de todo*. I la veritat, tal com deia el primer redactat, l'«independentment de la titulació que tinguin», a continuació hi anava el «llevat de les que quedin reservades legalment», que és com constava en el primer projecte de llei, em permetrà que els digui –és una opinió– que és com aquell «sens perjudici» que és com una moda a les normes legislatives que entren en aquest Parlament i que, des del meu punt de vista, seguretat jurídica, poca.

Vostès van intentar rectificar-ho amb una autoesmena, és cert, però finalment el treball en la ponència i les esmenes presentades dels grups de l'oposició es van traduir en un article que crec que respon a les expectatives dels professionals i també al que es mereix el ciutadà.

També s'ha tingut en compte, dintre les nostres esmenes, aquella que va referida al dret a accedir al sistema de desenvolupament professional, d'acord amb el que determina la Llei d'ordenació de les professions sanitàries, també una llei aprovada per unanimitat l'any 2003, per un govern del Partit Popular.

Ara sí que passaré a les esmenes que resten vives i que, ja que estem en aquest tràmit, els demanarem que reconsiderin el seu vot final. I n'hi han moltes de recursos humans, però a mi em permetran que ho centri en un col·lectiu, que és el de les llevadores, per allò de la *solidaridad de género*.

Des de l'1 de setembre de l'any 2008 el cos de llevadores s'ha integrat de manera forçosa com a personal estatutari de l'ICS, d'aquella resolució que s'emparava en la Llei de protecció de la salut de l'any 2003, llei que, per cert, quedarà derogada amb l'aprovació d'aquesta Llei de salut pública. En aquell moment no es va aprovar en la Llei de protecció de la salut, no es va entrar cap esmena referida a les llevadores, tampoc es va tenir en compte aquest col·lectiu durant la reforma de la Llei de l'ICS. En canvi, sí que es va tenir en compte, durant els tràmits parlamentaris de les dues lleis, altres col·lectius de professionals. I, per tant, entenem que s'ha establert un greuge comparatiu entre professions.

També durant el debat de la llei s'obria un nou marc, no?, on poder tenir en compte les peticions, lògiques, per altra banda, d'aquest col·lectiu. Nosaltres vam presentar tot un seguit d'esmenes, perquè ens vam comprometre amb aquest col·lectiu a defensar-les fins al final, no?

Elles què demanen? Demanen el mateix tracte que la resta de professionals de la sanitat, no?, on sí que s'ha tingut en compte la voluntat dels professionals. I estem parlant d'un col·lectiu del voltant d'unes cent quaranta persones, que entenem que els pot semblar petit, però que en un moment on tenim un important dèficit de professionals de la sanitat, i on, en concret, existeix un dèficit de llevadores, doncs, pren més sentit que en lloc de «deixem-ho a l'aire» les mimem.

El que demanem és que les llevadores puguin escollir entre les tres opcions, no tan sols entre les dues, que és

com queda en el text de la llei després d'una autoesmena de vostès. Jo penso que estaran d'acord que en una llei d'aquestes característiques les funcions que són pròpies de les llevadores és on més falta fan, no?; estem parlant d'educació sanitària, promoció de la salut, prevenció de la malaltia, entre altres coses.

Per tant, nosaltres els demanem, ja que encara hi estem a temps, que reconsiderin la seva posició, i dic que ho reconsiderin, me refereixo a vostès, senyors del Govern, perquè alguns dels grups van mostrar molt entusiasme a l'hora de posar sobre la taula aquesta problemàtica, però ara amb els seus vots és quan poden incidir realment a canviar la situació.

Ja, per acabar, senyor president, en aquests dos minuts que em queden, tres apunts. Un, anunciar la retirada de quatre esmenes, que són la número 7, la 27, la 132 i la 257; pensem que les nostres propostes ja han estat recollides en aquest text de la llei.

També s'ha fet arribar a la Mesa la petició de votació separada de les esmenes vives d'altres grups parlamentaris. Això pel que fa al bon govern...

El president

Senyora diputada..., senyora diputada, pot repetir les esmenes? 7, 27...

La Sra. Pajares i Ribas

132 i 257.

El president

Gràcies.

La Sra. Pajares i Ribas

I també s'ha fet arribar la votació separada de les esmenes vives per al bon govern de la Mesa a l'hora de les votacions.

Com no podria ser d'una altra manera, també donar les gràcies als ponents de la llei: la senyora Segú, la senyora Laïlla –al doctor Sancho, que va ser el primer ponent, haig de dir-li que el seu grup va estar ben representat per la senyora Laïlla–, el senyor Bertran, el senyor Postigo i el senyor Domingo. Penso que la cordialitat ha estat la tònica habitual de la ponència; hem mantingut debats interessants en tot moment, malgrat que en algunes coses no hem pogut arribar a acord, no podia ser tot, hi estic d'acord. I també vull agrair la feina i la paciència de la lletrada de la comissió, la senyora Casas, i de la gestora, la senyora Vendrell, per la seva ajuda.

Per tant, honorable consellera, donarem el nostre vot a favor de la Llei de salut pública, perquè estem convençuts que la inversió en salut acaba sent el veritable estalvi tant pel que fa a la salut de les persones com a la salut de l'economia dels cabals públics, que..., *con los tiempos que corren, pues no es un tema menor*.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputados y diputadas, representantes de las distintas instituciones relacionadas con la salud pública que hoy nos acompañan, como ha dicho bien y ha dicho muy bien la *consellera* realmente estamos ante una ley trascendental. Yo creo que al finalizar los trabajos de la ponencia y al presentar la Ley de salud pública, y después de ver el espíritu en que se han trabajado las distintas leyes relacionadas con el Departamento de Salud, he de decir que quizá lamentemos no tener otro proyecto de ley de salud en esta legislatura. Lo digo porque prácticamente en la Ley del ICS no se alcanzó la unanimidad, debido a la abstención de mi grupo, pero en este caso creo que realmente sí alcanzaremos la unanimidad.

Digo que lamento que se acaben los trabajos de ponencia, aunque no me haya citado la señora Segú en su relación –evidentemente, se le ha olvidado–, pero está claro que los trabajos han sido realmente positivos, y así se han de valorar. El legislador, en este caso el Parlamento, muchas veces actúa de convidado de piedra de los proyectos de ley que impulsa el Gobierno. He de decir que en este caso no ha sido así. Creo que, realmente, la actividad parlamentaria en ponencia, y después en comisión, ha sido productiva; que se ha podido aportar..., y buena prueba de ello es el espíritu de transacción que ha regido en los trabajos. De hecho, aun cuando el origen de las enmiendas tenía una determinada marca, por el resultado final de la misma es muy difícil de definir quién es el padre de esa criatura, de forma que se ha producido un *totum revolutum* en los trabajos de ponencia, que con las distintas aportaciones de los distintos grupos parlamentarios la transacción ha sido realmente la que ha primado en los trabajos. Nuestro grupo presentó cincuenta y cinco enmiendas al proyecto de ley, y finalmente llegan vivas treinta y dos; de esas, gran parte, casi todas, han sido transaccionadas entre los distintos grupos parlamentarios.

He de decir que el resultado final del proyecto de ley a este parlamentario le gusta, y de hecho ya anuncia su voto favorable al dictamen. Y le gusta en el sentido de que realmente se han producido mejoras sustanciales en cuanto a la estructura y en cuanto a los principios y en cuanto a aspectos relacionados con el contenido del concepto de salud pública.

Hoy ha dicho la *consellera*..., y lo dijo también en el día de presentación del proyecto de ley: recordaba que era necesario «derribar las murallas» de Barcelona –me acuerdo que en aquel momento... Yo creo que, fundamentalmente, las enmiendas que he tratado de impulsar a lo largo del grupo han sido también con una finalidad de derribar murallas, derribar murallas interadministrativas. No siempre lo he conseguido, he de decirlo, y me gustaría que realmente hubieran tenido en algunos aspectos mayor receptividad las enmiendas, y no tantas cautelas. Me estoy refiriendo –porque ha sido uno de

los ejes de nuestro..., míos, en este caso, en el trabajo de ponencia– a la relación, la coordinación con la Administración del Estado o la defensa de los principios del sistema nacional de salud. A veces hay demasiada reticencia o hay demasiadas cautelas a la hora de establecer esos principios en una ley.

Decía la señora Belén Pajares con buen criterio que esta es una ley que afecta a mucha gente, que afecta a todos los catalanes, pero yo creo que se quedaba corta: yo creo que es una ley universal, porque afecta a todas las personas. No podemos establecer el distinto... –las recientes situaciones relacionadas con la gripe A lo han puesto de manifiesto–, no es una ley para catalanes, no es una ley para residentes en Cataluña, sino que es una ley..., no quiero ser exagerado, pero para el mundo, en el sentido de que, evidentemente, lo que hagamos aquí, la cautela que tengamos en materia de salud pública, afectará, sin duda, a todo el mundo.

De ahí que insista en los dos parámetros fundamentales que han marcado las enmiendas: el de derribar murallas y el que yo tuve ocasión de citar en mi intervención con motivo de la presentación del proyecto de ley, que era «juntos por la salud», que era aquel planteamiento que hace la Unión Europea, un lema que, a mi juicio, me parece especialmente afortunado.

¿Cuáles han sido los ejes de las enmiendas planteadas por el..., por mí, en este caso, a lo largo de las tareas? Pues, fundamentalmente, abordar el tema de la coordinación, incidir mucho en la participación de los profesionales en el ámbito de la salud pública, y también, lógicamente –porque me parece clave en materia de salud pública–, mejorar los sistemas de información. De ahí que se haya mejorado realmente en algunos casos lo relacionado con la información, a mi juicio insuficientemente todavía, y por ello mantengo vivas algunas enmiendas al final de esta transición, de este final del proyecto de ley.

Creo que es..., también se ha sido especialmente receloso con la participación de los profesionales sanitarios en las estructuras administrativas. Ha habido a veces o me ha parecido a mí que existe un principio de desconfianza hacia el profesional público en este caso incluso, en algunos supuestos, y creo que la mejora del proyecto de ley se hubiera completado con la incorporación de alguna de las enmiendas que he defendido en ese sentido.

Pero, desde luego, no quiero echarle agua al aceite con enmiendas que considero realmente menores en este caso. Creo que se ha hecho un buen trabajo, y en esta línea me parece fundamental reconocerlo. Han mejorado los principios informadores, ha mejorado el capítulo relacionado con la cartera de servicios, ha mejorado el concepto de prestaciones de salud pública... Realmente, creo que el derecho a la ciudadanía, tal como figura en la exposición de motivos, en cuanto a incorporación de la prestación de salud pública, se ha dotado de un buen instrumento a través de esta ley. Se ha mejorado el sistema organizativo de la salud pública. Las dudas que se tenían sobre la compatibilidad entre la Agencia de Salud Pública y la Agencia Catalana de Seguridad Alimenticia también, a raíz de las enmiendas transaccionadas por otros grupos parlamentarios, han completado y han me-

orado el cuerpo original del proyecto de ley. En definitiva, estamos ante un final que yo creo razonable y que auguro de larga duración para este proyecto de ley.

Lamento, como ha hecho la señora Pajares en la exposición previa, que no se haya dado una buena salida a la problemática relacionada con las comadronas. Creo que se ha perdido una oportunidad, y en todo caso sí que, bien por esta vía o bien otra, tendremos que retomar un final no correctamente planteado en relación con este tema.

Como es la última ley que se relacionará probablemente en esta legislatura en relación con la salud –no sé si la consellera o el departamento tienen bajo la manga algún otro proyecto de ley y nos sorprende, pero en principio..., sí quisiera dar las gracias por el espíritu de colaboración, realmente intenso. Y también dar las gracias –no lo suelo hacer públicamente, y algunas veces me lo reprochan– a mis asesores en esta materia, que a pesar de ser, pues, un grupo pequeño, y en este caso un diputado incluso de altura pequeña, sí que cuenta con un buen equipo de asesores; y en este caso quiero dar las gracias al doctor Ramiro Álvarez, que tantas ayudas me ha facilitado para comprender los designios y las guías de la ley, e igualmente a mi asesor parlamentario, Carlos Silva. También agradecer el espíritu de la letrada, la siempre sufrida letrada Anna Casas, que realmente ha hecho un trabajo magnífico.

Mantengo las enmiendas que llegaban al dictamen, con una única excepción, que es la relacionada con la enmienda número 57, que ha sido objeto de transacción final con los grupos que dan apoyo al Gobierno y para la que pido también el apoyo de los otros grupos parlamentarios. Esta enmienda –lo digo para que tengan conocimiento de ella–, fundamentalmente trataba de darle un contenido estatutario a un precepto que a mi juicio no lo tenía: hablaba de relaciones internacionales como competencia de la Generalitat, y yo creo que en este caso hay que limitarse a la letra del Estatuto, y así ha sido posible. Y lo dice uno, una persona que precisamente no defiende el Estatuto, ni siquiera el artículo 193, que le sirve de base al amparo de este precepto. Pero bueno, habrá que acomodarse al contenido estatutario y no sobrepasarlo, y creía que la redacción que se daba al artículo 8.1 superaba el marco estatutario, y de ahí que entendamos que se haya producido una mejora con la aplicación del Estatuto en este concreto campo.

Muchas gracias a todos, y muchas gracias a la ponencia. Relacionaré a todos los ponentes, porque creo que es la última vez que lo podremos hacer desde esta tribuna. Y agradecer a Belén Pajares, agradecer a Núria Segú, a Lluís Postigo, agradecer a Francesc Sancho y a Títón –Asunción– Laïlla, y agradecer incluso a Uriel Bertran (rialles) las aportaciones realizadas.

Consellera, honorable consellera, muchas gracias.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per defensar les esmenes i posicionar-se respecte al text del dictamen, la il·lustre senyora Maria Assumpció Laïlla.

La Sra. Laïlla i Jou

Gràcies, president. Honorable consellera, senyores diputades, senyors diputats, abans de res, voldria saludar, doncs, els membres del Departament de Salut que avui ens acompanyen, les autoritats competents en matèria de salut pública i els col·lectius professionals que avui també són aquí amb nosaltres, seguint aquest debat.

Prenc la paraula per explicar quin és el posicionament del meu grup parlamentari envers la Llei de salut pública, que avui arriba al Ple després d'haver estat treballada pels diferents grups al llarg de la ponència. Abans de res, però, també vull manifestar el meu agraïment als companys ponents de la llei, i especialment també a la lletrada, per la seva comprensió i ajuda al llarg del debat d'esmenes, ja que, com bé saben, vaig haver d'incorporar-me a aquesta ponència quan la feina ja estava començada, on les posicions de cadascú eren clares i el debat ja embastat. Per això també és de justícia agrair al company Francesc Sancho la feina feta sobre el projecte de llei prèvia al debat de les esmenes, en la ponència, ja que, de ben segur, sense el seu guiatge segurament el debat no hauria estat tan ric.

Ens trobem davant un projecte de llei sobre la salut pública a Catalunya que crec que ha canviat força aquests mesos. A més, ens trobem també en un moment de crisi important, que evidentment, com sempre passa en els períodes de crisi econòmica bàsicament, canviarà i condicionarà la salut de les persones, i també en un moment on alguna malaltia, com és ara la grip pandèmica, pot demanar al sistema sanitari i a les polítiques, especialment de salut pública, una reacció contundent i adequada.

Si en el primer debat del projecte en aquest Parlament des de Convergència i Unió mostraven escepticisme sobre el text i creïem, doncs, en la poca operativitat d'aquesta llei, marcada per l'excés de burocràcia, i també per la excessiva fixació en aspectes organitzatius, ara crec que ens trobem davant un text que reflecteix més i millor les línies estratègiques, els objectius i les polítiques que han de regir la salut pública del nostre país. No és la llei que nosaltres hauríem fet, però creiem que hem introduït aspectes que milloraran el sistema d'atenció en salut pública a les persones, també milloraran l'actuació de les administracions implicades en aquest àmbit i, evidentment, també la dels seus professionals.

Quan parlem de salut pública hem de considerar tots aquells àmbits d'actuació que integren aquest subsistema dins de totes les polítiques referides a la salut, com són la promoció de la salut, la protecció d'aquesta, la vigilància de la salut, la prevenció de la malaltia, la seguretat alimentària, la salut laboral, la mediambiental..., sense detriment, però, de vetllar per donar resposta a les noves necessitats que la societat va plantejant, per reduir les desigualtats i evitar també, doncs, les diferències entre aquells col·lectius vulnerables i susceptibles de patir els principals riscos d'aquests canvis per a la salut i de tota la problemàtica de salut, també, que se li associen. És per això, consellera, que sempre fem política, però avui especialment el que volem fer és salut pública.

Convergència i Unió creiem que necessitàvem una llei que facilités la tasca dels professionals que s'hi dediquen, que són molts, multidisciplinaris –als quals després també em referiré–, així com que clarifiqui les funcions de cadascuna de les administracions afectades, que marqui unes línies organitzatives simples, però estructurades, i clarifiqui les accions a dur a terme en cada àmbit.

Per Convergència i Unió, aquest projecte de llei tenia tres grans aspectes que per nosaltres han estat clau al llarg de tot el debat: per una banda, la creació de la secretaria sectorial, que també hi ha fet referència la ponent relatora; en segon lloc, nosaltres demanàvem el manteniment de l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària, i, en tercer lloc, però no per això amb menys importància, la regulació que es fa en aquesta llei dels diferents col·lectius professionals.

Convergència i Unió tenim visió de país, i és per això que vam fer les esmenes mirant més enllà de les fronteres del discurs polític entenent que la salut ha de ser un objecte de consens o, com a mínim, aquest hauria de ser l'objectiu. Tot i així, per nosaltres, com deia, hi havia tres línies clau a modificar en aquest projecte de llei que crec que –i, si em permeten dir-ho– n'hem sortit prou reeixits. En primer lloc, demanàvem la creació d'una secretaria sectorial de salut pública perquè veïem necessària la creació d'un estament amb el nivell orgànic adient i suficient que fos capaç d'integrar i vincular les diferents polítiques públiques de salut pública –valgui la redundància– dutes a terme pels diferents departaments del Govern així com també de les diferents administracions en el marc d'una estratègia d'actuació global fortament cohesionada i que a més a més servís per dotar el sistema d'un instrument mínimament descentralitzat que permeti una acció eficaç, efectiva i eficient. Aquesta secretaria sectorial dependrà directament del o de la titular competent en matèria de salut, com així ha quedat reflectit en l'article 14 d'aquesta llei. De fet, aquesta secretaria sectorial és la responsable de garantir les funcions d'autoritat sanitària i vetllar per l'eficàcia, la coordinació, l'avaluació i la comunicació interdepartamental, intersectorial i interna de totes les actuacions en salut pública, és a dir, ha d'assegurar la coordinació i la transversalitat de les polítiques dirigides a la salut pública.

En segon lloc, com deia, l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària. Com saben, l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària és un organisme autònom creat el 2002, mitjançant la Llei 20/2002, del 5 de juliol, de seguretat alimentària, en què es va regular com un organisme autònom administratiu amb personalitat jurídica pròpia i amb plena capacitat d'obrar per al compliment de les seves funcions, que eren, de manera resumida: la planificació, coordinació, avaluació i la comunicació del risc en matèria de seguretat alimentària, que va sortir, a més a més, amb el consens de totes les forces parlamentàries catalanes per afrontar un problema greu que va aparèixer en aquells moments a Europa i també arreu del món conegut amb el mal nom de «la crisi de les vaques boges» i que va respondre, jo crec, de manera eficient a les directrius europees per sortir del pas de les greus mancances en seguretat alimentària sorgides no

només a l'Estat espanyol sinó a altres països d'Europa com pot ser el Regne, Unit, França, Alemanya, Bèlgica, Itàlia, etcètera. En aquest sentit a Catalunya vam ser pioners a dotar-nos d'un organisme que ens permetés actuar davant d'aquella crisi de salut pública i va ser, una vegada més, l'exemple per a altres, com pot ser Euskadi, Aragó, Andalusia que, a més a més, posteriorment van crear les seves pròpies estructures, però també vull remarcar que Catalunya, una vegada més, va ser exemple també per a l'Administració de l'Estat que, posterior a la nostra, va crear la Agencia Española de Seguridad Alimentaria y Nutrición amb estructures força similars. A més, i no vull obviar-ho, hem de reconèixer la valuosa tasca duta a terme per l'Agència i els seus professionals des de la seva posada en marxa fins al dia d'avui.

Era en aquest sentit que des de Convergència i Unió vam optar per la defensa i manteniment d'aquesta Agència tal com es va crear i amb capacitat jurídica pròpia, tot i així, som conscients que per a la nova organització de l'Agència de Salut Pública era força difícil mantenir-ho així: una agència dins d'una altra agència. Per aquest motiu i fins a l'últim moment, fins ahir mateix, hem treballat per arribar a una proposta conjunta que mantingués l'estructura, la plena autonomia, els recursos humans propis i els recursos econòmics necessaris per al seu funcionament. D'aquesta manera, a l'article 37 de la llei, s'hi incorporen aquests aspectes en parlar de la creació de l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària com a àmbit específic d'actuació en salut pública i recollir de la següent manera les idees anteriors: «Es crea l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària, que es configura com una àrea especialitzada de l'Agència de Salut Pública de Catalunya que actua amb plena independència tècnica sota les directrius de la comissió directora de seguretat alimentària i amb l'estructura, recursos humans i recursos econòmics específics per al compliment dels seus objectius.

En tercer lloc, com deia, també per a nosaltres va ser clau treballar per tot allò que regulava els canvis dels col·lectius professionals. En aquesta llei es fa esment de canvis substancials a les condicions laborals i funcionals dels diferents col·lectius professionals que desenvolupen algunes o totes de les seves funcions o tasques dins del marc de la salut pública. Ja ho ha dit la ponent relatora, en aquest tema aquí no hi vam trobar acord.

Des de Convergència i Unió hem volgut ser molt curiosos en tots i cadascun d'aquells articles que feien esment als professionals, vetllant perquè no perdin cap de les condicions que molts d'ells ja tenen –parlo dels metges, dels veterinaris, dels practicants–, i vam introduir diferents esmenes que milloraven o respectaven les condicions d'altres professionals que poden o no dedicar-se a la salut pública.

De manera igual, hem vetllat també per defensar la formació contínua dels professionals en aquest àmbit així com el respecte escrupulós de les seves funcions dins dels equips multidisciplinaris. En aquest sentit vull fer un esment especial al cos de les llevadores.

Segons el text original del projecte de llei, no es feia referència a les funcionàries del cos de llevadores titulars fet

que va comportar que el Govern, mitjançant una esmena dels grups que li donen suport, incorporés una disposició addicional on es fa referència a les opcions que han de tenir les llevadores per tal d'adaptar-se a aquesta nova situació.

En primer lloc, l'opció és d'integrar-se com a personal estatutari a les instal·lacions sanitàries de l'ICS a la categoria de llevadora, i té un caràcter, en principi, irreversible, és a dir, passen a dependre funcionalment de l'ICS, i poden fer, si s'escau o no, guàrdies a l'hospital de referència i poden ampliar el seu radi d'acció territorial entre d'altres, o bé poden continuar com a funcionàries del cos de llevadores titulars exercint les funcions que els són pròpies del programa d'atenció a la salut sexual i reproductiva i resten adscrites funcionalment a l'ICS, la qual cosa suposa un manteniment de les seves funcions i territori d'actuació i poden fer, si s'escau o és necessari també, guàrdies a l'hospital de referència i mantenen el seu règim retributiu entre d'altres.

Però aquesta esmena obvia una tercera opció que sí que s'ha contemplat per a altres col·lectius professionals, i que a Convergència i Unió vam recollir i presentar, com és l'opció de la integració voluntària de les funcionàries del cos de llevadores titulars a l'Agència de Salut Pública de Catalunya, que passen a una excedència voluntària per incompatibilitat i deixen de desenvolupar les funcions que duïen a terme. Som conscients que aquesta tercera opció pot resultar d'interès per a una minoria, perquè l'opció raonablement més triada entenc que serà la segona, que he explicat anteriorment, però el que creiem just és oferir a les funcionàries del cos de llevadores titulars les mateixes opcions que la Llei 7/2003, del 25 d'abril, de protecció de la salut, ofereix als col·lectius dels cossos de metges i practicants titulars a les seves disposicions transitòries primera i segona. A més, som coneixedors que algun dels grups que donen suport al Govern ha manifestat a les entitats del sector el seu suport a obrir la porta a aquesta tercera opció per a les llevadores. I és en aquest sentit que ja que mantenim vives les esmenes que fan referència a aquest tema, que Esquerra Republicana de Catalunya s'ho repensi i els doni suport tal com ho ha manifestat a les entitats del sector a les diferents trobades que han fet.

En qualsevol cas, sí que volem manifestar la voluntat de consens que hi ha hagut en aquesta llei i que permetrà la seva aprovació amb una àmplia majoria. Tot i així mantenim vives les esmenes que en aquest text fan referència al model que nosaltres volíem per a l'Agència de Salut Pública, les que fan referència als professionals, així com també aquelles que fan referència a les competències territorials i dels òrgans de gestió de la salut pública al territori.

Senyors diputats i senyores diputades, el nostre vot serà favorable a aquesta llei i som conscients, doncs, que té aspectes a millorar i que segurament en el seu desplegament haurem de fer incidència en alguns punts clau com és, per exemple, que també s'ha comentat abans, el paper dels governs territorials de salut i la seva organització i capacitat de gestió pràctica, que no teòrica, que tindran amb l'aplicació d'aquesta nova llei.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula per posicionar-se, en aquest cas, sobre les esmenes reservades i el text del dictamen, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, voldria que les meves primeres paraules fossin per al senyor Domingo per autocorregir-me, per esmenar el meu oblit. Senyor Domingo, sí que em recordo de vostè, de fet, em sembla que ahir a la nit en l'última persona en que vaig pensar va ser vostè perquè estava, precisament, tancant una esmena... (*Remor de veus.*) Estàvem tancant, era tard, ahir al vespre que estàvem tancant l'esmena aquesta sobre la seva..., una transacció sobre la seva esmena número 57, que vostè ha esmentat. Per tant, sí que hi penso amb vostè, senyor Domingo. Perdoni l'oblit. I també, segur, m'he oblidat d'esmentar persones que avui ens acompanyen: el senyor Munné, que és de la meua ciutat, té orígens vallencs, que és el president del Col·legi de Veterinaris; la senyora Gemma Sabater, directora de la Coordinadora d'Usuaris de la Sanitat; la senyora Revuelta, directora de l'Observatori de Comunicació Científica de la Universitat Pompeu Fabra i el senyor Josep Lluís Perai, del Departament de Salut que, de fet, és el coordinador per a la creació de l'Agència de Salut Pública i que ha treballat freqüentment amb els grups que donen suport al Govern per fer-nos arribant informacions i coneixements que no teníem sobre salut pública.

Dit això, prenc la paraula en nom del meu grup per posicionar-me sobre les esmenes vives i sobre el dictamen també que avui posem a votació de la que serà, ja s'ha dit, la primera llei de salut pública de Catalunya de caràcter integral. Nosaltres creiem que això sol ja és motiu de satisfacció i més encara quan aquesta llei comporta una gran base d'acord entre tots els grups, esmentat pels ponents que m'han precedit en l'ús de la paraula, i, per tant, que el dictamen serà votat per unanimitat.

Respecte a les esmenes vives i les consideracions que han fet els ponents que m'han precedit en l'ús de la paraula, nosaltres creiem que com ha quedat de manera amb més garanties el tema de la coordinació, la senyora Pajares n'ha fet especial menció, la llei comporta més garanties, estem totalment d'acord que cal avançar si així també donem satisfacció al Partit Popular, però també donem satisfacció a garantir totes les administracions i tots els agents i tots els actors implicats en el món de la salut pública.

Valorem també positivament la creació del secretari sectorial, la senyora Laïlla n'ha fet esment; de fet, vam començar, recordo les seves esmenes, primer recordo les paraules del senyor Sancho en les compareixences parlant d'un secretari general; les seves esmenes van reproduir aquesta figura en el nom de comissionat. Jo crec que hem sabut trobar-li el punt amb el secretari sectorial que al cap i a la fi el que farà, en alguna cosa que coincidim, serà, com deïem, liderar aquestes polítiques de salut pública en el si del Govern de manera

interdepartamental i intersectorial. Per tant, crec que li hem trobat el punt idoni en aquesta figura.

Respecte al tema de l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària. Bé, nosaltres no vam compartir mai –i per això, segurament, no vam arribar a un acord el mes de juliol, tot i que hi vam fer esforços– el tema d'una agència dintre d'una altra agència, en això sí que coincidim amb la senyora Pajares, que hem de ser eficaços a més d'eficients –eficaços i eficients–, i, per tant, duplicar les estructures organitzatives no creïem que fos bo.

Hem trobat també –ho esmentava la senyora Laïlla ahir al matí– una base d'acord a base de mantenir aquestes funcions, que és el que li preocupava a la senyora Pajares, no?, les funcions que fa l'Agència de Seguretat Alimentària i que ha estat fent amb els seus professionals, que han fet molt bona feina, es puguin mantenir, però no amb una estructura, en aquest cas com una àrea especialitzada, que tindrà l'autonomia necessària de treball i de gestió per continuar fent la seva feina.

Respecte als professionals. Amb els equips territorials –ho he esmentat abans, també s'ha esmentat–, jo crec que hem sabut trobar les paraules adequades; la senyora Pajares n'ha fet esment: polivalència, col·laboració, interdisciplinitat, funcions pròpies de la professió... Vam estar-hi donant molts toms, al final vam trobar, crec, un text amb què tothom se sent còmode i que a més a més també garanteix, per una banda, la col·laboració entre els professionals, tots dels equips territorials estan ja funcionant a través de l'Agència de Protecció a la Salut, per tant, ja estan fent bona feina, estan col·laborant entre ells i també estan garantint cadascun d'ells les seves pròpies especificitats de la professió, indubtablement. Un veterinari ha de fer les seves funcions i un farmacèutic i un metge, i no poden ser intercanviades, però sí que han de col·laborar entre ells com a equip que són.

I, per altra banda, respecte als professionals i, concretament, al que s'ha esmentat del cos de els llevadores. Mirin, per situar-nos una mica on estem, on estàvem, millor dit. L'Agència de Protecció de la Salut..., el Govern anterior se'n va oblidar de les llevadores, i nosaltres que estàvem a l'oposició potser també. El fet és que la proposta del text que es va aprovar aquí i que va presentar el Govern a aquesta cambra i que va ser aprovat llavors s'oblidava que existien unes professionals que treballaven en salut pública, que eren les llevadores, se'n va oblidar, per dir-ho d'alguna manera, no apareixien en el text de la llei com a tals, i, és cert, no tenien l'opció que van tenir altres professionals d'escollir. Què va passar, què ens va passar fa poc temps? Que quan es va anar a aplicar la llei hi va haver un col·lectiu de llevadores que volien mantenir la seva condició de funcionàries, en aquest cas, en l'àmbit de la protecció de la salut en la futura Agència de Salut Pública i no volien ser estatutàries de l'ICS, que era el camí que, com que la llei anterior no en deia res, és el camí que estava marcat. Hi havia canvis en el règim laboral, canvis en el règim econòmic d'aquestes professionals. Després d'escoltar-nos els grups que donem suport al Govern en la compareixença que vam fer, què vam fer,? Vam presentar una esmena que presentava l'opció d'escollir entre allò que avui era possible –no el que era possible l'any 2003, si

no recordo malament, l'any d'aprovació de l'Agència de Protecció de la Salut, no el que era possible l'any 2003–, el que avui és possible. Aquestes professionals avui treballen en uns equips pluridisciplinars, conjuntament amb l'àmbit assistencial i l'àmbit de protecció de la salut. Treballen en el programa del PASSIR, que és àmpliament conegut pels diputats d'aquesta cambra perquè hem estat fent també un treball paral·lel en aquest àmbit conjuntament amb la consellera. Per tant, avui aquests professionals fan salut pública i fan també activitat assistencial. Les opcions que hi ha avui, doncs, i que recull l'esmena, que és la que ha prosperat dels grups que donen suport al Govern, és que aquests professionals puguin escollir: dependre de l'ICS, dependre de la nova Agència de Salut Pública de Catalunya. I a més a més han dit: «Qui no esculli es queda com està –qui no esculli es queda com està.» Cosa que no preveia tampoc la llei ni el marc legal vigent anterior.

No entenem que no és possible acceptar la tercera opció: que puguin treballar únicament i exclusivament a salut pública. Bàsicament perquè ningú, avui, treballa en salut pública, ningú, d'elles, d'aquest col·lectiu, treballa, únicament i exclusivament, el cent per cent de la seva jornada en salut pública. I tampoc és possible perquè creiem que en l'àmbit de treball en què estan, i que totes volen continuar estant perquè estan còmodes amb els equips del Passir... Per tant, això significa que l'opció, la tercera opció, no és viable, tècnicament, per molt que políticament volguessin, entenem nosaltres que no. (*Remor de veus.*)

Per tant, més enllà d'aquest tema, crec que en les altres dues opcions ens hem posat d'acord i donem satisfacció també al dret d'escollir que no va tenir l'any 2003 aquest col·lectiu de professionals.

Respecte a l'oficina d'informació, de la senyora Pajares..., aquí, si em permet, senyora Pajares, n'hem parlat. Recollirem les seves paraules, no ens agrada «crear estructures, més estructures...» (*Rialles.*) Per tant, creiem que no és necessari crear una estructura nova amb una oficina d'informació, perquè creiem que, de fet, en el tema de la grip nova ha funcionat el sistema d'informació que avui tenim en aquests temes. Entenem que els mitjans que tenim i amb què compta avui el departament i el Govern funcionen i no fan necessari això.

I, finalment, i respecte ja al dictamen, que passarem a votar a continuació, i al seu contingut, i que serà votat per unanimitat, he de dir que el consens és bidireccional, i que les esmenes prosperen i les transaccions prosperen quan hi ha majoria, perquè sigui així necessari. I, per tant, jo em felicito que hi hagi hagut acord i que puguem votar avui aquest dictamen per unanimitat, d'una llei que he de dir que parteix de la feina feta anteriorment per l'Agència de Protecció de la Salut i per l'Agència de Seguretat Alimentària, creades per llei l'any 2003 i 2002, respectivament. I que avui, ja ho he dit abans, també, es deroguen, i que, llavors, penso que estan fetes... –se n'ha esmentat alguna, eh?–, algunes es van fer com a resposta a una acció concreta: la crisi alimentària de les vaques boges, eh? I que creiem que, llavors, van estar fetes també amb una mirada una mica curta de la salut pública, si em permeten fer servir

aquesta accepció. Avui aquesta llei el que fa, a partir d'aquesta experiència, és tenir una visió més global de tota la salut pública. I, per tant, en aquest sentit, també hem de reconèixer que la feina feta serveix i que ens ha permès, potser, arribar en aquesta mirada global.

I creiem que el model que es planteja avui d'Agència de Salut Pública és un model integrador –salut laboral, seguretat alimentària, protecció de la salut–, no un model fragmentat com en algun moment s'havia plantejat en un àmbit de la ponència de mantenir diferents agències. Creiem que el model ha de ser integrador, i aquest és el que es respecta i el que durà a terme la nova Agència de Salut Pública de Catalunya en col·laboració amb les administracions locals, que també tenen competència en salut pública.

De fet, a través, ja, de l'Agència de Protecció de la Salut, s'ha fet força camí i també amb les administracions local fa pocs anys. Hi ha un conveni marc de col·laboració per donar instruments, recursos i eines i recolzament a les administracions locals, als ajuntaments, sobretot alguns d'ells petits, que no tenen mitjans ni recursos propis ni professionals per exercir les seves competències. Crec que el camí endegat, en aquest sentit, de col·laboració, a través de l'Agència de Protecció de la Salut, entre el Govern de Catalunya i les entitats municipalistes i els ajuntaments, doncs, és un bon camí que l'Agència de Salut Pública continuarà.

I alhora també, a més a més de recollir, com deia, les activitats de salut laboral, seguretat alimentària i protecció de la salut, hi sumem activitats que el mateix departament ha endegat amb molt èxit, ho penso jo, de promoció i de prevenció de la salut. Programes endegats els darrers anys, com deia, respecte al tabaquisme, respecte a salut i escola, respecte a fer exercici físic, fins i tot hi va haver algun somriure, ho recordo jo, que els metges..., la notícia que els metges prescrivien exercici físic. Vagin vostès a moltes ciutats i a molts barris del nostre país i veuran com ja estan organitzats: la gent gran surt a caminar –la meua ciutat n'és un exemple–, surten a caminar. Per què? Perquè el metge també els ho diu. Doncs, és bo que caminin.

Per tant, aquesta prioritat que ha posat damunt de la taula el Departament de Salut de no solament curar, sinó també de prevenir la malaltia crec que és important i en aquest àmbit en parlem.

Creiem, doncs, que ara cal anar més enllà, legislar de manera global i preveure que s'ha de treballar de manera transversal i coordinada, a través de l'ACSA, que ha de fer una bona eina, una agència interadministrativa, intersectorial, que crea un pla interdepartamental, un pla, com deia, al costat del món local i de tots els altres agents: «una finestra única», en paraules de la consellera, «de la salut pública de Catalunya».

Cal aprofundir..., ara cal aprofundir en formació i recerca en salut pública, en informació, en comunicació i col·laborar amb els ens locals, tal com diu el text de la llei.

I acabo ja, senyor president, tot dient que per primera vegada al nostre país tindrem una llei que fixarà les

prestacions i els serveis que ha de donar el sistema sanitari públic i que relaciona un catàleg de prestacions.

I, què vol dir això? Vol dir que el suport per deixar de fumar, per exemple, que els plans de promoció de l'exercici físic, la promoció de l'alimentació i entorns saludables, el tema que ens preocupa de l'obesitat infantil, cada vegada més creixent a la nostra societat..., vol dir que tenim una eina que ens ajudarà a desenvolupar accions, programes i polítiques en aquesta línia.

I això avui ja són obligacions amb l'aprovació d'aquesta llei: són obligacions per al Departament de Salut, són obligacions per al Govern de Catalunya, perquè tots coincidim en el fet que ara cal promoure la salut individual i col·lectiva, previndre la malaltia i protegir la salut.

Estem convençuts que la definició de salut de l'OMS, que data de l'any 1948 i que encara avui és vigent, serà cada dia més realitat al nostre país. Aquesta definició diu –lleigeix en castellà–: «La salud es un estado de completo bienestar físico, mental y social y no solamente la ausencia de afecciones o enfermedades.»

Com deia, aquesta definició, a través de la potenciació de la salut pública, ha de ser cada dia més una realitat al nostre país i en el si del nostre sistema de salut, que fins ara estava molt –molt– enfocat, molt avesat a curar la malaltia –i he de dir que ho fa bé i ho fa amb satisfacció dels malalts–, però també ara ha d'enfocar la seva visió sobre activitats per evitar que emmalaltim.

I, senyores i senyors, per això tenim aquesta llei, la creació de l'ACSA i la nova llei de salut de pública de Catalunya, la primera llei de salut pública de Catalunya, que per nosaltres és un pas molt important en aquesta direcció, en la direcció correcta, en la direcció que hi han de ser també els serveis de salut del segle XXI. I per això el nostre grup donarà suport a aquest dictamen i a aquesta llei.

Moltes gràcies, senyores i senyors, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, senyora consellera de Salut i també a tot l'equip de la conselleria que ens acompanya, representants d'associacions i entitats vinculades a la salut pública.

Bé. Avui és un dia en què hem d'estar contents en aquest Parlament de Catalunya, perquè hem aconseguit quelcom que sovint és estrany que s'aconsegueixi en aquest Parlament, que és la unanimitat a l'hora d'aprovar un projecte de llei. I, per tant, si dic que aconseguirem la unanimitat ja estic avançant quin serà el sentit del vot del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya a favor d'aquest Projecte de Llei de salut pública de Catalunya. Una unanimitat que ens permet mantenir en aquest Parlament una tradició que ja fa anys que aconseguim perllongar, i és aquella que promou que les grans lleis

que conformen el sistema català de salut s'aprovin per unanimitat o per àmplies majories. Així va passar amb la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, amb la Llei de l'Institut Català de Salut i ara amb la Llei de salut pública de Catalunya.

Per tant, aconseguim donar una estabilitat i un sentit de permanència al marc en el qual s'han de desenvolupar totes les polítiques sanitàries al nostre país. I això és important. És important perquè dóna seguretat a la ciutadania i és important perquè permet que successius governs es dediquin a implementar, a millorar aquestes polítiques sanitàries, també ara en l'àmbit de la salut pública, i no a entrar en debats que els podrien distreure d'aquesta tasca prioritària, com pugui ser el canvi constant de marcs normatius. És un pràctica, per exemple, és constant al Congrés dels Diputats espanyol, que cada quatre anys es van canviant els marcs en els quals es desenvolupen moltes de les polítiques socials a l'Estat, però que en el cas català, ho penso jo, ho fem de forma molt més encertada en el sentit de donar-li aquest sentit de permanència. Tot i així, és evident que, passats els anys, podem debatre sobre aquests marcs. I en aquest moment, doncs, n'hi han molts que pensem que cal modificar aspectes de l'ordenament sanitari; però ja han passat fins i tot algunes dècades i es pot pensar i es pot preparar aquest debat ja amb una perspectiva i de forma molt més ben feta i oportuna.

Tampoc se'ns pot escapar l'oportunitat que té l'aprovació d'aquest projecte de llei, en uns moments on el debat sobre la salut pública, jo m'atreveixo a dir-ho, és el debat més important sobre la salut humana. És el debat que és al carrer. És el debat que es parla a les cases, que es parla a les tertúlies, que es parla als bars, que es parla al cafè. És un debat que ara, al voltant de tota la problemàtica que ha comportat aquesta grip A i de tot el debat que ha suscitat, té una oportunitat i té una importància cabdal: el debat sobre la salut pública.

El concepte de salut pública de fet és un concepte tècnic, que potser la ciutadania no sap exactament tot l'abast i tota la dimensió que té; però la salut pública és important i rellevant tant, com he dit, fins i tot de ser l'aspecte més important en aquests moments sobre la salut humana, perquè s'ocupa de protegir i de millorar la salut de la població, a través del control de riscos per a la salut presents en el medi i en els aliments i de la promoció d'estils de vida saludables.

De què parlem? Doncs, per exemple, de totes les inspeccions que es fan als veterinaris, als escorxadors, abans i després dels sacrificis d'animals, de les inspeccions perquè es compleixi la Llei de tabac, del programa de vacunes, etcètera.

Ho podríem explicar també amb xifres: l'any 2007 es van fer 196.306 inspeccions d'establiments sanitaris —una xifra absolutament impressionant—; 59.039 inspeccions ambientals; fins a 1.200.000 vacunes es van subministrar a adults i fins a 500.000 a infants. Per tant, parlem d'allò que afecta, podríem dir, el conjunt de la ciutadania en un cas o altre al llarg de tot un any.

Què representa, doncs, posar totes aquestes polítiques, que ja s'estaven fent, en el marc d'un projecte de llei?

És a dir, donar-los una cobertura legal a totes unes polítiques que, de fet, ja s'estan implementant; doncs, ampliar i incrementar els drets dels ciutadans catalans.

El que fem, aprovant aquest projecte de llei, és l'ampliació dels drets dels ciutadans catalans. Perquè aquesta llei reconeix les prestacions i els serveis que en matèria de salut pública haurà de prestar el sistema sanitari públic a Catalunya. No només reconeix les polítiques que ja presta el sistema sanitari públic de Catalunya, també les que haurà de prestar, és a dir, les que no podrà deixar de prestar sota cap concepte perquè les introduïm ara mateix en un projecte de llei.

I a més a més és un projecte de llei que es mulla, perquè incorpora ja un catàleg de prestacions adreçades a les persones. A vegades aprovem projectes de llei que deixen per a un desplegament posterior, a través de decrets, quins són els punts concrets en els quals s'haurà d'incidir o deixa per a programes o plans de govern. En aquest projecte de llei ja s'estableix un catàleg de prestacions adreçades a les persones, com el suport per deixar de fumar o la promoció de l'exercici físic i l'alimentació saludable o la promoció d'entorns ambientals saludables.

És a dir, estem, d'alguna manera, descrivint quines són les polítiques que es portaran a terme. Segurament aquest és un àmbit important, un aspecte important que ha aconseguit generar el consens del qual parlem. Moltes vegades la manca de concreció dels projectes legislatius dificulta trobar consensos entre els diferents grups, perquè hi ha aquella malfiança, no?, de «després què faràs, un cop aquesta llei estigui aprovada?» Bé. Com que aquí ja ho especifiquem i ja ho aclarim, això ha ajudat molt a generar aquest consens.

També es cuidarà, així ho especifica, la Llei de la salut pública de Catalunya, de la vigilància i el control dels establiments alimentaris, de les aigües de consum humà, del risc de legionel·losi, de brots epidèmics, d'alertes sanitàries, dels plans de prevenció de la grip, de les actuacions davant les onades de calor, etcètera.

Hi ha un aspecte que jo vull remarcar, també, i és el de la salut laboral, que queda recollit també en aquest projecte de llei. Perquè aquí l'àmbit de la salut laboral té incidències també sobre tot el que moltes vegades anomenem «el canvi de model productiu». És a dir, posem una falca, eh?, fem una contribució, des de l'àmbit de la salut, en aquest canvi de model productiu. I m'explicaré. Potser alguns de vostès pensaran: «Què té a veure una cosa amb l'altra?» Doncs, hi té a veure molt. En la mesura que estem plantejant que el canvi de model productiu s'ha de fonamentar en producció de béns amb valor afegit, en producció de béns que incorporin innovació, tecnologia, alhora hem de saber que només es poden produir aquests béns si estem parlant de llocs de treball qualificats i de qualitat, que són aquells llocs de treball que aconsegueixen que s'incorporin persones a la cadena de producció que després poden aconseguir implementar aquesta producció de béns de valor afegit.

I perquè hi hagi llocs de treball de qualitat ha d'haver-hi entorns amb salut laboral, ha d'haver-hi entorns se-

gurs, que generin confiança en els treballadors i que els permetin treballar amb absoluta tranquil·litat. Per tant, garantir la salut laboral també és contribuir al canvi de model productiu en el moment en què assegurem llocs de treball de qualitat.

Què aborda, doncs, la salut pública? Doncs una casuística jo diria que quasi infinita de possibilitats, perquè, a més a més, són canviants. I més que canviaran en un context de globalització, que està en el seu moment més àlgid. Què és el que passa? Doncs és senzill d'entendre i difícil de solucionar. La mobilitat impressionant de béns, de persones al llarg de tot el món evidentment incorporen tota una sèrie de riscos, de contagis; una necessitat, per tant, de control cada vegada més acurada. I això és el que amb aquesta llei volem abordar.

Cal destacar també, ja en l'àmbit potser més institucional, si es vol, una altra novetat que incorpora aquesta Llei de salut pública, i és el fet de preveure la possibilitat que qualsevol administració de Catalunya abans de dur a terme alguna actuació tingui la possibilitat de demanar que s'elabori un informe d'avaluació de riscos per a la salut. Per tant, donem també certitud en les polítiques públiques que hagin de tirar endavant les administracions, sobretot en aquest cas les administracions locals. És un avenç important perquè, de la mateixa manera que ho va ser quan es va introduir el concepte d'informes d'impacte ambiental a l'hora d'avaluar des del punt de vista mediambiental quin era l'impacte que tenien les diferents actuacions públiques, ara introduïm també el concepte d'avaluació de riscos per a la salut. És curiós que comencéssim abans pel medi ambient que per la salut; sembla una paradoxa, no?, quan potser hauríem d'haver començat abans per la salut o alhora, amb la salut i amb el medi ambient; tot va evidentment íntimament rel·ligat. Però, en qualsevol cas, esmenem una mancança del nostre sistema institucional, i és que es pugui demanar aquesta avaluació dels riscos per a la salut per part dels ens locals, i que a més a més anirà a càrrec, aquesta avaluació, de l'Agència Catalana de Salut Pública.

Vull anar acabant parlant precisament de la creació d'aquesta Agència Catalana de Salut Pública. L'agència neix com una organització executiva, interdepartamental, és a dir, dependrà principalment del Departament de Salut però és una agència amb vocació interdepartamental –com no pot ser d'altra manera atenent a l'àmbit que haurà de cobrir, que és l'àmbit de la salut pública–, amb una àmplia desconcentració que permetrà respondre a les necessitats en matèria de salut pública, amb una atenció especial al territori i a l'àmbit local. I a l'àmbit local tots sabem que moltes vegades se li han carregat les tasques o moltes de les tasques quant a salut pública; això ha comportat moltes vegades la demanda de suport, de més atenció per part d'aquest àmbit local. Doncs, bé, amb aquesta Llei de salut pública queda garantit aquest suport a l'àmbit local.

I també clarifica l'autoritat sanitària de cara a protegir la població dels riscos relacionats amb els problemes de salut que l'afecten de forma col·lectiva, tot diferenciant-la de l'autoritat sobre el sistema de salut, cosa que facilitarà un millor servei a ciutadans, a empreses i

a administracions. És important el fet que cada un dels àmbits d'atenció de la salut pública tingui autoritats sanitàries clares perquè el ciutadà i les administracions locals sàpiguin sempre i en tot moment a qui s'han de dirigir, qui té la responsabilitat última d'una bona atenció.

I ja vull acabar..., respecte a la qüestió dels professionals i en concret de l'àmbit de les llevadores, els professionals del cos de llevadores titulars. Hi ha hagut un debat al voltant d'aquests darrers mesos sobre quina era la funció que aquest cos, numèricament petit però d'una gran importància, evidentment, havien de tenir en tot aquest sistema que estem configurant. I al final s'ha trobat una posició de consens, eh? Des d'una primera ordre que integrava forçosament tots aquests professionals en l'Institut Català de la Salut hem passat a la garantia de l'*statu quo* actual. I això està concretat a la disposició final tercera, quan en el punt 2 b parla clarament que «podran continuar com a funcionaris del cos de llevadores titulars exercint les funcions que exercien en l'àmbit territorial propi de l'atenció a la salut sexual i reproductiva». Per tant, garantim l'*statu quo* actual, que no hi hagi una pèrdua de drets. I, en qualsevol cas, hi havia evidentment altres possibilitats; hi ha hagut esmenes, hi ha hagut debat, però penso que hem trobat un punt de consens, que és el que ens permet donar una sortida raonablement satisfactòria a una injustícia, que des del nostre grup ja havíem explicat des d'aquest mateix faristol, i que li trobem, penso jo, una sortida adequada.

En qualsevol cas, reprenc el que he dit al principi. Ens hem de felicitar perquè aquest projecte de llei s'aprovi per unanimitat; és una pràctica saludable en aquest Parlament de Catalunya. Inclús ja en un entorn i en un context preelectoral aconseguim que s'aprovin coses per unanimitat. I esperem que puguem continuar en aquest camí en els propers mesos, i sobretot perquè és l'àmbit que a mi m'afecta, com a diputat al Parlament, l'àmbit de la salut.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Moltes gràcies, president. Senyora consellera Geli, consellera Tura... Senyores diputades, senyors diputats, permetin-me en primer lloc afegir-me a les salutacions sinceres i cordials a tots els representants de les diverses administracions i representants d'entitats i associacions que ens han volgut acompanyar en el dia d'avui en l'aprovació d'una llei que pel nostre grup parlamentari també és una llei molt important. I permetin-me també fer un primer agraïment a totes aquelles persones que han contribuït al llarg de tot aquest temps, llarg període de temps, en què s'ha estat treballant aquest projecte de llei, avui molt probablement, doncs, ja definitivament

lleï aprovada per aquest Parlament. Jo crec que han estat moltes les persones, doncs, que han posat la seva petita aportació perquè el resultat final fos el d'avui.

Jo intentaré ser breu, i quan es comença així a vegades malament, eh?, però, bé, jo intentaré de veritat ser-ho, entre altres coses perquè sóc l'últim que intervé i en bona part en una llei com aquesta, que disposa d'un ampli consens..., i confirmo que el nostre grup lògicament s'afegeix a aquest consens; lògicament no podem acceptar les esmenes reservades per al dia d'avui però ens sumem al vot favorable en aquesta llei i, per tant, faig nostres, diguéssim, bona part dels arguments que els diversos grups han plantejat, doncs, en posar l'accent o fer notar alguns dels aspectes d'aquesta llei, tots ells, des del nostre punt de vista, importants.

Jo el que voldria és fer una petita referència al debat que vam tenir en el seu dia quan tractàvem de la totalitat d'aquesta llei. En aquell moment hi havia una coincidència, lògica, per altra part, evident entre els representants dels grups que donem suport al Govern i les paraules de la consellera Geli, que feia a la presentació del projecte de llei. Tothom coincidia que era una llei important, una llei necessària, eh?, perquè és fruit d'una llarga tradició de Catalunya en temes, en matèria de salut pública, perquè ha estat resultat d'un llarg procés d'elaboració, de participació –em sembla que poques lleis com aquesta han tingut un procés en el qual tothom ha pogut dir-hi la seva i tothom ha pogut fer-hi la seva aportació– i perquè dóna resposta a una demanda esperada i reivindicada.

Qui els parla es va atrevir a qualificar-la com una llei de legislatura i em sembla que no exagerava en aquell moment i que era del tot encertat. De fet, els grups de l'oposició, en aquell moment que debatíem la totalitat, també varen coincidir en la importància d'aquesta llei, en la seva rellevància, i jo crec que n'era una prova evident el fet que no es presentessin esmenes a la totalitat.

El representant del Grup Mixt, el senyor Domingo, reconeixia en aquell moment d'una manera oberta l'esforç que havia fet el Govern per abordar aquesta matèria i considerava el projecte de llei com a ambiciós, un projecte de llei determinant, una llei clau, com en definitiva em sembla que el temps ens demostra que realment així és.

La representant del Partit Popular de Catalunya, més mesurada en les seves paraules, més conservadora, en la seva línia, diguéssim, (*remor de veus*) es va limitar a reconèixer que el desenvolupament de lleis com aquesta afecta de manera molt directa els ciutadans i que era, des del seu punt de vista, un tema cabdal. Jo estic segur, estic convençut que no va insistir més en la importància de la llei a causa del fort constipat que l'afectava en aquell dia.

El representant del principal grup de l'oposició, el senyor Sancho, que llavors sí que va poder, doncs, intervenir, generós com pocs quan es tracta de posar qualificatius i valorar l'acció de govern i en concret l'acció del Departament de Salut, no va poder evitar reconèixer que la llei té una certa oportunitat política, eh? Fins i tot es

va atrevir a repetir-ho; per dues vegades ho va reconèixer. I fins i tot ho va utilitzar com a argument principal per no presentar aquesta esmena a la totalitat.

Però per al nostre grup, més enllà que pels motius d'aquesta coincidència generalitzada, diguéssim, de la importància d'aquesta llei, per nosaltres, ja dic..., no ens mou la tradició d'aprovar lleis per consensos perquè, doncs, la matèria ho mereix. Per nosaltres, la importància d'aquesta llei rau en el fet que ens dota d'un instrument –jo crec que la llei és en si mateixa un instrument– per lluitar contra les desigualtats, una eina per a la promoció de l'individu en el pla personal i social. Per nosaltres és un instrument en el diàleg entre persona i natura i, per tant, en la transformació progressiva de la societat. En aquest sentit, esperem que la llei ens ajudi a transformar la societat. Encara que pugui semblar molt ambiciós o molt pretensions aquest objectiu, nosaltres estem convençuts que en bona part ens ho pot permetre. I, per tant, quan nosaltres ens sumem al consens, ja ho dic, no ho fem per la tradició, no ho fem perquè es tracti d'una llei de país, ho fem convençuts que el seu contingut realment mereix el vot favorable del nostre grup parlamentari.

Tal com deia la consellera –i avui ho ha repetit–, això és així, diguéssim, perquè la salut està clarament relacionada amb els estils de vida, amb la pobresa, amb l'educació, amb la cultura, amb la situació de l'ecosistema, amb les desigualtats per raó de gènere, de classe social, de grup ètnic. És a dir, que quan actuem en les desigualtats en salut estem posant en bona part remei a tots aquests problemes de fons amb els quals ha de lluitar, diguéssim, la nostra societat. Per aquest motiu la salut pública és una prioritat, com deia, per a la nostra coalició, per al nostre grup, com també ho ha estat per als dos governs tripartits, i em sembla que és de justícia també recordar que aquest objectiu, l'aprovació d'aquesta llei ja sortia en el pla de govern del primer Govern tripartit i finalment, doncs, amb el temps ho hem pogut aconseguir. I per aquest mateix motiu els grups que donem suport al Govern varem estendre en el seu moment la mà a la resta de grups per arribar al màxim consens possible, i em sembla que en els treballs que s'han fet en ponència ho hem aconseguit.

Malgrat les moltes esmenes acceptades i transaccionades, nosaltres entenem que no s'ha modificat allò essencial del projecte de llei, la seva estructura, eh?, el seu disseny original. I amb això no voldria que es malinterpretés, no voldria donar a entendre..., o treure mèrit a les millores, evidents també, que s'han incorporat amb aquestes esmenes.

Finalment, amb aquesta llei se'ns permet..., o la llei el que permet és ordenar les actuacions, les prestacions, els serveis en matèria de salut pública i aquesta ordenació alhora ens permet garantir la vigilància de la salut pública, la promoció de la salut individual i col·lectiva, la prevenció de malalties, la protecció de la salut, etcètera. No entraré..., ja he dit que els estalviaré les reiteracions que podria fer si entrés en el detall concret de cadascun dels punts que es tracten, que regula la Llei de salut pública.

Efectivament, i per acabar, amb aquesta llei el que fem és dotar-nos d'una normativa moderna, innovadora, que adequa els serveis de salut pública als reptes de la globalització dels riscos per a la salut i a la necessitat de donar respostes de prevenció i control que siguin efectives i que contribueixin a generar confiança i seguretat en la ciutadania. I de ben segur que el desplegament d'aquesta llei ho aconseguirà, n'estem ben convençuts, de la mateixa manera que pensem que ho aconseguim amb l'aposta que la llei per si mateixa també representa. És una aposta de futur. En el debat de totalitat jo posava un exemple que em sembla que és molt il·lustratiu, que el que deia és que, com a conseqüència de diversos estudis i informes de caràcter internacional..., ens feia veure que cada euro invertit en salut pública és cinquanta vegades més productiu que l'euro invertit en assistència sanitària a la malaltia. I, per tant, aquesta aposta de futur, i més en un moment de crisi com l'actual, jo crec que no pot generar altra cosa que confiança en la ciutadania, i així ho esperem.

Per acabar..., no podia, doncs, lògicament, marxar sense donar el més sincer agraïment a la lletrada, a la gestora de la comissió, als membres de la ponència que han fet realment fàcil la tasca d'arribar al consens que en el dia d'avui aconseguirem.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Votarem, en primer lloc, l'esmena transaccional sobre les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, números 150, 194, 195, 219, 220, 223, 229, 234, 241, i sobre les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, números 151, 152, 221, 230, 235 i 242.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 129 vots a favor.

Votarem ara l'esmena transaccional sobre la número 57 del Grup Mixt.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 129 vots a favor.

Votarem ara les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Se n'han retirat la 7, 27, 132 i 257; per tant, quedarien la 9, 28, 71, 72, 124, 179, 236, 249, 273 i 277.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 57 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament els números 29, 173, 231 i 244.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 60 vots a favor i 69 vots en contra.

Finalment, votariem la número 101, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 69 en contra i 46 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Mixt. En primer lloc, les esmenes números 30, 99, 143, 158, 163, 174, 177, 198, 199, 232, 238, 245 i 274.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 60 vots a favor i 69 vots en contra.

Seguidament votarem els números 41, 45, 52, 54, 116, 122, 129, 156, 157, 159, 160, 166, 171, 185, 192, 196, 201, 206, 217.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 3 vots a favor, 113 vots en contra i 13 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. En primer lloc, els números 78, 110, 250, 252, 255, 275.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 57 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Seguidament els números 144, 145, 175, 233, 239, 243, 246 i 247.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor i 70 vots en contra.

Seguidament, votem els números 123, 147, 148, 202, 254, 260, 261, 262, 263, 265, 267, 268, 272, 279 i 280.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 44 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.

Finalment, la número 172.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 69 en contra i 13 abstencions.

Passem, finalment, a la votació del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de salut pública ha estat aprovat per 129 vots a favor: unanimitat.

(Aplaudiments perllongats.)

Projecte de llei

de modificació de la disposició transitòria tercera de la Llei 2/2009, del 12 de febrer, del Consell de Garanties Estatutàries (tram. 200-00069/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el Projecte de llei de modificació de la disposició transitòria tercera de la Llei 2/2009, del 12 de febrer, del Consell de Garanties Estatutàries. D'acord amb l'article 126 del Reglament del Govern, el Reglament, el Govern ha sol·licitat la tramitació en lectura única; per tant, es proposa al Ple de la cambra que el projecte es tramiti en lectura única. Algun diputat vol intervenir? (*Pausa.*) Senyor Homs...

El Sr. Homs i Molist

Sí, gràcies, senyor president. El que se'ns proposa al plenari en aquest punt és decidir si tramitem per la via de lectura única, d'acord amb l'article 126 del Reglament del Parlament, tal com ha dit el seu president, la reforma de la Llei del Consell de Garanties Estatutàries.

Vaja, que en paraules més planeres el que se'ns planteja és anar per la via d'urgència; és a dir, córrer per modificar una llei, primer, que és de desenvolupament estatutari bàsic, no?; segon, que va ser aprovada tot just fa vuit mesos, el passat 12 de febrer, si no ho recordo malament, i, tercer, que és una llei senzilla d'aplicar, perquè es tractava de constituir un òrgan, de fet, un òrgan que substituïa un altre, que era el Consell Consultiu, no? Però que resulta que ha quedat paralitzada pel mateix Govern. És el mateix Govern que ens ha situat on estem.

Comprendran que, situant les coses així, des del Grup de Convergència i Unió això ens ho mirem amb una certa desconfiança. Han passat vuit mesos des que es va aprovar la llei, i ara ens vénen amb presses, no? Aquesta és la situació en què estem. I, objectivament –jo crec que és així, objectivament–, fa de mal justificar, però lamentablement vostès en el tema del Consell de Garanties Estatutàries ja em sembla que no els ve d'un pam.

Primer, van tirar endavant la llei, una llei, hi insisteixo, de desenvolupament estatutari bàsic, menystenint totes –ho repeteixo, totes– les aportacions del Grup de Convergència i Unió. Una llei de desenvolupament bàsic..., cap, ni tan sols una de les aportacions de Convergència i Unió van ser tingudes en compte, ni una: una manera de fer.

Després, van pactar amb el Partit Popular la composició d'aquest òrgan, no? Déu n'hi do!, pactar amb el Partit Popular la composició de l'òrgan del Consell de Garanties Estatutàries. El Partit Popular..., vostès, el tripartit, el critica dia sí dia també, pel recurs contra l'Estatut d'autonomia, i al mateix temps els conviden a participar activament a l'òrgan que ha de vigilar el seu compliment. Realment, això costa d'entendre. A la gent senzilla ens costa realment d'entendre aquesta contradicció. (*Rialles.*) Sí, home, sí, no riguin, és així això: ens costa d'entendre. (*Remor de veus.*) Critiquen el Partit Popular pel recurs, però després pacten amb el Partit Popular aquell òrgan que ha de vetllar pel com-

pliment de l'Estatut. M'admetran que, com a mínim, és una mica contradictori tot això, no?

I ara vénen aquí amb presses: de pressa i corrent hem de fer això per la via d'urgència, la lectura única... Amb presses, no? I a sobre, jo ho crec sincerament, perdent oportunitats de fer les coses bé, que és on estem. Això és el que, de fet, ens hauria de preocupar. Finalment, tot el que els he fet són consideracions. En qualsevol cas, el que tenim per davant és el que ens hauria d'ocupar i preocupar. I les presses ens fan perdre, hi insisteixo, oportunitats. Jo els suggereixo que llegeixin atentament un article de qui va ser lletrat, o de fet és lletrat en excedència d'aquesta casa, catedràtic de dret constitucional, si no ho recordo malament, del doctor Joan Vintró a la revista *Activitat parlamentària* d'aquest mes de juny sobre tota la qüestió del Consell de Garanties Estatutàries.

Aquest article posa de manifest que realment les presses –aquella dita– són males companyies. I que perfectament podríem aprofitar aquesta reforma, que vostès ens porten aquí, que després ja comentarem com la veiem, per resoldre aspectes de la llei que de manera manifesta són clarament millorables, no?

Per exemple, vostès han decidit que quan una llei va per la via d'urgència –no és pas el primer cop que ens hi trobem– no es pot anar al Consell Consultiu a mirar a veure si s'adequa o no a l'Estatut i a la Constitució. I això, francament, és molt greu. Ja ho vàrem exposar fa uns mesos enrere. Primer, perquè no és el que estableix l'Estatut ni el Reglament ni la llei vigent. Això és d'aquesta manera.

Han fet una interpretació, de fet, que restringeix els drets substantius d'una minoria d'aquesta cambra. Han fet aquest plantejament. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., no em faci aquesta cara d'escandalitzat, conseller Nadal, però és que és així. És molt greu. Vostè segur que no ho sabia... (*Veus de fons.*)

Jo els suggereixo que llegeixin aquest text, aquest article tècnic del senyor Vintró, que, a més a més, fa una referència, a propòsit del debat que vàrem tenir en aquest plenari, doncs, amb motiu de la llei, del Projecte de llei de la Llei de l'Oficina Antifrau, a la decisió d'impedir accedir al Consultiu. Deia, ho diu, el senyor Vintró, tot i ser formalment defensable, formalment es poden defensar moltes coses en aquesta vida: «En la mesura que la llei no estableix un procediment específic per a aquests casos, semblaria més rellevant primar la idea de fer possible, en tota circumstància, l'exercici de la funció del Consell Consultiu de vetllar per la conformitat constitucional i estatutària a les propostes legislatives.»

De fet, el senyor Vintró literalment diu el següent: «El tipus de tramitació d'una proposta legislativa no pot ser un criteri per establir la competència del Consell de Garanties, ja que la simplicitat d'un text i de la seva tramitació parlamentària no té res a veure amb la seva eventual conformitat o disconformitat amb la Constitució i l'Estatut.» És així que el senyor Vintró recomana –i nosaltres hi estaríem absolutament d'acord– vivament modificar la llei per precisar també, en el cas de la

lectura única, com s'ha de procedir a l'accés al Consell de Garanties, no? Creiem, sincerament, que tramitar aquesta reforma –acabo, senyor president– per la via d'urgència és persistir en la manera errònia i partidista de com s'ha gestionat tot el que té a veure amb aquesta llei i amb aquest òrgan per part de vostès.

És per tots aquests motius que nosaltres els anunciem que votarem en contra de tramitar aquesta llei per la via de la lectura única.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La senyora Lúcia Santos té la paraula.

La Sra. Santos i Arnau

Gràcies, senyor president. President, consellers, diputats i diputades, seré molt breu també en aquesta intervenció. El senyor Homs és l'home de les desconfiances –ell deu saber per què–; jo més aviat tendeixo sempre a confiar en la gent i en els procediments.

Ens ha llegit un article, però no ens ha llegit l'únic article que aquí importa i interessa. Perquè, diguem-ne, ha plantejat dues qüestions, i les dues qüestions són, primera: és possible portar una llei de lectura única a dictamen del Consell Consultiu? Doncs bé, això els serveis jurídics d'aquesta cambra ho tenen resolt ja amb data d'octubre, aproximadament, del..., sí, del 2009, amb relació a..., la mateixa qüestió amb relació a l'Oficina Antifrau, una modificació que també va tenir lloc per lectura única. I ens diuen molt clarament –i ho resumeixo–, simplement, que ni la llei actual del Consell de Garanties Estatutàries, Llei 2/2009, ni la llei anterior que regulava el Consell Consultiu permetien un dictamen en aquest sentit. Per tant, plenament no hi ha cobertura legal per a la seva pretensió: ni un procediment establert i previst en la llei actual, ni en la llei anterior. Per tant, primera qüestió.

Segona, deia: vostè no ha llegit l'únic article que importa i interessa aquí per veure si efectivament podem o no podem, es pot o no es pot procedir en aquest cas i en aquesta modificació a tramitar la llei per lectura única. I aquest article que cal llegir, i jo procediré a fer-ho, és l'article 126 del Reglament d'aquesta cambra, que diu: «Un projecte de llei pot ser tramitat directament i en lectura única en el Ple del Parlament o per una comissió si la naturalesa del projecte ho aconsella o la simplicitat de la formulació ho permet.» Segurament en els dos casos hi cap o encaixa el projecte de llei que ara discutirem o debatrem, però sobretot –sobretot– en el segon dels incisos, *simplicitat* de la formulació, ho permet; no hi ha realment un encaix més clar i directe en aquest cas.

De manera que ni una cosa ni l'altra. I jo li aconsellaria una major disposició i confiança, perquè en aquest cas, realment, no rebrem lliçons ni ens deixarem aconsellar per aquells que embarquen alguns candidats seus en una proposta i després no els voten en aquesta cambra.

(Veus de «Molt bé!»)

El president

Senyor Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, la nostra intervenció també serà breu, en nom de Ciutadans. Hem de dir que nosaltres no hi estem d'acord, amb aquesta lectura única i amb aquest procediment, per una qüestió de formes, i de formes polítiques. No entrarem a parlar del Reglament, de l'articulat..., i en això estic d'acord que amb l'articulat que tenim i amb el que permet la cambra és perfectament vàlid tramitar aquesta llei per lectura única; en això hi estem d'acord. En el que no estem d'acord és amb la fórmula ja massa habitual d'aquest Govern de proposar lectures úniques, revisions de lleis, just després d'haver-les aprovat en aquesta cambra.

I no cal anar molt enrere. El Consell de Garanties Estatutàries, ho tenim ara a sobre la taula, però fa poc es feia el ridícul en aquesta cambra amb el Consell de les Arts, però fa poc també es feia el ridícul en aquesta cambra amb la Llei antifrau, i aquesta és la tercera vegada que fem el ridícul, o que fan, permetin-me, perquè nosaltres no participem d'aquestes formes en política.

Per tant, nosaltres ens oposem a aquesta fórmula de fer política, a aquesta fórmula de plantejar les qüestions, si vostès no són capaços de projectar en aquest cas lleis que, primer, intentin trobar un consens en aquesta cambra, perquè és necessari per a determinades qüestions, i, sobretot, que mirin, filin prim per no haver de portar, tres mesos, sis mesos després, modificacions legislatives d'aquest tipus. Aquestes no són les formes i, per tant, nosaltres, com a partit, ens oposem a fer-ho d'aquesta manera. Si vostès volen negociar abans les lleis o, abans de presentar-les, assegurar-se unes majories, si us plau, intentin-ho, treballin més en aquesta línia; però el que no podem fer és portar les lleis a modificació perquè no s'aconsegueixen els consensos necessaris o els candidats o, en aquest cas, una qüestió ja personal, tenen, com han tingut en el cas del Consell de les Arts, problemes per trobar, en aquest cas, designacions.

Nosaltres, per tant –i acabarem–, només volem posar de manifest que aquesta fórmula de la lectura única i d'anar fent nyaps i fent *chapuzas*, tapant les lleis que no aconsegueixen consens o són modificades el dia després perquè són inaplicables, no comparteix ni la nostra visió de la política ni les nostres fórmules de treballar. Per tant, al marge del debat de fons, que pot ser legítim, al marge d'això, en oposem a aquesta fórmula, i per això hem volgut deixar palès en aquesta tribuna que hi votarem en contra per una qüestió de formes polítiques, i no tant de fons.

Gràcies, senyor president.

(Pausa.)

El president

Doncs, procedirem a la votació.

Els vots afirmatius s'entén que estan a favor de la tramitació en lectura única, i els negatius, en contra.

Comença la votació.

Queda aprovada aquesta tramitació en lectura única per 69 vots a favor i 57 en contra.

Procedirem ara al debat d'acord amb les normes establertes per als de totalitat, i, tot seguit, el conjunt del projecte se sotmetrà a una sola votació. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa en nom del Govern l'honorable senyora Montserrat Tura, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Molt honorable president del Parlament, honorable consellera, il·lustres senyors diputats i senyores diputades, aquells que tinguin l'amabilitat i el temps d'escoltar el contingut de la modificació del projecte de llei s'adonaran de les raons per les quals el Govern n'ha sol·licitat la tramitació mitjançant lectura única i sol·licita a aquesta cambra, a aquest Parlament, la seva atenció en la possibilitat de modificar una disposició transitòria, de modificar parcialment una modificació transitòria.

El contingut de la modificació del projecte de llei, de la llei coneguda com la Llei 2/2009, que creava el Consell de Garanties Estatutàries i que, com ja s'ha dit, va ser publicada el 12 de febrer, es basa en el fet que, una vegada regulat, es preveu que aquesta institució estigui integrada per nou membres, que han de ser juristes de competència reconeguda, nomenats pel president de la Generalitat, dels quals sis ho són a proposta del Parlament, per majoria de tres cinquenes parts dels diputats –que ja deuen recordar perfectament com va funcionar aquesta votació de designació, i no cal que els ho recordi–, i tres a proposta del Govern.

D'aquests membres a proposta del Govern, i dels de proposta del Parlament, tots ells són nomenats per un període de nou anys segons l'article 3. D'entre els membres designats pel Govern, és a dir, d'aquests tres que designa el Govern, s'especifica a la llei que un dels tres ho sigui d'entre una terna proposada pel Consell de Govern Locals. Mentre no es procedeixi a la constitució del Consell de Govern Locals, la mateixa llei, en aquesta disposició transitòria que es proposa derogar parcialment, planteja que s'estableixi un mecanisme transitori de nomenament. La forma de procedir a la designació del representant mentre no es constitueixi aquest consell..., es determina que s'haurà d'escoltar el parer de les entitats representatives del món local i, finalment, designar-lo en funció de les propostes que s'hagin efectuat per aquest món local. La finalitat de la llei d'instrumentar la participació dels governs locals en la designació d'un dels membres del Consell de Garanties Estatutàries resta així garantida, en tant que s'aprova la llei del Consell de Govern Locals i es constitueix aquest organisme.

El conseller –del Consell de Garanties Estatutàries, s'entén– designat d'acord amb aquest procediment perdria la seva condició de tal una vegada s'aproves la llei que regula el Consell de Govern Locals, segons estableix l'apartat 3 d'aquesta disposició transitòria que avui ens porta a aquest debat en el si del Parlament. El

Consell de Garanties Estatutàries encara no s'ha constituït, està en ple procés de formalització, però encara no ha entrat en funcionament, i, d'altra banda, el passat 28 de juliol el Govern va aprovar el Projecte de Llei del Consell de Govern Locals, que va tenir entrada en aquest Parlament el 16 de setembre. Per tant, una vegada tramitada aquesta proposta i un cop entri en vigor la nova llei, que ja està en tràmit parlamentari en aquesta cambra, caldria renovar el membre que es nomenés ara per part del Govern, havent escoltat els òrgans de representació del món local.

Es dona, doncs, una coincidència en el temps en la constitució del Consell de Garanties Estatutàries, d'una banda, i en la tramitació, perquè així ho ha volgut el calendari, perquè s'ha tramitat un projecte de llei important per al país, de la creació del Consell de Govern Locals. Aquest encavalcament en la regulació d'ambdues institucions donaria lloc a una designació d'un membre que designa el Govern, escoltades les institucions locals, de l'àmbit local, per un termini molt breu de temps, el termini que trigui a tramitar-se una llei, que esperem que siguin pocs mesos.

Per tal d'evitar, doncs, aquesta asincronia, per tal d'intentar que el Consell de Garanties Estatutàries neixi amb tots els seus membres, amb voluntat de persistir i de posar-hi des del primer dia tot l'esforç que un òrgan d'aquestes característiques i condicions, amb les funcions que se li han assignat pel que fa al seguiment i compliment de tots aquells aspectes que estableix el nostre Estatut d'autonomia, per tal, hi insisteixo, d'evitar aquesta asincronia, s'ha considerat oportú ajustar els mandats de tots els seus consellers suprimint la limitació del mandat establert en el règim transitori de la Llei 2/2009, que es referia específicament a la representació de l'àmbit local.

L'única limitació a la durada del seu mandat seria, doncs, la mateixa subjecció prevista amb caràcter general per a tots els membres del primer Consell de Garanties Estatutàries que es constitueixi. Ens sembla molt més just, i també molt més just per al món local, sobre les primeres renovacions establertes a la disposició transitòria segona de la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, 2/2009.

És per això que aquesta profunda modificació que alguns han intentat plantejar en aquesta petició que els diem que es produeix perquè s'encavalquen dos processos molt importants –l'un, l'entrada en funcionament d'un nou organisme que té per nom Consell de Garanties Estatutàries; l'altre, la tramitació en el Parlament de la llei que ha de crear el Consell de Govern Locals–, la proposta que s'efectua per part del Govern és que es modifiqui la disposició transitòria tercera en el sentit que se suprimeixi l'apartat 3, que era aquest que ens obligaria d'aquí a uns mesos a cessar un membre que tot just hauria començat a treballar en el Consell de Garanties Estatutàries, i la segona qüestió és que aquesta modificació tan puntual i tan lleugera d'una llei tan important no hagi de trigar molt de temps a entrar en vigor i, per tant, s'aprovi una disposició final que digui que entrarà en vigor d'endemà d'haver estat publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Crec –sincerament els ho dic– que una modificació d'aquestes característiques hauria de comptar amb el suport de tots vostès, perquè, atenent a tot el que vostès vulguin, però la felicitat coincidència que s'estiguin produint dos processos tan interessants, hauríem de ser tots nosaltres molt respectuosos amb el representant del món local perquè aquest pugui desenvolupar les seves funcions en igualtat de condicions que la resta de consellers del Consell de Garanties Estatutàries.

Això pretén l'eliminació d'un paràgraf d'una disposició transitòria; això pretén la senzilla afirmació que, per haver modificat un paràgraf d'una disposició transitòria, no cal esperar molts dies i, per tant, estaria bé que entrés en vigor el dia següent de la publicació en el diari oficial.

Confio a comptar no només amb la seva comprensió, sinó també amb la seva aprovació en benefici d'aquest òrgan que ha d'entrar en funcionament al més aviat possible.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Per fixar ara la posició dels grups, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Abans el portaveu del meu grup m'ha advertit que crido molt. Ja m'excusaran, perquè estic molt constipat i no em sento jo mateix, la qual cosa... Potser sí que això ho hauria de revisar, senyora Santos, altres coses, no ho sé, però això potser sí.

Moltes gràcies per la seva exposició. Li ho dic des d'un punt de vista de la cortesia, eh?, perquè, pel contingut, no hi puc pas estar d'acord..., que ha fet, senyora consellera.

Parla de la felicitat coincidència en la tramitació en el temps de la Llei del Consell de Govern Locals i de l'arrencada del Consell de Garanties Estatutàries, talment com si aquesta coincidència fos un fenomen meteorològic, no?, no fos una qüestió, diguem-ne, pendent o dependent dels que som aquí o, bàsicament, de vostès, no?

Jo la veritat és que, senyora Tura, consellera, ja sé que avui li toca fer un paper que no és el que li correspon, perquè aquesta llei no està signada estrictament en el seu departament, però vostè, solidàriament, actua en nom del Govern i, per tant, fa el que li correspon, en aquest sentit, sí.

Clar, hi hauria d'haver una cosa que vostè hauria d'haver dit en la seva intervenció, senyora consellera, no? (*Pausa.*) No juguïn amb els mòbils que després passa el que passa, senyor conseller. (*Remor de veus.*) Hi ha una cosa que ens hauria d'haver dit. Crec, sincerament, per arrodonir la seva intervenció, no? La llei diu textualment –diu textualment– que «dins dels dos mesos següents a l'entrada en vigor, el Govern ha de designar els membres del Consell de Garanties Estatutàries» i el Parlament també –el Parlament pel seu cantó i el Govern per la seva banda, no?– «i proposar-ne el seu nomenament al president de la Generalitat». Dos mesos de

l'entrada en vigor vol dir des del 12 de març al 12 de maig, si no em descompto. Això no ho ha fet el Govern, això vostès no ho han fet, i això ho manava la llei i en el seu moment no ho van fer.

Jo crec que hauria anat bé que en l'exposició que ha fet, sentida, a més a més, doncs, hagués donat alguna mena d'explicació per què el Govern no compleix la llei. Això era així. Això estava clarament establert, no? I en aquest sentit n'esperem, francament, una resposta, no?

Jo li vull recordar, vostè potser no ho va seguir prou de prop tot això, no?, però a Convergència i Unió ens varen criticar... Potser no ho va seguir, no ho sé. A Convergència i Unió ens van criticar –i molt– acusant-nos que obstruïem la constitució del Consell de Garanties Estatutàries; ens van acusar d'això. I, ara, resulta que vénen aquí posant de manifest, de la manera més clara i més nítida i més transparent –i és d'agrair– que vostès no han fet el que els tocava, que era designar els membres que té encomanats a partir de la llei el president del Govern i que són els que li toquen. O sigui, vostès no han fet els seus deures. Això sí, acusar Convergència i Unió d'obstruccióisme per la creació del Consell de Garanties Estatutàries, els va faltar temps de dir-ho per activa i per passiva.

Vostès van tenir vuit mesos i no van fer el que la llei els manava. Jo crec que una explicació, una excusa, ni que sigui en el terreny de les excuses, hauria estat ben rebuda per part d'aquesta cambra, perquè, de fet, avui, estem en això per aquest motiu, no?

Jo no sé si tot plegat és conseqüència d'una manifesta incompetència o del que es podria dir «una infinita voluntat partidista», no sé quina de les dues coses els mou més en aquest cas concret, no?; potser, totes dues, no ho sé.

El que és evident és que som on som, és a dir, amb el Consell de Garanties Estatutàries a l'aiguera, en aquests moments, vuit mesos o més de vuit mesos després d'haver-se aprovat la llei. No és pas tan difícil. Hi ha lleis que són molt complicades de tirar endavant –i vostè ho sap. N'hi ha que són molt complicades perquè requereixen un desplegament molt sofisticat i molt complex, però, en aquest cas, era ben senzill: el Govern havia de designar tres membres i vostès no han estat..., vostès, no han estat capaços, vostès –perquè aquí sí que l'oposició no hi pinta res–, de posar-se d'acord i de fer-ho, no?

Hi insisteixo, li torno a fer la mateixa pregunta. Per què no han complert la llei? Per què no la van complir? Per què no l'han complert, no? Per què no han designat els membres del consell, d'acord amb la llei que vostès varen aprovar... –per cert, amb un punt d'arrogància i de menyspreu cap als altres com en l'anterior intervenció els he recordat.

Mirin, respecte a aquest tema concret que ens plantegen modificar, primer, en el primer esborrany volien garantir al membre que portés el barret del Consell de Govern Locals –que, francament, tinc curiositat per saber qui és, finalment– nou anys directament. Després, el Consell Consultiu els digué que això era inconstitucional i van haver d'autoesmenar-se, Déu n'hi do, eh?

Després, un cop presentades aquestes autoesmenes, varen deixar la situació en una gran incertesa, no? A continuació, ja ho he recordat abans, no cal insistir-hi, van pactar la composició del consell amb el Partit Popular. No els ha d'estranyar que votéssim el que vam votar –no els ha d'estranyar que votéssim el que vam votar el dia de la designació dels membres, no els ha d'estranyar, no en facin escarafalls, ho saben perfectament, no?

I ara, suposo que després de moltes consultes, de molts informes i de moltes opinions d'experts –ja m'entendran la ironia– han decidit que allò que Convergència i Unió proposava al febrer, perquè vostè, senyora Tura, el que ens ha vingut a plantejar és que fem allò que Convergència i Unió va dir al febrer... –li han explicat això suposo–, és exactament la mateixa esmena que nosaltres vàrem presentar al febrer; és que és curiós tot plegat. Al febrer, res, ni parlar-ne, no? La seva arrogància, vinga, de dret, no?, tots sols. Per què, com se'ls pot donar lliçons? Ja ho ha dit abans la senyora Santos: «No podem rebre lliçons de Convergència i Unió, només faltaria.» Molt bé. Amb tota la humilitat, nosaltres no donem lliçons a ningú, ni ganes que en tenim; simplement, exposem les coses. Però ara resulta que, vuit mesos després, han de fer allò que dia Convergència i Unió que s'havia d'haver fet. Home, doncs, Déu n'hi do, quantes voltes que fan a les coses per acabar exactament al lloc, no?

Per cert, crida l'atenció que el gran fonament jurídic –això tampoc ho ha citat– de l'expedient que ens porta aquí, que acompanya aquesta modificació de la llei, eh?, és precisament..., diu textualment: «Superar un indesitjat caràcter de provisionalitat.» Aquest és el gran fonament que justifica aquesta modificació.

Vistes les coses que diuen i escriuen, una pregunta ben innocent, no? Si la llei que vostès van aprovar el passat mes de febrer produïa efectes indesitjats, vol dir que varen aprovar una llei indesitjable? Segur que no –segur que no–, és evident que no, oi? És evident que no. De fet, nosaltres tampoc ens hi vàrem oposar a aquesta llei, això també ho poden explicar d'aquesta manera. Ho recordaran, no?, els portaveus, ens hi vàrem abstenir, eh?, després de tot un recorregut que havíem fet junts i Déu n'hi do, votant en contra de l'esmena a la totalitat que havia presentat el Partit Popular i el Grup Mixt.

Perquè, de fet, i el que ens sap greu –i ja ho vaig exposar l'altra vegada, el mes de febrer– a darrere de tot això és que, si hem anat junts en això del Consell de Garanties Estatutàries, sí, home, hi hem anat junts. Hi vam anar junts quan vàrem discutir... De tot això en vam parlar... On ve marcat tot això és a l'Estatut, que, de fet, també tots plegats ens ho hauríem d'haver fet mirar, eh?, és a dir, han passat més de tres anys d'entrat en vigor l'Estatut i encara estem discutint de com s'acaba de crear el Consell de Garanties Estatutàries. No és per tirar coets tot això, eh? Però, en això anàvem junts. I la llàstima és que... Jo crec que és, sincerament, una llàstima i crec que és un error i, en aquest cas, fonamentalment de vostès, perquè de bé ens hi vam posar els de Convergència i Unió i vostès ho saben, els que eren portaveus en aquesta discussió; vam renunciar, fins i tot, a presentar esmenes del que era el temps de dedicació

en aquest consell –ho recordaran, no?– i el nombre, eh?, a tot això varem renunciar-hi a fi i efecte d'un consens, no hi va haver manera que ens acceptessin cap de les nostres propostes, no? I aquí estem, no?

Estic segur que vostès no consideren, jo tampoc, que sigui una llei indesitjable, tot al contrari, no? Però, home, m'acceptaran també un punt d'ironia, perquè l'argumentació que presenten és francament feble: «un indesitjat caràcter de provisionalitat». Però si tot això ja ho sabíem al mes de febrer. Això que ens ha explicat avui, senyora consellera, ho sabíem al mes de febrer.

De fet, el Consell Consultiu ens ho va advertir. Qui ens ho va advertir, per ser honestos i justos, va ser el Consell Consultiu, que ens va dir: «Atenció, fer les coses d'aquesta manera genera una situació de provisionalitat i d'incertesa.» Això qui ens ho va dir va ser el Consell Consultiu. No, no, no, ni tan sols Convergència i Unió. Convergència i Unió va actuar en conseqüència i va presentar una esmena en aquest sentit, que és ara el que farem. Home, doncs, Déu n'hi do.

Jo crec que això no..., no és d'aquells moments per presumir-ne, no? Jo crec que la llei anterior, diguem-ne, hauríem de procurar que tingués més titulars demà a la premsa que no pas la d'avui, que jo crec que és bastant galdós el paper que es fa en aquesta cambra avui, no?

En fi, acabo, jo els anuncio... –també els esparverarà això, no?, perquè, és clar, és a dir, és l'esmena que va presentar Convergència i Unió i, ara, resulta que nosaltres no hi votem a favor, també els esparverarà, tindran un motiu per esparverar-se, ja els ho poso fàcil– jo els anuncio que nosaltres ens abstindrem; en aquesta votació, ens abstindrem, no?

És cert, eh?, hi insisteixo, vostès presenten exactament el mateix text que nosaltres vàrem presentar el mes de febrer i, en condicions normals, hi hauríem de votar a favor, lògicament, no? Però és que vostès, realment, ens superen, no?, i fan que les condicions siguin sempre excepcionals, i no precisament en positiu, eh?

Els ho dic clarament. En l'exercici del nostre vot, en l'exercici del nostre vot avui hi ha, fonamentalment, el rebuig a una manera de fer que entenem, en aquest cas concret, almenys, frívola i cínica, perquè, com a mínim, vostè, consellera, en nom del Govern i segurament del tripartit, alguna mena d'excuses hauria d'haver donat, vist com han anat les coses i el que són, i deixar-ho aquí; hauria sigut més senzill per a tots, no?

I, per tant, nosaltres l'única manera que tenim per manifestar aquesta disconformitat és abstenir-nos. En contra no hi votarem, perquè era una cosa que nosaltres havíem plantejat, nosaltres mateixos. Però, és clar, votar-hi a favor tampoc, perquè, d'alguna manera, de cara a l'opinió pública, nosaltres ens hem de significar que, en aquesta manera de fer les coses, no hi estem d'acord, simplement no hi estem d'acord. Aquest és el sentit del nostre vot.

Per tant, senyor president, moltes gràcies per la seva atenta atenció.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi i els altres grups que donen suport al Govern, en aquest cas, la il·lustre senyora Lídia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora consellera. Gràcies també per la seva intervenció i disponibilitat. Jo intervinc, ara, en nom dels tres grups que donen suport al Govern i ho faré en forma breu, tal com correspon a la simplicitat i a l'abast limitat de la proposta de modificació que ara debatem. Ja anuncio, òbviament, que donarem suport a aquesta proposta, perquè resulta del tot raonable, ateses les circumstàncies.

Jo no faré memòria de com va ser el debat anterior i de tot el procés, perquè la memòria sembla, vistes algunes explicacions..., mixtifica les coses i no voldria caure en els mateixos errors. I és veritat que alguns sabem, i sabem perfectament, quines són les raons de fons, reals que van obstaculitzar bona part del procediment, però no hi entraré.

Jo puc convenir amb el senyor Homs que potser vam tenir un error de càlcul, i potser, perquè és de savis rectificar, doncs, rectifiquem i ho fem, doncs, amb tota tranquil·litat i naturalitat. Un error de càlcul, efectivament, que ve donat per l'asincronia de què parlava la consellera amb relació, doncs, a la tramitació de dues lleis. Doncs, bé, deia, li donem suport perquè la modificació és raonable, tenint en compte les circumstàncies.

I aquestes circumstàncies determinen unes disfuncions, unes disfuncions entre les previsions de la disposició transitòria tercera de la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, l'article 3.3 d'aquesta Llei del Consell de Garanties Estatutàries i el fet que encara no s'ha aprovat la llei reguladora i encara menys constituït el Consell de Governos Locals.

Són disfuncions que deriven de la pèrdua automàtica de la condició de conseller que estableix la disposició transitòria tercera, apartat tercer. I són disfuncions que es plantegen en un doble sentit. D'una banda, aquesta pèrdua automàtica de la condició de conseller podria donar lloc a un buit temporal més o menys llarg mentre no es constituïssin el Consell de Governos Locals, d'una banda, per tant, no sols mentre no s'aprova la llei, sinó mentre no es constituïssin el Consell de Governos Locals, i, a més, aquest, un cop constituït, estigués en condicions de proposar la preceptiva terna.

D'altra banda, la necessària autonomia del Consell de Governos Locals, autonomia que en tot cas cal preservar, podria comportar, com diu textualment l'exposició de motius d'aquest projecte, «una indesitjable precarietat del conseller nomenat d'acord amb les previsions de l'apartat 2 de la disposició transitòria tercera de la Llei del Consell de Garanties Estatutàries».

Aquesta precarietat en el càrrec va clarament en contra del principi d'igualtat. I, si tal com afirmava el Consell Consultiu en el seu dictamen no hi ha d'haver privilegis

entre els membres del Consell de Garanties Estatutàries, tampoc és admissible el seu revers, que són els perjudicis aquí en forma de precarietat o de mandat efímer, si se'm permet utilitzar aquesta expressió.

Aquesta situació negativa, resultat, hi insisteixo, de l'asimetria dels moments legislatius de dues lleis, es pot salvar simplement suprimint l'apartat tercer de la disposició transitòria tercera. I, per cert, ho subratllo, aquesta asincronia era una asincronia no exactament previsible en les mateixes condicions que es donen aquí i ara, en aquest moment en què estem.

Doncs, bé, aquest resultat o aquesta situació negativa de què parlava es pot superar simplement suprimint aquest apartat tercer de la disposició transitòria tercera. I això farà que situem en igualtat de condicions tots els membres inicials del Consell de Garanties Estatutàries pel que fa a la durada del seu mandat, atès que, com a conseqüència de la modificació, el conseller de representació municipal entrarà ara en el sorteig inicial, és a dir, entrarà en l'*aléa* que determina l'ordre de les primeres renovacions igual que la resta de membres i d'acord amb allò que disposa, en aquest cas, la disposició transitòria segona de la Llei del Consell de Garanties Estatutàries.

Espero no haver-los marejat amb tanta disposició i que hagin entès el fil de la qüestió, i, atenent la raonabilitat d'això, nosaltres, ho repeteixo, també donarem un vot favorable a aquesta proposta, a aquest projecte.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies, president. Diputades i diputats, honorable consellera, nosaltres teníem previst fer una intervenció breu i concreta, potser per la simplicitat de la formulació, com ha dit la diputada Lídia Santos, però potser al final ens allargarem una mica més del que inicialment teníem previst.

Miri, senyora Santos, hi ha una sèrie de qüestions en les quals no podem estar d'acord, no hi podem estar d'acord. O sigui, vostè en la línia de la intervenció de l'honorable consellera justifica o intenta justificar l'aprovació d'un projecte de llei. I l'aprovació d'una llei no s'ha de justificar mai; l'aprovació d'una llei ha de venir imperativament donada d'una necessitat concreta, mai d'un error –mai d'un error–, o mai d'un incompliment de la mateixa llei que ara modifiquem. I això és així. Escolti'm, vostè diu que és de savis rectificar. Nosaltres som més humils, almenys jo; jo, de savi, no ho sóc, però reconec els errors i intento reparar-los en la mesura de les nostres possibilitats.

I aquí, escoltin, no negaran que alguna cosa s'ha fet mal feta, perquè això no es pot negar. O sigui, fa sis mesos que aprovem una llei i ara la modifiquem. I per què la modifiquem? Escolti, perquè qui no ha fet la tasca ha es-

tat el Govern. El Parlament, la cambra legislativa, sí que ha fet la seva tasca. I va designar al seu moment los sis membres del Consell de Garanties Estatutàries. És el Govern el que no ha fet la tasca. El Govern ja sabia perfectament quan es va aprovar aquesta llei, havia de saber, i jo dono per suposat que sabia, el contingut de l'article 3; el sabia perfectament. I també sabia, evidentment, el contingut de la disposició transitòria que avui se sotmet a derogació; ho sabia perfectament.

Per tant, escoltin, hi havia dos mesos, hi havia un termini que marca la mateixa llei, i les lleis, en principi, són per donar-hi compliment, no per modificar-les *a posteriori*. Per què? Doncs, perquè, escoltin, no ens posem d'acord, suposadament, en l'elecció dels membres. I, per tant, què fem? Doncs, escoltin, com que aquesta llei no mos agrada, la modifiquem. O com que aquest article d'aquesta llei no mos agrada, el modifiquem. O com que a aquesta disposició transitòria no hi podem o no som capaços de donar-hi compliment, doncs, la deroguem. Escoltin, quina tècnica legislativa?, en què queda llavors l'activitat d'aquesta cambra?

Nosaltres creiem sincerament que estem parlant d'una cosa seriosa; estem parlant d'una llei, ni més ni menys, de desplegament bàsic de l'Estatut d'autonomia. Escoltin, una mica més de seriositat –una mica més de seriositat.

Dit això –dit això–, nosaltres posem de manifest que votarem en contra de l'aprovació d'aquest projecte de llei, tot i el respecte absolut respecte a la institució del Consell de Garanties Estatutàries, com també hem estat sempre escrupolosament respectuosos amb l'actuació de l'anterior Consell Consultiu. En la intervenció del propassat mes de febrer, del 2009, crec que va ser el dia 4, ja vàrem fer l'exposició dels motius pels quals no donàvem suport a la llei. No la repetirem. Només, breument, me permetran que els ho recordi: tots aquells arguments estan vigents, ara com ara, estan inalterables, resten inalterables.

Hi havia una raó, en principi, de coherència política. És sobradament conegut que el Grup Parlamentari del Partit Popular al Congrés dels Diputats va presentar recurs d'inconstitucionalitat envers els articles 76 i 77 de l'Estatut d'autonomia, que regulen la composició i funcionament del Consell de Garanties Estatutàries, especialment pel que fa a l'apartat quart de l'esmentat article 76, quant als dictàmens vinculants en relació amb els projectes i proposicions de llei que afectin drets reconeguts per l'Estatut.

En segon lloc, posàvem de manifest que estàvem creant un òrgan de control que limita el poder polític de la cambra legislativa.

I, en tercer lloc, una raó, enteníem, de lògica jurídica, ja que en cap cas el Consell Consultiu té naturalesa jurisdiccional, i, per tant, no se li poden atribuir funcions revisores vinculants envers la tasca de la cambra legislativa.

Raons totes elles que entenem que estan plenament vigents pel que fa al nostre posicionament, i pel que va ser el dia 4 de febrer el nostre posicionament, especialment també perquè no hi ha sentència del Tribunal

Constitucional, i, vulguem-ho o no, doncs, això crea una certa inseguretat jurídica envers aquestes lleis de desplegament que estem aprovant i que estan afectades per recursos d'inconstitucionalitat, tant pel Partit Popular, tant pel Defensor del Pueblo, tant per la comunitat autònoma aragonesa, tant per la comunitat autònoma de Balears. I, per tant, nosaltres creiem que, per prudència jurídica i també per no generar inseguretat jurídica o aprovar lleis tan importants com aquestes que estan en precari jurídic, era preferible esperar la sentència del Tribunal Constitucional.

Potser en això ens vam equivocar –potser en això ens vam equivocar. No rectifiquem perquè no som savis, senyora Santos, però possiblement ens vam equivocar. Després de tres anys d'aprovació d'aquest Estatut i que encara no tinguem sentència del Constitucional, doncs, realment és un tema que, com a mínim, ens preocupa. Ara, cap responsabilitat en té el Partit Popular, d'aquest retard. (*Remor de veus.*) Si és que algú en té la responsabilitat. La deu tindrà possiblement, també, si la tenim nosaltres, el *defensor del pueblo* –la té o no la té?–, exministre socialista? (*Pausa.*) Escoltin, doncs, ja està. Si el riure va per barris, si ens posem a riure. D'acord? I, per tant, doncs, siguem curiosos i almenys respectuosos en les intervencions de cadascú de nosaltres, que nosaltres creiem que ho som.

I entrant pròpiament en la reforma que ens plantegen, i, més enllà d'un to sarcàstic que no volia mostrar, o no voldria molestar, evidenciar una realitat. Escoltin, no és normal que, una llei que no ha estat íntegrament aplicada, només sis mesos després de la seva aprovació, es plantegi que sigui modificada per una disposició que afecta només els membres del Consell de Garanties que ha de designar el mateix Govern.

Ja he dit que els grups parlamentaris vam complir sobradament amb el mandat legal en proposar i votar els candidats de designació parlamentària. Recordin: sis membres. Ara resulta que vénen vostès i ens diuen que allò que vàrem votar de la llei el mes de febrer estava malament i cal modificar-ho, perquè el mateix Govern no es posa d'acord a cercar els seus candidats, perquè això és, al nostre entendre, la raó de fons d'aquesta qüestió. Tot plegat una situació esperpèntica i que, com a mínim, evidència les mancances o la manca de cohesió del Govern.

En segon lloc, no podem donar suport al text presentat perquè vostès han optat, i ho dic amb el màxim de respecte, per una tècnica legislativa deplorable, en termes de tècnica normativa i de seriositat institucional. Aprovevem una llei, segons com van els pactes dels membres del Govern; ordenen la seva modificació posterior, i la plantegen sense cap mena d'escrúpol al Parlament i a més a més pel procediment de lectura única. I, ja s'ha dit abans, en la intervenció del portaveu de Ciutadans, és que no és el primer cop, és que és el tercer cop, escoltin: el Consell de la Cultura i de les Arts, l'Oficina Antifrau i ara el Consell de Garanties Estatutàries. Potser seria bo –potser seria bo– que, després de sis anys governant Catalunya, escoltin, fossin més curiosos a l'hora de legislar i més seriosos també amb la mateixa institució i amb els ciutadans de Catalunya.

I, finalment, afegir –també ho han dit abans– que quan vàrem aprovar aquest projecte de llei tenien perfecte coneixement que es necessitava un consell de governs locals previ que proposés al Govern un membre del Consell de Garanties. Aquest projecte, efectivament, se'ns ha fet a mans, fa dos setmanes, se'ns ha fet a mans, als diputats i diputades; el tenim a la taula, damunt de les nostres taules des de fa aproximadament dos setmanes.

La coordinació legislativa, permeti'm, honorable consellera del Govern, veiem que realment brilla –brilla– per la seva absència...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Montanya i Mías

...i això que hi ha un president que coordina i un vice-president que el substitueix.

Raons, aquestes, esgrimides, que ens porten a votar desfavorablement aquesta iniciativa legislativa.

Gràcies, president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, diputats i diputades, bé, en la intervenció que hem fet breument abans respecte a la lectura única ja hem marcat un dels dos punts que volíem comentar en aquesta intervenció, que és la part formal de per què estem aquí i per què amb aquest procediment de lectura única.

És evident que la mateixa argumentació que fèiem servir abans és útil per aquest debat, diguéssim, més profund del mateix projecte. Ja ho han comentat, no és la primera vegada ni la segona que ens trobem amb una modificació legislativa en forma de projecte que arriba al Parlament després de no haver fet els deures per part del Govern. I per part del Govern tant dintre del Govern com en la coordinació o trobada de consensos amb la resta de grups parlamentaris.

És veritat que la no-trobada de consensos no sempre és responsabilitat d'un govern. Això també és veritat. La prova és que amb nosaltres, amb Ciutadans, sí que l'han trobat: l'han trobat amb el pacte de l'habitatge, l'han trobat amb la llei antifrau i l'han trobat amb altres qüestions com en aquest cas també ha sigut amb altres partides, com la salut pública. És a dir, hi ha recerca de consens, hi han grups que sí que volem consensos en temes importants. Però també hem de dir que el que no poden fer vostès és tirar endavant lleis que requereixen una sèrie de majories, i després espantar-se perquè aquella majoria no s'ha trobat. És a dir, el primer que han de fer és buscar les majories. I en aquest sentit, doncs, el que va passar amb la llei antifrau va ser un espectacle lamentable. És a dir, tirar endavant un projecte que requeria una aprovació que després no va tenir per no

haver sabut ni gestionat el procediment ni haver buscat potser les fórmules per arribar a aquest consens. A nosaltres ens van tenir en qualsevol dels casos, tant en el consens de tres cinquenes parts com en la majoria absoluta, encara que no fossin necessaris els nostres vots. Així ho vam fer per coherència política.

Però anem al fons també, perquè a les formes crec que ja ha quedat ben clar per què ens hi oposàvem. Aquí se'ns parla, en la mateixa exposició, la justificació, per la justificació de la necessitat de la iniciativa, que és el document que ens han fet arribar per justificar aquest procediment. N'hi ha un que sens dubte parla de la seva responsabilitat. És a dir, atès que no s'ha aprovat la Llei reguladora del consell de governs locals, com a justificació, com que encara no s'ha constituït, doncs dóna peu a modificació perquè hi hagi igualtat de condicions dels membres que formen part del Consell de garanties. És a dir, que vostès, aquí mateix, parlen, com deia abans el senyor Homs, com si d'un fenomen meteorològic o sobrenatural fos, que no sé per què, però la Llei de governs locals encara no ha entrat aquí al Parlament, no?

I llavors sembla que les iniciatives parlamentàries –ho hem parlat abans en salut pública–, quan són positives o entenem tots que positives són del Govern, i quan no arriben, no entren o no hi ha acord de Govern, és el Parlament que encara no ha tret aquest..., del forn, com si diguéssim, aquesta llei. Doncs no, miri. La Llei reguladora de governs locals, com a projecte de llei, vostès –i hi feia referència el portaveu del Partit Popular–, fa literalment dies que ens l'han fet arribar. Jo he parlat fins i tot amb els dos consellers que hi ha hagut de Governació d'aquest tema. És a dir, hi han hagut intencions polítiques, sembla, però no portades a terme, no sé si perquè vostès no hi estan d'acord. Però de fa més de dos anys que estem parlant de la Llei de governs locals. I no s'ha tirat endavant.

I vostès posen un projecte en marxa el mes de febrer, vuit mesos després ho modifiquen perquè vostès no han estat capaços, vuit mesos després, de posar-se d'acord en aquesta llei, que suposadament preveïen tenir-la en aquestes alçades. Perquè si a sobre no ho preveïen, encara és més greu l'error. Que jo entenc que no s'ha donat aquest fet que vostès, el tripartit, es posin d'acord per fer el projecte de llei. I ara, qui ha de pagar els plats trencats? El Parlament, fent un procediment –un altre cop, ho dic com abans–, un nyap des del punt de vista formal, i entrant aquí un procediment per rectificar, com deia la senyora Santos, els errors. Doncs sí, clar que es poden rectificar els errors. I és més, nosaltres admetem, sempre que es reconegui aquest error, i sempre que diguin: sí, és veritat, no ens posem d'acord, en això. Però clar, arriba un punt que els procediments legislatius, si cada vegada que posem una llei en marxa, si ens adonem d'un error previsible...

Perquè ja s'havia advertit a la mateixa –ho ha dit abans el senyor Homs– ponència, ja era un tema que era sobre la taula i que vostès coneixien. Per tant, no és un error, diguéssim, fortuït. No és una situació circumstancial. És que vostès corrien aquest risc, i sabent això van tirar endavant aquest articulat. Doncs, llavors és una qüestió ja

de responsabilitat amb culpa. Ja no parlem només d'una qüestió fortuïta, és amb culpa. Eren conscients que això podia passar, i ho van tirar endavant d'aquesta manera. Llavors, des del nostre punt de vista la responsabilitat és més gran. No és una responsabilitat circumstancial, que ve donada de, diguéssim, l'exterior, sinó és que el mateix Govern tira endavant allò sense ser responsable i conèixer què podia passar.

Per tant, nosaltres no podem donar suport a aquest projecte. És cert que el que plantegen en termes estrictament, diguéssim, d'igualtat entre els consellers del Consell de Garanties, no ho qüestionem; és a dir, no volem qüestionar en cap cas quins drets o quines característiques o quines condicions han de complir i quin període han d'ocupar aquests consellers. No volem entorpir per res la feina dels consellers, tot i que evidentment nosaltres vam votar en contra d'aquest procediment. Perquè, com s'ha dit abans també, creiem que era una irresponsabilitat tirar endavant un projecte que estava sotmès a recursos d'inconstitucionalitat. Creiem que no és la fórmula adequada per donar seguretat jurídica. Però, en qualsevol cas, no podem votar favorablement aquest acord.

Per tant, tant en formes com en el fons de l'assumpte, veiem que aquest projecte es correspon a un desacord del seu Govern. I vostès ja ens tenen acostumats a fer pagar els plats trencats al Parlament dels seus desacords: de projectes de llei, de retencions de projectes que no tiren endavant i de moltíssimes qüestions... Que nosaltres li demanàrem, si us plau —estem acabant la legislatura, però—, que el tripartit es plantegi si hem de pagar els plats trencats la resta de grups parlamentaris i en definitiva els ciutadans en aquesta cambra representats, de les seves diferències polítiques.

Comprenem que és difícil que es posin d'acord tres grups que suposadament pensen diferent i que només són aquí per tenir el poder. Vull dir, parlant clar. Sí, clar, perquè si pensessin igual, doncs, a la millor anirien més ràpid. Però com que vostès tenen dificultats... Ho hem vist en moltíssimes qüestions: en infraestructures, en la Llei d'educació..., en moltíssimes qüestions. I això els ciutadans ho perceben, saben que aquest Govern és incapaç de posar-se d'acord per molts temes; és una evidència. Només cal veure les votacions, moltes vegades, en aquesta cambra; que vostès trenquen fins i tot el Govern per votar assumptes importants d'infraestructures, d'educació... És evident, és una evidència que vostès, com a fórmula, tenen una fórmula esgotada, que no funciona i que no fa avançar Catalunya en una direcció de benestar i de progrés.

Per tant, aquí hi ha un altre exemple més d'això. Això arriba d'aquesta manera perquè vostès no han fet la seva feina, i ara ens porten al Parlament aquest problema que vostès són incapaços de resoldre internament, que és designar..., en aquest cas, i posar en marxa la Llei de governs locals.

Per tant, entenem que això és un traspàs de responsabilitats del Parlament d'una qüestió que és governamental, i que ens traspassen a nosaltres com si fos responsabilitat de tots els grups.

Nosaltres, sincerament, no per treure'ns culpa de res, ho hem assumit i hem dit sempre que volem assumir la nostra part de responsabilitat del que toca en aquesta cambra, però del que no toca, no. Per tant, si el projecte de governs locals vostès són incapaços de tirar-lo endavant; si són incapaços de designar aquestes persones; si vuit mesos després han de fer aquest nyap, no comptaran amb el nostre suport, perquè no participem d'aquesta fórmula, com els deia, de fer política.

Moltíssimes gràcies, senyors diputats, diputades i president.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

El Projecte de llei de modificació de la disposició transitòria tercera de la llei 2/2009 de 12 de febrer del Consell de Garanties Estatutàries.

Comença la votació.

(Pausa llarga.)

El Projecte de llei de modificació de la disposició transitòria tercera, de la llei 2/2009 de 12 de febrer, del Consell de Garanties Estatutàries ha estat aprovat per 69 vots a favor, 14 en contra i 47 abstencions.

Projecte de llei

d'acollida de les persones immigrades i les retornades a Catalunya (debat de totalitat)
(tram. 200-00063/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és el Projecte de llei d'acollida de les persones immigrades i les retornades a Catalunya. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Molt bon dia a tots. Senyor president, senyors diputats, senyores diputades, una salutació a l'inici de la meua intervenció per al secretari d'Immigració, però també per a totes les persones i entitats vinculades a l'àmbit de la immigració que ens acompanyen avui a la tribuna.

Avui em plau presentar el Projecte de llei d'acollida de les persones immigrades i retornades a Catalunya, aprovat pel Govern el passat 2 de juny. És un dels compromisos del Departament d'Acció Social i Ciutadania per a aquesta legislatura, previst en el pacte nacional, o en el pacte d'entesa, però també, jo diria que és una de les concrecions més importants del Pacte nacional per a la immigració, signat, com tots vostès saben, a finals del 2008.

En concret, aquest acord estratègic, que compta amb la majoria, amb el suport de la majoria dels grups polítics, dels agents socioeconòmics i entitats del sector, estableix la necessitat de crear un servei universal de primera acollida. La iniciativa respon també al desen-

volupament de les competències exclusives en matèria d'acollida i d'integració que recull el propi Estatut de Catalunya.

Catalunya ha viscut en els darrers deu anys un procés migratori sense precedents en el nostre país, amb l'arribada d'un milió de noves i nous catalans de més de cent setanta nacionalitats diferents, que s'han establert per tota la geografia catalana. Un canvi demogràfic que ha representat una transformació social molt important, una transformació als nostres barris, als carrers, a la feina, a les nostres escoles, a les ciutats... Hem passat de la Catalunya dels sis milions a la Catalunya dels set milions i mig.

Per acompanyar aquesta nova població en el seu procés d'integració, i per garantir la cohesió social, el Govern planteja aquest projecte de llei que habilitarà d'un conjunt d'eines i d'instruments per fer les persones immigrades més autònomes, més lliures en la construcció del seu propi projecte de vida, i menys, menys dependents dels ajuts públics. Un instrument basat en el model d'acollida català, caracteritzat per buscar l'equilibri entre el respecte a la diversitat cultural i la necessitat de cohesió social, i alhora, de mantenir una societat cohesionada. I això sense demanar mai a ningú que renunciï a ser el que és, als seus orígens, però sí demanant a tots que siguin també catalans i catalanes.

Vull recordar que aquest projecte neix amb una concertació i amb un consens previ molt ampli, gràcies a un procés participatiu que el Govern va endegar i va dur a terme l'any 2007. Aleshores vàrem comptar amb les aportacions de més de set-centes persones d'arreu de Catalunya, entre professionals i càrrecs electes, de dos-cents vuit ens locals i representants de gairebé dues-centes entitats relacionades amb l'àmbit de la immigració. El text ha estat debatut i consensuat amb les entitats municipalistes i els principals agents socials.

Val a dir que els principis bàsics d'aquesta llei també es recullen en el mateix Pacte nacional per a la immigració, un acord estratègic que per la seva banda també va comptar amb una àmplia participació i negociació. Més de mil set-centes persones van intervenir d'una manera o altra al conjunt de Catalunya en el seu procés de gestació entre professionals de la diversitat, experts i expertes en l'àmbit acadèmic, agents socioeconòmics, partits polítics o membres d'entitats, entre altres.

L'objectiu d'aquest projecte de llei és incrementar les competències personals de les persones immigrades, de les persones immigrades d'origen estranger i de les retornades a Catalunya. És a dir, millorar la seva capacitat per ser protagonistes elles mateixes amb èxit en el seu procés d'integració a la nostra societat. Qual-sevol persona que arriba per primera vegada al nostre país parteix d'una situació de desavantatge respecte a la resta de la població. Aquesta realitat sovint produeix una situació de desequilibri que pot derivar en risc d'exclusió social si no hi posem tot el nostre esforç. Ens pertoca, per tant, aplicar una política d'equitat, una política d'acompanyament en els primers passos en la societat d'acollida per garantir la igualtat d'oportunitats reals, amb els mateixos deures, però també amb els mateixos drets.

Volem ser una societat plural i no una pluralitat de societats aïllades entre si. Hem d'evitar la Catalunya dual, a dues o tres velocitats, amb vies secundàries que vagin en paral·lel a la via principal. Hem de continuar sent una única autovia amb els necessaris carrils d'acceleració que afavoreixin la incorporació de les noves i els nous catalans.

La Llei d'acollida vol ser aquest carril d'acceleració que orienti, assessori i formi les persones novvingudes. Per aconseguir-ho es planteja la creació d'un servei universal de primera acollida homogeni i aplicable en el conjunt de tot el territori, aprofitant les bones pràctiques i les millors experiències que han desenvolupat moltes entitats, molts ajuntaments i molts servidors públics del Govern de Catalunya.

Aquest servei tindrà quatre peces: una entrevista amb un agent d'acollida, formació sobre la nostra societat, formació sobre el mercat de treball i aprenentatge de la llengua catalana.

La prestació del servei començarà amb l'atenció personalitzada per part d'un agent d'acollida que avaluarà les necessitats de la persona usuària i l'orientarà en les seves primeres passes.

L'acollida garantirà l'adquisició de competències lingüístiques bàsiques en llengua catalana per tal que s'assoleixin les competències bàsiques a nivell d'usuari establertes en el marc europeu comú de coneixement de les llengües promogut pel Consell d'Europa, consolidant d'aquesta manera el català com a llengua vehicular d'acollida.

Sabem que avui es pot sobreviure a Catalunya sense saber català, però sabem també que és indispensable per a garantir la igualtat d'oportunitats, la mobilitat social i la plena integració. L'aprenentatge del català, que és la llengua pròpia del nostre país, té una força inesgotable com a factor d'incorporació. El català ha de ser la llengua comuna que compartim tots aquells que a més a més parlem alguna o algunes de les més de 250 llengües presents avui a Catalunya. El català ha de ser la llengua que basteixi l'espai compartit de comunicació, de convivència, de reconeixement i de participació de la nostra societat diversa, per tal que la nació catalana continuï sent el referent de tota la població que hi viu i hi treballa. Valorem la diversitat lingüística a Catalunya, però al món –al món– la nostra aportació singular a aquesta diversitat lingüística és el català.

El projecte de llei que avui us presento preveu oferir fins al 2015 molts més cursos inicials o bàsics en llengua catalana que s'integraran a l'oferta actual del Consorci per a la Normalització Lingüística i de formació d'adults.

Com els deia, el servei de primera acollida inclourà formació sobre coneixements laborals, així com drets i deures en l'àmbit laboral. I un dels objectius principals que persegüim és la laboralització de la immigració familiar, immigració familiar que ja la tenim aquí, perquè això permet a les famílies ser més fortes, tindre un salari més, fomenta la seva integració i la igualtat entre homes i dones, però també alhora modera els fluxos migratoris; té poc sentit contractar en origen si tenim persones a Catalunya en edat activa que volen treballar.

Aquest servei també oferirà coneixements generals sobre la societat catalana, els serveis públics, les oportunitats de participació, les seves institucions, el seu marc jurídic, drets i deures fonamentals, i especialment legislació d'estrangeria.

El Govern entén que l'acollida contextualitzada al municipi o a la comarca és més eficient per a la gestió de la convivència i la creació de ciutadania. Per això s'estableix el servei de primera acollida com un servei en xarxa amb els ens locals. En aquest sentit, el projecte estableix els mecanismes de coordinació, planificació i actuació entre administracions, i reparteix les responsabilitats i competències de cadascuna.

Val a dir que, en aquest punt, no partim de zero. Per exemple, el Pla de ciutadania i immigració 2005-2008 de la Generalitat de Catalunya ja establí criteris i programes d'actuacions transversals que afectaven gairebé tots els departaments de la Generalitat, i reforçaven i reforçaven aquest treball en xarxa amb ajuntaments i consells comarcals en el seu programa integral d'acollida.

Cal recordar que des de fa quatre anys la Generalitat finança els serveis d'acollida i de polítiques d'integració a través dels municipis i consells comarcals de tot Catalunya. Ha arribat el moment d'estabilitzar aquests serveis convertint-los en un dret, unificant metodologies i processos, aprofitant l'experiència adquirida a través dels professionals i de les professionals de la diversitat dels ens locals i de les entitats.

I és, en aquest punt, on troba la seva importància la futura agència de migracions de Catalunya que es crea amb el projecte de llei i que dota el Govern d'un ens més àgil i efectiu per poder treballar de manera coordinada amb els cent un ens locals, i a la vegada amb entitats col·laboradores de serveis, prestadors de serveis a l'exterior i empreses concertades. En efecte, l'acollida també la promourem a través de les empreses, dels centres de treball, amb mesures que incentivin i promoguin l'adaptació a l'entorn laboral i que aportin, que entreuguin a l'entorn laboral la diversitat cultural que porten impregnada múltiples treballadores i treballadors i que ens obliguen a reformular processos, estratègies i metodologies de treball.

El Govern també té la voluntat d'oferir serveis d'acollida a l'exterior. Preparar el moment de l'arribada és considerar un factor clau per facilitar el procés d'integració. Serà l'agència de migracions de Catalunya, en coordinació amb la resta d'ens de la Generalitat que actuen a l'exterior, qui desplegarà progressivament aquest servei, molt vinculat als processos de reagrupament familiar.

La Llei d'acollida és necessària perquè el gran moviment migratori viscut a Catalunya els darrers deu anys continua tenint un dèficit d'actuacions per accelerar la seva integració. De fet, preveiem que durant els primers anys d'implantació de la Llei d'acollida la gran majoria d'usuaris i d'usuàries seran persones que ja viuen a Catalunya.

També voldria destacar que el servei de primera acollida permetrà als seus usuaris i usuàries que tinguin una acreditació dels coneixements adquirits després de certificar la realització de les accions informatives i for-

matives. Aquesta acreditació tindrà utilitat; tindrà utilitat tant per ser reconeguda de cara a la inserció laboral, com per a objectivar els diferents processos administratius on es demana acreditar arrelament o integració.

Volem arribar a acords amb l'Administració de l'Estat, i així ho hem transmès en el marc de la subcomissió bilateral, per tal que les certificacions del servei tinguin efecte en els procediments d'estrangeria. Dit d'una altra manera, la Generalitat vol participar en la nacionalització de les persones estrangeres, i confiem que així es reculli en l'actual reforma de la Llei d'estrangeria que en aquests moments està en debat en el Congrés dels Diputats.

També voldria destacar la garantia legal i l'estabilitat de la llei que la llei donarà a les polítiques d'acollida i d'integració en el nostre país, tenint en compte que aquestes polítiques es financen en gran mesura gràcies a la transferència d'un fons estatal de caràcter anual, el Fondo de acogida y de integración, que el mateix Estat, en aquests pressupostos, ha retallat a la meitat. I permetin-me afegir que no cedirem en aquest punt, tal com ho varem fer ja l'any 2009.

La Llei d'acollida és una gran actuació d'inversió en formació de les persones immigrades que revertirà en benefici del conjunt de la societat; la millora del nivell formatiu, de les capacitats individuals suposarà una millora en les rendes individuals, una major recaptació per al sector públic, un estalvi en les arques dels serveis públics per la reducció de la precarietat i una millora, en general, de la cohesió social.

De manera similar, es podrà considerar també l'efecte addicional de creació d'ocupació, vinculat al funcionament del mateix servei de primera acollida, per la via de treball directe o indirecte, per la via de la concertació d'alguns serveis a entitats o organitzacions.

Es valora també el benefici per a la resta de la població, amb més informació dels serveis públics, més formació lingüística, més relació mútua, menys malentesos, més entesa, el que vol dir, si són menys malentesos, més entesa i més cohesió social.

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Sí, acabo, senyor president. Per anar acabant, el projecte que avui els presento, entenem nosaltres que és un projecte, una iniciativa pionera amb la qual Catalunya es vol reconèixer com una societat diversa on els fluxos migratoris viscuts avui dia tenen caràcter estructural i perdurable en el temps.

Fer polítiques d'immigració vol dir fer ciutadania, posar les bases perquè les persones siguin iguals en drets i deures, i perquè participin i es comprometin amb la societat i el país a on viuen, que és Catalunya.

Per això, els demano, a tots els grups parlamentaris, el seu suport en la tramitació d'aquesta Llei d'acollida de les persones immigrades i retornades a Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Té la paraula ara, per a la defensa de l'esmena a la totalitat que presenta el Grup Mixt, l'il·lustre diputat senyor José Domingo... *(Pausa.)* La senyora Carme de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Consellera, senyors diputats, diputades..., todos estamos de acuerdo en que la integración de cualquier persona en cualquier lugar se favorece mediante el conocimiento básico del idioma, la historia y las instituciones del lugar de acogida. Por lo tanto, facilitar la adquisición de dichos conocimientos básicos es fundamental para alcanzar el éxito de la integración. Así consta en nuestro programa político y así lo exponemos en esta cámara con total claridad, recogiendo los principios establecidos a este respecto en el Consejo Europeo.

Para Ciudadans la inmigración es una oportunidad de crecimiento, tanto de nuestra sociedad como de aquellas personas que vienen a nuestro país a mejorar sus condiciones de vida. Pero la integración en Cataluña no debe excluir la integración en España, ya que esas personas inmigradas van a estar en evidente situación de movilidad por el territorio español, como es lógico y natural en cualquier otro país europeo.

Cualquier exclusión del ámbito común español en ese servicio de integración sería una irresponsabilidad hacia la persona inmigrada. Si el conocimiento de la lengua es fundamental para el éxito de la integración, la cooficialidad real del castellano debe garantizarse también en este programa de integración, a menos que con esta supuesta política de integración se pretenda cierto condicionamiento mental tendente a una posición ideológica específica.

Como quedó de manifiesto en la reciente encuesta sobre los usos lingüísticos de la población catalana, Cataluña es una sociedad bilingüe y la lengua mayoritaria de Cataluña es el castellano, tanto como lengua inicial, lengua propia o lengua habitual. El 35,6 por ciento de la población adulta manifiesta que el catalán es su lengua habitual y el 45,9 por ciento –diez puntos más– dice que lo es el castellano.

Tampoco nos parece apropiado apelar al victimismo lingüístico de la lengua en peligro, para justificar la preeminencia del catalán y la exclusión del castellano.

En la citada encuesta de los usos lingüísticos de la población encontramos que en Cataluña se habla más en catalán con los hijos que con los padres o con los abuelos, lo cual supone una dinámica completamente inversa a la que se da en las lenguas que verdaderamente están en peligro.

El problema es que con esta ley, tal y como está planteada, mucho nos tememos, y más después de escuchar en su discurso a la señora *consellera*, que los contenidos concretos harán énfasis en un país Cataluña, ajeno a un país España, como si se tratara de dos sociedades separadas. Se explicará la historia de Cataluña como si no formara parte de la historia de España; se explicará el Estatut y las instituciones de Cataluña, pero no se

dirá que forman parte de las instituciones de España. Aunque se diga que se ofrecerá formación de castellano, casi con toda seguridad, nos tememos, los recursos se destinarán a la formación en catalán.

En definitiva, la cuestión se reduce a saber si con esta ley se pretende integrar a las personas inmigradas en Cataluña o integrarles en el catalanismo ideológico, para inocularles un marco mental en el que para ser ciudadano catalán de primera solo importa hablar catalán. Con esta ley vemos que se pretende conseguir una herramienta más a disposición del nacionalismo para el adoctrinamiento que ya se hace en las aulas y que se extenderá a las aulas de acogida para inmigrantes.

En conclusión, ni la historia, ni la lengua, ni la cultura, ni la etnia, ni el territorio pueden ser transformados en sujetos sociales, ya que limitarían la libertad de los ciudadanos y los convertirían en objetos subordinados. Por todo ello, Ciudadans se opone a la tramitación de este proyecto de ley, por entender que se pretende con ella hacer ingeniería social con la inmigración y construir una Cataluña culturalmente uniformada y que no tiene en cuenta verdaderamente a las personas inmigrantes, sus derechos y libertades.

Muchas gracias.

El president

El senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputados, permítanme que les lea un párrafo de un libro: «Tú decías, Javier, si se nos fue la mano cuando hicimos aquella lápida de “son catalanes los que viven y trabajan en Cataluña” ¿Quién lo sabe? Lo que sí parece cierto es que aquello no borró definitivamente las identidades de tantísima gente, ni resolvió el problema de sentirse a medias, como mi amigo de Cornellá, o de ningún sitio, como es el caso de otros tantos. Por otra parte, seamos serios, la frase tampoco pretendía borrar nada, o así me lo pareció, aunque ahora ya no estoy muy seguro. Esta frase no puede repetirse ahora como si se dieran las mismas condiciones de entonces; quiere decir que ya no es válida esa idea si se quiere aplicar de la misma manera que antaño a los miles de africanos, filipinos, nicaragüenses que están en Cataluña emigrados. Maldita sea, no penséis que estoy planteando una discriminación, es al contrario; no podemos continuar ofreciendo el Estatuto concedido como lo hicimos en aquella antigüedad, sin que estas buenas gentes hablen y digan lo que quieren ser. Eso no quita que deban tener todos los derechos de aquí, todas las tutelas de aquí, toda la amistad de aquí, porque son de los nuestros. No decretemos que son de aquí, dejemos que hablen o que callen. Me revienta el papanatismo de más de uno que prefiere la simulación de la catalanidad al ejercicio de cómo se siente cada cual» –José Luis López Bulla, antiguo diputado, y un libro magnífico que les invito a leer, que se llama *Cuando hice las maletas*.

Permítanme, que esa filosofía de López Bulla no anida en este proyecto de ley. Es más, hoy, aquí, entra

en la cámara el carro de fuego de la discriminación; hoy, aquí, lo sorprendente es que lo hacen gente que se definen de izquierdas y con la complicidad –eso nos sorprende menos– de los guardianes de las esencias catalanas. No tienen ustedes nada que enviar a Bossi, son ustedes los Bossi catalanes; ya no es necesario que Plataforma per Catalunya o Reagrupament se presente a las elecciones, ustedes les representan estupendamente. Háganselo mirar.

Ya no es suficiente vivir y trabajar, o sencillamente estar. No, ahora hay que identificarse con la catalanidad, con esa peculiar y excluyente concepción de la catalanidad, que, lo reconozco, es mayoritaria en esta cámara. Con esta ley, probablemente García Márquez o Vargas Llosa se lo habrían pensado dos veces antes de asentarse en Barcelona. No era suficiente con trabajar y divertirse; además deberían iniciar su proceso de integración, apuntarse al *servei de primera acollida de la ciutat* y obtener un *certificat de bon català*..., perdón, un certificado acreditativo oficial –el «papelín» de Forges–, que les acreditase competencias lingüísticas básicas, conocimientos laborales y de extranjería y conocimiento de la sociedad catalana. Sin este certificado de adoctrinamiento de buen catalán, lo tendrían crudo para acceder al mercado de trabajo en la Cataluña provinciana que ustedes están generando en estos momentos; esta Cataluña del siglo XXI es la Cataluña más provinciana que ha existido *nunca* y ustedes construyen afanosamente.

SOS Racisme propugnaba en los trabajos del expediente garantizar el carácter voluntario del proceso de acogida; proponían que «el acceso al servicio de acogida es un derecho voluntario de la persona y en ningún caso podrá perjudicar a aquellas personas inmigrantes que no hagan uso de estos servicios». Perjudica, clarísimamente, usted lo ha reconocido aquí: certificados, residencias, dependerán, quieren que dependan de todo esto; derechos sociales, dependerán de todo esto. Ustedes están aplicando una doctrina de primera y segunda. El proyecto, en cambio, opta por la postura maximalista, la del todo o nada, que recorre de manera recurrente e irresponsable su planteamiento en el proyecto.

No entraré en la dudosa constitucionalidad de la ley; ya consta en los antecedentes, hay informe de asesoría jurídica que así lo manifiesta. Prefiero denunciar sus mentiras, dicho sea en tono de respetuosa oposición, o, si lo prefieren, sus presunciones equivocadas. La ley transcurre en un permanente conflicto con la realidad y el sentido común.

En primer lugar, dicen querer respetar el libre desarrollo de la personalidad del extranjero –usted hoy lo ha manifestado aquí–, del apátrida o del retornado, cuando en realidad el servicio de acogida es un instrumento para la asimilación, no para la integración. Decía John Donne, el poeta metafísico inglés: «Ningún hombre es una isla, algo completo en sí mismo. Todo hombre es un fragmento del continente, una parte del conjunto.» Ustedes quieren ir un paso más allá y hacer de Cataluña una isla, completa en sí misma, desligada de su conjunto, que es, mal que les pese, el marco español. Ya sé que les duele, pero es así, asúmanlo. El inmigrante que procede de Ecuador, de Gambia, no escoge Cataluña;

viene a España como puede caer en Italia o en Alemania, en función de la oferta laboral. Es un ser fundamentalmente movable. Hace unos días hemos conocido el desplazamiento de extranjeros de origen marroquí con nacionalidad española y residencia catalana a Bélgica, porque en estos tiempos de crisis ese país es el que garantiza una prestación de desempleo más larga.

No deja de ser sarcástico que un matrimonio de argentinos que llega a España, y uno encuentra trabajo en Sant Carles de la Ràpita y el otro en Amposta, tenga dos regímenes distintos, incluido el lingüístico. En un caso precisará acreditar competencias lingüísticas básicas, *en català*, y en el otro no; uno tendrá que acreditar el conocimiento de Guifré el Pelós –miles de catalanes no lo conocen–, y el otro no. No otorguen estatutos de catalanidad, sigan a López Bulla, dejen a los inmigrantes que hablen.

Hace menos de un año, el programa *Els matins* de televisión iba al Raval a realizar un reportaje sobre mujeres pakistaníes en Barcelona, y las mostraba en una de esas habituales escenificaciones orquestadas en los medios de acuerdo con el discurso oficial, cantando *Els segadors*. Después de tan emotivo pesebre viviente –se acercaba la Navidad–, la periodista reconocía que las mujeres pakistaníes no tenían ni idea de lo que estaban cantando. Tras cantar *Els segadors*, las mujeres eran entrevistadas y mostraban sin complejos su preferencia por aprender castellano, por razones exclusivamente prácticas: «Yo vivo aquí. Si quiero cambiar e irme a Madrid o Aragón, allí no sirve el catalán. Por eso aprendemos castellano, que sirve en toda España.» Otra mujer decía: «Es muy difícil aprender dos lenguas. El castellano es más fácil que el catalán.» Definitivamente, están errando el tiro: estas mujeres están absolutamente catalanizadas. Nunca había visto un ejemplo semejante de *seny*.

La consideración del catalán como lengua primera de acogida..., se ve que hace mucho tiempo que ustedes no van por fábricas o por obras. ¿Es que no escuchan? Sé que les duele, pero los que les escandalizaban en castellano el pasado Once de Setiembre gritando «más trabajo y menos banderas» no acababan de desembarcar en Barcelona: han nacido aquí, son catalanes y son los compañeros de Mohamed y de Radomir. Ahora que están en el paro, ¿deberán dejar de lado los cursos de formación y de integración laboral para cumplir el requisito previo del adoctrinamiento del buen catalán? Me temo que sus referentes, Patricia Gabancho o el inefable Arcos, dirían que sí, *per suposat*. Pero estas personas, estómagos agradecidos, que llevan mucho tiempo viviendo de subvenciones y ayudas, no son los referentes de estos colectivos, no significan nada para ellos; sus referentes son el compañero de trabajo.

No engañen –no engañen–, ustedes no han preparado esta ley para el inmigrante, sino para salvar la identidad catalana según el modelo clásico, el modelo más carca, el que considera a los inmigrantes como un problema para la identidad. Es esta la enésima ley pensada por sociolingüistas. Basta con examinar los antecedentes de la ley para observar sus prioridades.

Ahora toca taladrar, como dicen los jóvenes, con el sonsonete del catalán como lengua propia de Cataluña, la «lengua común» ahora. Novedad, primera vez que se incorpora en una ley. Ya lo tienen, ya está metida la «lengua común» en una ley, como ponen allí. ¡Y juegan además a autoconvencerse de eso! ¿Es que no escuchan a la calle? ¿No ven las encuestas? Ustedes viven en su mundo.

Ya ven, siempre hay recalcitrantes que se empeñan en decirles y recordarles que el rey está desnudo —el rey está desnudo—, mírenlo. Entre ellos, su propia asesoría jurídica, si han leído el informe, que dice y advierte sobre la inconveniencia de la utilización del concepto de lengua común, porque puede generar inseguridad jurídica, y les recuerda la cooficialidad lingüística. Sorprendente. Hombres de derecho, no sociolingüistas, no hombres fanatizados.

En su condición de lengua propia de Cataluña, el catalán tiene la consideración de lengua común para la gestión de las políticas de acogida e integración. ¿Por qué? ¿Por qué el castellano no? ¿Por qué no les dejan optar, a los inmigrantes? ¿Por qué no les dejan hablar, como decía López Bulla? Me encantaría escucharle aquí hoy. Mal que les duela, y a pesar de los miles de millones de euros que llevan invertidos en sus proyectos de ingeniería social —este lo es—, la competencia básica más útil para las personas que llegan a Cataluña puede que sea el castellano, y a lo mejor así lo quieren manifestar los inmigrantes. Déjenles escoger.

Pero es que no solamente eso. Ustedes mienten, o sea, hablan solo para extranjeros y están previendo el servicio de acogida para el resto de España, para gente que venga del resto de España. ¿Les parece normal tratar al resto de los españoles como extranjeros? Y eso lo firman personas que son socialistas y que además tienen en sus orígenes al presidente de la Generalitat, que vino del resto de España. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) ¿Creo —ya acabo, señor presidente— que un catalán que va a Zaragoza necesita entrar en un servicio de acogida aragonés? ¿Por qué entonces un madrileño que viene a Cataluña o un andaluz necesita entrar en un servicio de acogida catalán? No, sencillamente ustedes han creado un documento para la identidad, no para la integración.

Desde luego, hoy es un día de luto —de luto— en la cámara. Probablemente muchas personas se ganarán la vida con subvenciones a partir de los cursos de formación que empiecen a dar ahora. Òmnium Cultural, la Plataforma per la Llengua, estarán encantadísimos. Pero, desde luego, los catalanes de verdad, los que están en el andamio, les puedo asegurar que hoy están padeciendo su ley.

Muchas gracias.

El president

El senyor Rafael López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Donar la benvinguda a la senyora consellera i agrair-li les seves explicacions de la llei, i també al senyor Amorós, secretari per a la Immigració de la Generalitat, i també als membres de la secretaria que heu vingut; amb alguns ja hem viscut un agost en comú, visitant entitats i visitant festes de col·lectius, sobretot, iberoamericans, dels quals també aquesta llei parla, i també aquells membres dels col·lectius.

Nosaltres presentem una esmena a la totalitat... M'agradaria parlar d'alguna cosa més que la llengua, perquè considero que les polítiques d'acollida són quelcom més que la llengua. Els múltiples representants del Grup Mixt han parlat concretament de l'àmbit de la llengua, que és important i hi faré referència, i la senyora consellera ha passat quasi la meitat del temps recordant-nos la importància que el català és la llengua... Vull dir, jo crec que, senyora consellera, vostè ha fet més un discurs d'un àmbit electoral que no un discurs com a consellera d'Acció Social i Ciutadania i parlant de les polítiques d'acollida.

I dius: «I per què el Partit Popular de Catalunya presenta una esmena a la totalitat d'una cosa que és l'acollida?» Doncs, per un concepte bàsic, per un concepte previ: perquè les coses es fan, es comencen a fer pel primer i s'acaben pel darrer. I per nosaltres —i així ho entenem, així ho entén tot Europa, i ara m'hi referiré— les polítiques d'acollida són una part fonamental de les polítiques d'integració. No podem entendre les polítiques d'acollida sense la resta de polítiques d'integració perquè, en definitiva, la gestió de l'acollida i de la integració de les persones nouvingudes, i així ho entenem nosaltres en els diversos processos d'acollida que hi ha en comunitats autònomes on governa el Partit Popular, està l'acollida, l'acompanyament i la integració. On acaba l'acollida i on comença la integració? I vostè ha fet referència, molt, senyora consellera, en el seu discurs; ha parlat molt d'integració. Però és que aquesta llei no és una llei d'integració, és una llei d'acollida —no, no. Ens els termes justos: és una llei d'acollida, només. No és una llei d'acollida i integració. La integració és molt més —és molt més—, i ara m'hi referiré quan parli d'acollida.

És a dir, un altre cop, des de la Secretaria d'Immigració comencem la casa per la teulada. Se'n recorden quan ens deien que abans del Pacte nacional per a la immigració faríem la llei d'acollida, precisament? Clar, nosaltres dèiem, «això és una bogeria», de fet, moltes entitats..., i mirem la memòria participativa, moltes entitats li ho deien: «Escolti, no podem fer primer la llei d'acollida i després fer-ne el pacte». Doncs, de la mateixa forma, no podem fer una llei d'acollida sense marc general de la integració. Perquè l'acollida ha d'estar dintre d'un marc general. Si ara aquí preguntem quin és aquest marc general d'integració, de polítiques d'integració de les persones nouvingudes a Catalunya, la senyora consellera no ens pot contestar, perquè no hi ha un marc general, perquè el primer que fem és una llei d'acollida, concretament i exclusivament d'acollida.

Però, fixi-s'hi, és tan important el que dic... I algú pot dir, «i es barallen tant per parlar d'acollida i integració?» No. És tan important el que dic, senyora consellera, que l'article 138 de l'Estatut, que nosaltres tenim recorregut davant del Tribunal Constitucional, perquè és cert, la Generalitat no té competències en matèria d'immigració, en tot cas té competències en els serveis socials que desenvolupen les matèries d'immigració o en cas concret té responsabilitats en integració –en integració.

Però és que l'article 138.1.d de l'Estatut el que diu, precisament, és «polítiques d'acollida i integració», juntes. I em pregunto, per què hem de fer dues lleis, d'acollida i integració, si podem fer un marc legislatiu fort, potent, únic, d'acollida i integració. Per què hem d'establir aquesta moltes vegades pluralitat lingüística si podem fer una llei? Aquest és el plantejament que ens vam plantejar quan parlàvem a la Comunitat Valenciana. I al final què vam fer? Vam fer una Llei d'acollida i integració, perquè ens semblava el més lògic. Perquè els processos, com li deia, d'acollida, tenen molta continuïtat en els processos d'integració.

Però és que, a més, si vostè mira el punt número 1 del pacte europeu, el pacte europeu que han signat els diferents estats, de què parla? Acollida i integració com una sola política. I això, al programa de l'Haia, que està desenvolupat, integra les dues facetes. Fixi's el que diu –el senyor Domingo ens deia–, en l'informe jurídic de la conselleria –l'informe jurídic de la conselleria– diu que no entén per què ho separen però diu que en tot cas, s'entendria per oportunitat política. Jo no sé si després el representant d'Esquerra Republicana després ens pot explicar què vol dir aquesta «oportunitat política».

Però és que, fixi-s'hi, a més, aquesta llei no parla de l'acollida; no parla de l'acollida, en tot cas parla de la primera acollida. Fixi-s'hi: immigració, integració, acollida. Doncs, tampoc: *primera* acollida. Perquè si jo li pregunto, on està l'acollida escolar en aquesta llei? Fixi's quina importància! No té importància l'acollida escolar? Aquí ens hem passat molt temps, i va ser un debat important que vam tenir amb el senyor Amorós, quan jo li deia: «Senyor Amorós, el senyor Maragall ha proposat unes aules de benvinguda educativa, espais de benvinguda educativa, i el mateix dia vostè a Catalunya Ràdio els criticava perquè no sabia que ho havia proposat el Govern de la Generalitat». Manca de coordinació entre les polítiques d'acollida. I quan per fi tenim una llei que ens diu que hem de posar coordinació en les polítiques d'acollida, resulta que l'acollida, tan important com l'acollida educativa, no existeix. És una acollida especialitzada i ens diu, «bé, ja es desenvoluparà». Però si fem una llei d'acollida –d'acord que no fem una llei d'integració–, però si fem una llei d'acollida, desenvolupem un mínim del que han de ser l'acollida en àmbits especialitzats i molt necessaris, com és l'acollida educativa.

Per què no apareix l'acollida educativa? No ho sabem. Perquè tampoc és una llei d'acollida. No és una llei d'integració, tampoc és una llei d'acollida. És una llei de primera acollida. Però tampoc és una llei de primera acollida. I per què? Perquè els me-

nors de setze anys no tenen cabuda en aquesta llei. És una llei per a treballadors, és a dir, a partir de setze anys. Ho repetim: no és una llei d'immigració, no és una llei d'integració, no és una llei d'acollida, no és una llei de primera acollida, és una llei de primera acollida per a persones més grans de setze anys.

Si vol que li digui la veritat, fa molt temps..., i ahir parlàvem amb la representant del Grup Socialista, que hem preguntava: «Com heu presentat aquesta esmena a la totalitat?», si fa molt temps, és cert, i ho comentàvem, fa molt temps que necessitàvem un mecanisme legislatiu per a l'acollida, però aquesta llei, senyora consellera, és una oportunitat perduda; és una oportunitat perduda perquè podíem haver fet un procés legislatiu molt més fort, molt més potent.

Per exemple, un dels problemes que té aquesta llei és que no és una llei del Govern. És una llei del seu departament i en tot cas de la Secretaria d'Immigració. No fa cap referència, per exemple, a la Llei de serveis socials. No fa cap referència, per exemple, a la Llei de contractes. Quan una de les clàusules el que diu és que aquelles empreses –em refereixo a l'àmbit empresarial i a l'àmbit laboral–, aquelles empreses que compleixin amb la llei tindran preferència a l'Administració. No parla de la Llei de contractes. No fa referència a la Llei de salut... Cap referència a la Llei de salut. És a dir, és una llei de la Secretaria d'Immigració. No parla de l'acollida a l'àmbit sanitari. No parla de l'acollida a l'àmbit educatiu... És a dir, és una..., és una llei de la Secretaria d'Immigració. No és una llei solidària de tot el Govern de la Generalitat, i a nosaltres aquest..., això ens preocupa.

Però, després, anem continuant i veiem una cosa absolutament..., que ens sorprèn: la creació d'una Agència de les Migracions. És a dir, no una agència d'acollida, una Agència de les Migracions. I, clar, un, quan veu aquestes coses després de veure que no estem davant una llei d'immigració, no estem d'una llei d'integració, no estem davant d'una llei d'acollida, i tampoc estem davant d'una llei de primera acollida sinó que estem davant d'una llei de primera acollida per a persones més grans de setze anys, ens sorprèn que de sobte es creï –de sobte–, es crea l'Agència de les Migracions. I un dia, «home, ens ho podien haver dit». Ens podien haver dit que vostès volien fer una llei per justificar la creació d'una agència. Ens ho podien haver dit.

Però què té a veure una agència de les migracions amb una llei de primera acollida? Que hi té a veure? Els en poso un exemple. És com si, per exemple, i avui hem parlat de la Llei de salut pública, l'hem aprovat per unanimitat de tota la cambra; és com si a la Llei de salut pública creéssim l'Institut Català de Salut. O és com si a una llei d'educació infantil creéssim el Consell Escolar de Catalunya. Si realment la preocupació de la senyora consellera, del senyor secretari era crear una llei d'acollida i integració, sí que podíem haver fet i podíem haver plantejat, independentment que el nostre grup és contrari a la creació de més agències –i li diré per què quan parli de la memòria econòmica–, sí que podíem haver plantejat la creació d'una agència. Podíem haver plantejat, i no tindria sentit una esmena

a la totalitat, però el que no entenem és que per fer una llei de primera acollida després creem una Agència de les Migracions, a Catalunya, en general.

Altres aspectes que a nosaltres ens semblen preocupants, i n'ha fet referència el Grup Mixt. Parlaré de llengua. El Partit Popular de Catalunya parlarà de la llengua des del punt de vista liberal. Nosaltres no entenem l'article 9. Nosaltres no entenem l'article 9, que estableix una prioritització de llengües a Catalunya.

I jo li deia al representant..., un dels representants del Grup Mixt, el senyor Domingo, i també li recordava a la senyora De Rivera, per què la cohesió, la cohesió social? I jo ja li ho dic com a sociòleg, d'on surt que la cohesió social només es pugui garantir amb una llengua? D'on surt? En la literatura social del món, d'on surt? Podem garantir perfectament la cohesió social en dues llengües, que són les dues llengües oficials de Catalunya. I sap per què són les dues llengües oficials de Catalunya? Perquè són les dues llengües de la gran majoria dels ciutadans d'aquest país, simplement per això.

I quan vénen, la gent, quan ve la gent de fora, quan vénen els immigrants i els hem d'acollir –clar que els hem d'acollir–, els hem de donar les oportunitats que es puguin desenvolupar en la realitat social, i la realitat social de Catalunya, la del carrer, no la que diuen, no la que diuen les lleis ni el que es veu al Parlament de Catalunya, la del carrer, és una realitat en català i castellà. Que, per descomptat després s'amplia amb moltes més llengües, s'amplia amb moltes més religions, per descomptat. I recordi que una de les coses que li recorden és: l'acollida no només ha d'afectar les persones immigrades, també la societat que les rep. I per això és important, i ara m'hi referiré, l'àmbit municipal.

I nosaltres li diem: «Escolti, per què no ho podem fer conjuntament?» I, com li comentaven els membres del Grup Mixt. Miri, si el que volem fer –si el que volem fer– és un aprenent de nacionalista que després voti que «sí» en els referèndums municipals que vostès estan convocant pel territori, fem com a llengua prioritària el català; si el que volem fer és gent que desconegui que Catalunya té una llengua pròpia, que té una història pròpia, que tenim una identitat pròpia, fem-ho només en castellà.

Si el que volem fer, senyora consellera, és gent independent, gent independent i lliure, el que li hem de donar són les dues llengües per igual. Aquesta és la màxima llibertat. Per què li hem de donar a la gent immigrada que ve al nostre país menys llibertats que la gent que té aquí...? No podem ampliar el concepte d'immersió lingüística a la societat d'acollida. Sap per què? I també li ho comentaven: perquè la gent es mou per tot el territori nacional –entenent el territori nacional com l'entén la Constitució espanyola–, per tot el territori estatal, per tot el territori d'Espanya.

I una persona que avui té treball aquí, a Lleida, demà pot tenir treball a Múrcia. I amb aquesta mentalitat que formem part d'un estat, i amb aquesta mentalitat que formem part d'una política d'immigració conjunta i vostè mateixa ho deia, «no, el que hem de fer és la comissió bilateral...», però sap per què ho ha fet, perquè li

ho ha dit el primer informe jurídic, si no no ho haurien fet. Vostès parlaven molt alegrement, en el primer informe ja es veu, parlaven molt alegrement de polítiques d'immigració de la Generalitat, cosa que no existeix.

Un altre punt, la creació de perfils professionals, i a nosaltres ens preocupa molt. Miri, actualment hi treballen, i ja hi treballen, en l'àmbit de la integració, en l'àmbit d'acollida hi treballen psicòlegs, metges, persones que treballen dintre la inserció laboral, mestres, antropòlegs, tècnics en inserció, educadors socials... Vostè creu que hem de crear noves figures professionals? Nosaltres pensem que no, que no hem de crear noves figures professionals. I una figura tan important com el mediador intercultural, on és? On és el mediador intercultural? Perquè estem d'acord que els mediadors interculturals, en els últims cinc anys estan fent una tasca molt important en molts països del món, i s'estructura en molts països del món. On és, on està la figura del mediador? No ens n'inventem una altra; ens inventem nous perfils professionals. No necessitem nous perfils professionals. El que necessitem és que els professionals que ja hi treballen, donar-los la confiança.

Després, trobem, senyora consellera, una llei excessivament intervencionista en el món local. Vostè abans parlava i feia referència que ha de ser una llei que ha de tenir una vinculació especial amb el món local. Sap quina és la competència que donem al món local? Una competència d'execució, simplement. I això sí, pagar. Una competència a l'hora de pagar. Perquè la resta ho fa la Generalitat de Catalunya. No és una llei, no és una llei que es faci entre el món local i la Generalitat de Catalunya, no. És una llei on la Generalitat de Catalunya diu als ens locals tot el que han de fer. És que fins i tot li diuen, doncs, quina ha de ser la durada dels cursos, li diuen com ha de ser el certificat, li diuen tot.

Vostès fan tota la tasca, i només..., l'única oportunitat que tenen el món local, els ens locals, de modificar aquest petit marc que li deixen és, dir, «escolti, competències del món local». Els municipis de més de vint mil habitants ho han de fer. Els de menys ho poden fer. Altres, que són petits..., executives, simplement; simplement executives.

I la pregunta..., i la pregunta bàsica que nosaltres ens fem: memòria econòmica, se l'ha llegit? El que li diuen, de la memòria econòmica? Li diuen: «El Departament d'Acció Social i Ciutadania no pot assumir els recursos derivats d'aquesta llei». Li recorden –li ho recorden– que no ho pot assumir perquè es necessita finançament addicional. I no només això, sinó que li diuen: «I compte perquè estem en una època difícil». Qui pagarà? I escolti, vostè ho sap. I sempre li ho repetiré, i la gent que ens escolta avui, també, jo crec que ho ha de saber. Vostè coneix molt bé que el nostre grup sempre s'ha posat al davant quan s'ha de demanar al Govern de Zapatero, quan incompleix els seus requisits amb Catalunya i sobretot pel que afecta al Departament d'Acció Social i Ciutadania. Perquè sempre hem dit que la crisi no pot passar factura a les polítiques socials, i que el mal Govern del senyor Zapatero no pot passar factura a la gent que pateix cada dia a Catalunya. Però la pregunta és: d'on sortiran els recursos? Perquè nosaltres

veiem..., per exemple, els catorze i mig milions més del 2011, d'on sortiran?

I per acabar perquè ja no em queda molt de temps: el que li deia de l'agència. Vostè sap quin és el cost de l'agència que ens posen? Miri, l'any 2010 –memòria econòmica–, els recursos addicionals –acabo, senyor president–, els recursos addicionals seran 225.000 euros, els recursos addicionals per a l'agència, 2 milions d'euros. És això, realment, el que volien fer amb la llei? La creació d'una agència?

Nosaltres pensem, senyora consellera, que és una oportunitat perduda. A l'hora de fer una llei realment lliure i per a les persones immigrades, però sobretot una llei que sigui global, integral, una sola llei, potent, de Catalunya, d'acollida i integració i no com hem vist una llei que sembla més que està intentant justificar la creació d'una agència més, una altra agència, senyora consellera, que ens costarà molt a tots els catalans i les catalanes.

Gràcies, senyora consellera, senyor secretari, senyor president.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, les conselleres de Salut, de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

El president

Es reprèn la sessió.

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la creació de comissions d'investigació pel cas del Palau de la Música i pels informes encarregats pel Govern el 2007 (tram. 317-00283/08)

La primera, la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Aquests últims dies, lamentablement, estem assistint a un espectacle d'informacions relatives a notícies derivades d'incompliments legals, de subvencions irregulars, de diners que desapareixen

de diferents entitats, totes elles controlades, suposadament, o atorgades per la Generalitat de Catalunya.

Estem parlant, evidentment, de la situació del Palau de la Música; no hem d'oblidar que en el període 2003-2008 –Govern tripartit– desapareixen 9,8 milions d'euros d'aquesta entitat. Estem parlant d'informes que han estat auditats pel mateix Govern, que reconeixen de baixa o inútil..., en aquest cas, o d'inutilitat, i d'inflació dels pressupostos d'aquests informes, informes fins i tot de Presidència demanant què opinen els periodistes sobre el Govern tripartit, o del mateix conseller de Governació sobre què opinen sobre el conseller, llavors senyor Puigcercós, de la seva imatge davant de la consellera.

I també coneixem informacions d'entitats com Òmnium Cultural que al cap i a la fi, en definitiva, durant una legislatura s'emporten més de 7 milions d'euros de subvencions per part de la Generalitat.

Nosaltres, des de Ciutadans, estem preocupats per aquesta situació i la majoria de ciutadans suposo que estan avergonyits del que passa a les institucions o el que es deriva de la no-acció davant d'aquestes situacions a les institucions.

Nosaltres, president Montilla, volem saber la seva opinió directament i del Govern respecte a aquestes situacions i si pensen fer alguna cosa o pensen simplement mirar cap a un altre costat.

Vostè sap perfectament que formalment fins i tot vostè és el president del Consorci del Palau de la Música. Per tant, la mateixa imatge de la presidència de la Generalitat està en joc, la imatge de les institucions de Catalunya està en joc.

Des de Ciutadans proposem obrir en seu parlamentària les comissions d'investigacions que calguin per esclarir els fets, per veure si hi han responsabilitats polítiques i perquè els ciutadans recuperin la confiança en les institucions i no barregin el que són institucions democràtiques amb el que són casos de corrupteles o de possibles subvencions irregulars.

El convidem que ens doni l'opinió en aquesta sessió parlamentària i també que se sumi i digui als seus col·laboradors i als grups que treballen donant suport al Govern que se sumin a aquestes comissions d'investigació.

Per tant, volem saber si vostè estaria d'acord a obrir aquestes comissions i quina opinió li mereixen aquestes situacions que, en definitiva, perjudiquen la imatge de les institucions de Catalunya.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, el que no beneficia la imatge de les institucions públiques són intervencions com la que vostè acaba de fer, que, de fet, el que ens ha fet és un relat, en part real, en part fictici, de part del que diuen alguns mitjans de comunicació

al llarg de les darreres setmanes, podríem dir, de fet, sobre temes que van ser objecte de debat en el darrer debat d'orientació política general, celebrat tot just fa dues setmanes. Francament, la seva aportació i la seva posició és la mateixa que va fer en el seu moment, fa dues setmanes, quan va presentar una proposta que li recordo que va ser rebutjada per aquesta cambra. Vostè no ha afegit res nou.

I, escolti, no confongui amb les seves paraules l'opinió pública –no ho farà, evidentment, als membres d'aquesta cambra, que tots tenen el suficient criteri–, perquè si hi ha coses que vostè creu que són delictes ja sap on ha d'anar, senyor diputat: al jutjat –al jutjat, per cert, on han anat alguns d'aquests que sí que han comès delictes i que fins i tot ho han confessat–, però no faci vostè aquest *totum revolutum* defensant l'honorabilitat de les institucions i de la política quan vostè amb les seves observacions i amb la seva intervenció el que persegueix és tot just el contrari.

El president

Senyor Rivera, li queden exactament set segons.

El Sr. Rivera Díaz

Senyor president, vostè sí que està allà mateix: no vol obrir investigació, no vol donar la cara, no vol explicar als ciutadans on estan els diners que han fugit durant el seu mandat del tripartit. Com deien, «en Dinamarca, algo huele a podrido». I lamentablement a Catalunya, amb la seva actitud...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...de vostè, com a president, sincerament (*remor de veus*), cada cop fa més pudor també a Catalunya.

Nosaltres demanem investigar...

El president

Senyor diputat, s'ha acabat el temps!

El Sr. Rivera Díaz

Acabo, senyor president...

El president

No, no; s'ha acabat!

El Sr. Rivera Díaz

I que els ciutadans coneguin on estan els seus diners...

(*El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

El president

Senyor president.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, vostè torna a confondre les coses, torna a confondre les administracions públiques amb les fundacions privades; vostè torna a confondre les coses. Si algú fa mala olor, escolti, no és precisament a les institucions públiques.

I li repeteixo, li torno a dir el mateix d'abans: si algú que vostè coneix ha comès algun delictes, senyor diputat, vagi al jutjat, deixi de fer teatre, deixi de llençar i d'escampar la sospita cap a tothom, perquè amb això està fent un flac favor a aquestes coses que vostè diu i a la veritat que vostè diu defensar, i a la qual fa, evidentment, un flac favor amb aquestes observacions absolutament..., jo crec que amb un objectiu clar, que és el d'estendre la sospita.

I si té, ho repeteixo, proves d'algun delictes sobre alguna persona, al jutjat, senyor diputat.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les accions per a aconseguir la nul·litat del judici contra Lluís Companys i els altres judicis franquistes (tram. 317-00286/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Lluís

Gràcies, senyor president. Benvolgut president, fa poques hores el conseller de Relacions Institucionals, Joan Saura, i el ministre de Justícia del Govern espanyol, el senyor Caamaño, entregaven a la neta de Lluís Companys la declaració de reparació del president afusellat, un acte necessari però que arriba després de massa temps, tant de temps ja.

Som un país, probablement, de memòria reprimida, de memòria repressora, a vegades. La desmemòria i la negació del record i l'homenatge als que formen part del nostre passat, predecessors de la nostra democràcia i de les nostres lluites, han estat una eina de repressió, de sotmetiment, de por i de combat a la nostra consciència col·lectiva i com a poble.

Ho anem esmenant de mica en mica, i aquest Govern, amb el recolzament del Parlament, el primer de fer-ho. Ahir mateix ho fèiem de nou a l'Ajuntament de Barcelona, en el centenari de l'afusellament del pedagog Francesc Ferrer i Guàrdia. Laïcitat, coeducació, racionalitat i lluita contra els dogmes i la ignorància. Aquests eren, entre d'altres, els arguments i les conviccions de Ferrer i Guàrdia, tan present i tan oblidat.

I ho farem de nou aquest vespre al Palau Sant Jordi, que acollirà un multitudinari acte d'homenatge als represaliats del franquisme organitzat pel Govern de la Generalitat a través del Memorial Democràtic. Els ho

devem. I estic convençuda que totes les ideologies que avui conviuen en aquest Parlament hi seran presents per retre'ls homenatge.

Ni ells ni el president Companys necessiten que els restituïm l'honor, perquè no els l'han pogut prendre mai, però la nostra democràcia sí que exigeix que l'anul·lació del seu judici sigui la primera de totes les de sentències franquistes dictades per tribunals declarats ja il·legítims.

La Llei de la memòria històrica i la perseverança del Govern ens han portat fins aquí i volem conèixer, president, com hem de continuar treballant per aquest objectiu, que és la nul·litat dels judicis.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyora diputada, demà, certament, el 15 d'octubre, farà seixanta-nou anys de l'afusellament del president Companys a Montjuïc. El Consell de Govern celebrarà tot just demà una sessió extraordinària per aprovar un acord de govern instant a la fiscalia la revisió del procés amb la finalitat d'anul·lar el judici i la sentència contra el president Companys. Aquesta és, n'estic segur, una voluntat compartida per la majoria del poble de Catalunya.

Fa un any vaig afirmar que el Govern de Catalunya estava disposat a seguir totes les vies polítiques i jurídiques fins aconseguir l'anul·lació del judici. Crec que el Govern de la Generalitat ha de fer tot el que sigui jurídicament necessari i políticament convenient per aconseguir que aquell judici sumariíssim que mai no havia d'haver tingut lloc sigui anul·lat i per tant l'honor i la dignitat del president Companys sigui definitivament reparat.

Sap vostè que ahir mateix el ministre de Justícia del Govern espanyol, acompanyat del conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, van entregar a Mèxic a la néta del president Companys la declaració de reparació que preveu la Llei espanyola de memòria històrica.

Aquest pas propicia entre altres coses el fet que ara el Govern de Catalunya doni un nou pas en l'acord de demà, i que propiciarà l'inici del tràmit de la revisió del procés. És inconcebible que després de trenta anys de democràcia constitucional el cas del president Companys no hagi estat tractat amb tota la seva significació, singularitat i relleu històric. La mort del president Companys representa a més a més un símbol de la repressió totalitària del franquisme que va afectar tants milers de ciutadans del nostre país. La Generalitat té l'obligació moral i la responsabilitat política de liderar aquest procés; ningú no entendria que no fos així.

Seguirem endavant, per tant, amb determinació, tot aprofundint en les polítiques també per a la recuperació de la memòria històrica d'aquest país a les quals vostè també ha fet referència en la seva intervenció.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el Pacte nacional per a les infraestructures (tram. 317-00284/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, divendres el seu Govern signarà el pacte tripartit sobre infraestructures, un pacte que neix amb el suport i el consens més baixos dels que fins ara el seu Govern ha signat.

Considera vostè que aquest pacte, que aquest acord resoldrà els problemes de mobilitat dels catalans, tenint en compte que recull una inconcreció sobre el quart cinturó i a més a més preveu la pujada dels peatges a Catalunya?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, senyor diputat. Aquest pacte i el que preveu és la solució dels problemes de mobilitat a què vostè ha fet referència i dels problemes de les infraestructures en general: energètiques, aeroportuàries, portuàries, viàries, ferroviàries. És una planificació de les actuacions que han de fer els governs a mitjà i llarg termini amb l'objectiu de preparar el país, amb els reptes que avui tenim.

El president

El senyor Sirera pot repreguntar.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, vostè sap que aquest pacte preveu la pujada dels peatges de Catalunya a través del que vostès anomenen «gestió de la mobilitat», en l'acord; és a dir, pagar més al matí, quan els treballadors van a la feina, i pagar més els diumenges a la tarda, quan la gent torna del cap de setmana. Això és el que diu el Pacte d'infraestructures que vostès signaran divendres, no?

Miri, quan vostès estaven a l'oposició, fa uns quants anys, vostès es manifestaven a les autopistes en contra dels peatges. Ho feia la consellera Tura davant del peatge de Mollet; ho feia també el seu vicepresident repartint fulletons a l'autopista, reclamant una Catalunya lliure de peatges. Sis anys després vostès han estat incapaços d'eliminar cap peatge. L'únic peatge que ha estat eradicat a Catalunya el va eradicar un govern del

Partit Popular. Vostès ho deuen recordar: el de la B-30, a Sant Cugat, no?

Vostès el que han fet, des que governen, és apujar els peatges de Catalunya per sobre de l'IPC, i ara, a més a més, vostès volen incrementar el preu dels peatges en els horaris en què els catalans més utilitzen les autopistes.

Vostè ho deu recordar; fa uns dies en el debat de política general deia que no era veritat que el Govern hagués creat cap nou peatge. I jo li dic, senyor Montilla: vostè mateix va signar el 30 de juny d'aquest any un decret en què s'imposava un peatge a la B-500, entre el Maresme i el Vallès Oriental, un peatge que, per cert, gestionaria l'empresa pública Tabasa.

I, per tant, jo, senyor president de la Generalitat, amb el màxim dels respectes que li tinc, m'agradaria que vostè expliqués si vostè signa coses, decrets, sense saber que els signa, o simplement ha faltat a la veritat en aquest Parlament, no?

Nosaltres, sap que no podem donar suport, com la majoria d'institucions d'aquest país, no podem signar aquest Pacte per a les infraestructures, però li puc ben assegurar que, apujant els peatges, creant-ne de nous i cedint als xantatges dels seus socis de govern, no podem fer un país molt més sostenible des del punt de vista de les infraestructures.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, la majoria d'institucions donen suport al pacte. Vostès no, altres formacions polítiques tampoc; en això van de la mà.

Però, escolti, vostè parla que els darrers peatges es van rebaixar o es van treure amb el Partit Popular. Si us plau, miri els recursos que es destinen precisament al rescat de peatges; són ara el doble dels que s'hi destinaven quan governaven vostès –el doble, senyor diputat. Per cert, ara, no abans, hi ha més quilòmetres d'autovia lliure de peatge –lliure de peatge, senyor diputat– que autopistes de peatge. Per primera vegada –per primera vegada ara.

Vostè, a més a més diu: «Vostè no sap el que signa.» I vostè segurament no sap el que llegeix (*rialles*), perquè, escolti, miri, això dels peatges... Vostè sap el que són peatges a l'ombra? (*Pausa.*) Molt bé, doncs, hi ha una cosa que són peatges a l'ombra, eh? Escolti, vostè també en això ha de saber llegir, eh? Digui'm, en data d'avui, un sol quilòmetre de peatge que aquest Govern hagi posat –un sol quilòmetre. (*Veus de fons.*) Ara –ara, ara, dic. Quin peatge nou ha posat el Govern? A quina infraestructura en funcionament en aquest moment hem imposat peatges, senyor diputat?

Vostè, ja ho dic, el que ha de ser és una mica més rigorós, parlar amb una mica més de propietat, perquè si una cosa ha fet aquest Govern és reduir els peatges; no tant com ens hauria agradat, però aquest Govern és el

que ha reduït els peatges i el que, entre altres coses, ha construït quilòmetres d'autovia lliures de peatge, amb peatge a l'ombra, que paga el Govern de la Generalitat, que, per tant, paga l'Administració, no l'usuari. Aquesta és la realitat, senyor diputat, i no la que vostè descriu en la seva intervenció.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la futura llei estatal de l'audiovisual i sobre la publicitat a la televisió pública catalana (tram. 317-00287/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor president del Govern de Catalunya, amb preocupació, no només dels professionals de les televisions públiques, hem pogut veure com al Congrés dels Diputats i el Senat, a les Corts, es va aprovar el fet de treure la publicitat de Televisió Espanyola. Això es va veure amb preocupació pels professionals, però també, i li ho diré ben clar, el nostre grup té la preocupació que això a la llarga es pugui generalitzar, i es pugui acabar generalitzant en el cas també català. Algú podria tenir la mala idea un dia de dir: «Escolti, això que serveix per a Televisió Espanyola podria servir per a les televisions autonòmiques o locals.» Com bé sabem, el nostre és un cas diferent, eh? Vostè, el seu grup hi va votar a favor a Madrid, com hi va votar algun altre grup d'aquesta cambra, el nostre grup va ser molt crític a Madrid, i crec que això a la llarga pot donar males idees, perquè en temps de crisi hi ha qui creu que traint la publicitat a les televisions públiques, doncs, pot donar més oportunitats al sector privat.

Ara també escoltem amb preocupació una mena de rumorologia creixent que en l'avantprojecte que s'està redactant de la llei de l'audiovisual a Madrid es podria limitar el dret de les televisions públiques, totes, a la compra de drets esportius, de ficció, de sèries, de documentals o de pel·lícules, i es podria convertir la nostra televisió, la Televisió de Catalunya, o, en el mateix cas, una altra televisió important, com ha set Televisió Espanyola a Sant Cugat, o com són moltes televisions locals, es podrien convertir, doncs, simplement en eines no suficientment competitives ni prou importants, fent el que han fet durant aquests últims anys, que és defensar l'especificitat cultural, reconeguda per la Unió Europea, de la llengua catalana, la cultura catalana, a partir d'aquestes televisions. Una gran obra, una gran feina feta per Televisió Espanyola a Sant Cugat en un principi, continuada també per Televisió de Catalunya i, en aquest cas, també per les televisions locals.

Per tant, senyor president, la pregunta és el seu capteniment, del Govern, la seva acció per impedir que això es pugui generalitzar, que es pugui portar a la pràctica una acció com aquesta, amb una llei com la de l'audiovisual, perquè malmetria molta feina feta per molts professionals, però sobretot ens deixaria, a la cultura i a la llengua catalanes, en indefensió. Altres televisions autonòmiques no tenen aquesta situació, gaudeixen d'un panorama lingüístic televisiu públic i privat ampli. En el cas de la llengua catalana, tenim el que tenim, i crec, president, que és el nostre deure defensar-ho, més enllà de la lògica partidista; aquí toca lògica de país. Per cert, la lògica de país, per exemple, que hem pogut veure en els diputats del Partit Popular bascos a Madrid, quan es van absentar..., de votar en contra del concert econòmic, de la defensa del concert econòmic.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, comparteixo la seva preocupació, tot i que no em pertoca pronunciar-me sobre una llei de l'audiovisual que encara no ha aprovat el Govern central i que, per tant, no ha començat la seva tramitació parlamentària a les Corts generals i de la qual, per tant, avui encara desconexem el seu contingut.

Però sí que em pronunciaré sobre el que considero important per a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, no? El nostre model televisiu necessita ara i necessitarà en el futur, per exemple, crec jo, la publicitat, no? I això serà així per dues coses, no?, per dues raons. La primera és que l'ingrés publicitari, que tot indica que es veurà reduït pel canvi també de model televisiu que representa també l'extensió de la TDT i per la mateixa crisi econòmica, continuarà sent indispensable per equilibrar els pressupostos de la televisió pública, de la nostra televisió pública. La segona és que amb la publicitat a TV3 també s'aconsegueix un dels objectius de fons de la cadena, com és la normalització lingüística també en el mercat publicitari. Molt segurament aquest no sigui el problema de la televisió pública estatal, no?, amb el castellà, però sí que ho és de la Televisió de Catalunya.

Ha comentat vostè també les limitacions, les possibles limitacions respecte a la capacitat, no?, de la nostra televisió per poder oferir, en funció d'aquesta legislació, de la qual no sabem encara el seu contingut, però..., per oferir amb normalitat aquella programació que pugui ser, doncs, esportiva o no, que es consideri més adequada per arribar als seus objectius d'audiència o de servei públic. Respecte a aquest tema, la posició del Govern és clara: defensem i defensarem la plena capacitat dels mitjans públics per mantenir l'autonomia de programació dins dels necessaris equilibris econòmics, que, per exemple, en el cas de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, com vostè sap, s'han de definir en el contracte programa, mitjançant els contractes pro-

grama. Aquesta ha de ser la nostra limitació, la nostra autolimitació, però no cap altra.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració dels resultats del Pacte nacional per a l'habitatge i sobre el futur Pacte nacional per a les infraestructures (tram. 317-00285/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat, el passat 8 d'octubre es van celebrar els primers dos anys de la signatura del Pacte nacional per a l'habitatge, un pacte signat per un ampli ventall de representants del sector, del món sindical i empresarial, del món veïnal, cooperatiu i social, del món local, i per quatre grups parlamentaris d'aquesta cambra, l'any 2007; un acord ampli i sòlid. La necessitat de l'acord va néixer de la necessitat de donar resposta a la creixent dificultat que importants sectors de la població tenien, i encara tenen, per accedir a un habitatge, a causa dels alts preus del mercat i de la manca de polítiques eficaçes de l'habitatge protegit en els governs anteriors a l'any 2004.

El pacte recull la voluntat política d'abordar estratègies a mitjà i llarg termini en matèria d'habitatge –més sòl d'habitatge protegit, més rehabilitació, foment del lloguer–, combinades amb la necessitat d'atendre els problemes que genera l'actual conjuntura econòmica, incrementant i multiplicant els recursos per atendre les persones i les famílies més desfavorides, en especial la gent jove.

L'acord va ser ben rebut a Catalunya, i els resultats durant aquests dos anys, malgrat les actuals dificultats del sector, demostren la seva utilitat. S'ha treballat molt i de manera molt intensa per tal de desplaçar-lo.

Però cal tenir present que d'aquí a pocs dies es completaran els compromisos del seu Govern en matèria d'acords nacionals amb la signatura d'un altre pacte, un altre compromís del seu Govern, laboriosament treballat: el Pacte nacional per a les infraestructures. Catalunya comença a sortir, de la mà d'aquest Govern, del dèficit crònic en matèria d'infraestructures que l'ha caracteritzada i que ha frenat possibilitats d'innovació, de modernització i de desenvolupament econòmic. Nosaltres estem convençuts que la millora de les infraestructures significarà més riquesa i més treball, elements clau per obtenir els recursos que permetin fer les polítiques de cohesió social i d'equilibri territorial que el nostre país necessita.

Volem conèixer, per tant, senyor president, la seva valoració sobre el compliment dels objectius del Pacte per a l'habitatge i sobre el significat del nou acord en matèria d'infraestructures.

Gràcies, president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, tal com vostè planteja, el Pacte nacional per a l'habitatge ja té dos anys de vigència, dos anys de bons resultats, que tenen reflex en el conjunt de les mesures concretes que hem anat prenent durant aquest temps, malgrat la crisi econòmica i un context econòmic global molt diferent del de fa dos anys, quan es va signar.

Com vaig tenir ocasió d'exposar durant el debat de política general, són molts els àmbits en què aquest pacte i la política d'habitatge en general han tingut resultats tangibles. Em refereixo, per posar-ne algun exemple, que de les 55.000 llars i 165.000 ciutadans beneficiaris de la política d'habitatge l'any 2007 passarem el 2010 a un total de 340.000 llars i pràcticament 700.000 ciutadans afectats per la política d'habitatge d'aquest Govern; o a l'esforç en matèria de lloguer, incrementant en més del 51 per cent la dotació per a ajuts respecte a l'any 2008, la qual cosa permetrà atendre prop de 28.000 llars; o que 37.000 joves tenen dret a la renda bàsica d'emancipació des de l'inici de la seva implantació. I podria continuar, però crec sincerament que el que cal és posar en relleu aquesta tasca que s'ha fet al llarg d'aquests dos anys de vigència d'aquest pacte.

Problemes també que s'han anat desenvolupant: els que fan referència a la planificació territorial, a les àrees residencials estratègiques, com vostè sap, i també, en aquest cas, tal com vostè ha citat, a la manca d'un veritable full de ruta en matèria d'infraestructures, que, per sort, serà una realitat amb la signatura del Pacte nacional per a les infraestructures el proper divendres, un pacte que pretén definir les infraestructures que han de consolidar el fonament del benestar dels catalans, perquè les infraestructures del transport, de la mobilitat, redueixen desigualtats socials i territorials, com vostè sap, i perquè el transport i la millora de la mobilitat també incrementen les oportunitats laborals, de serveis socials i culturals, també per als qui més ho necessiten. Per això el pacte prioritzarà les infraestructures que ens impulsen cap a una economia de més valor afegit, que siguin capaces de contribuir de forma decidida a la necessària transformació del nostre model productiu. I aquest és...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...un compromís del Govern, afortunadament compartit...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...per moltes altres entitats de caràcter social i econòmic del país.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la negociació amb el Govern de l'Estat amb relació a la Llei 12/2009, d'educació (tram. 317-00288/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, es parla, s'ha parlat ara d'alguns dels pactes d'aquesta legislatura. N'hi ha hagut un altre, que va ser el de la Llei d'educació, que crec que va ser no només un pacte, sinó un exemple de com es poden i com s'han de fer algunes coses que són bàsiques, no només per al president del país, sinó també per al futur. Ara ens assabentem que el Govern de la Generalitat i el Govern central han obert un procediment, una negociació per, segons com, doncs, revisar, s'entén, aquesta Llei d'educació que va aprovar el Parlament de Catalunya fa alguns mesos. Per cert, el mateix ministre d'Educació posa aquesta llei i el pacte com un exemple del que caldria fer a Espanya; allò que hem estat capaços de fer a Catalunya es posa com a exemple d'allò que caldria fer en el conjunt de l'Estat, no? Però, malgrat això, el Govern central vol parlar del contingut d'aquesta llei.

I aleshores la nostra pregunta és, primer: ja que ens vàrem entendre, ja que vàrem col·laborar, no amb tot el Govern, perquè no va ser possible, però amb la majoria del Govern i Convergència i Unió, crec que hauria estat un gest d'atenció que ens haguessin comentat que es pensava obrir aquesta negociació amb el Govern central, cosa que no es va fer. Vam ser participants del pacte i després se'ns ignora en la defensa del que ha de ser la mateixa llei. I segon, sobretot, la pregunta més important, no?: què pensen vostès negociar amb el Govern central? Perquè quan s'obre una negociació d'aquestes és per revisar alguna cosa; si no, no s'obriria.

Jo, en aquest sentit, li faig aquesta pregunta i, sobretot, l'animo –després li acabaré, doncs, d'insistir en aquest punt– que no es toqui res d'aquesta bona Llei d'educació que es va fer al Parlament de Catalunya i que, per altra banda, com diuen ells mateixos des del Govern espanyol, és un bon exemple a nivell de tot l'Estat.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Certament, vostè sap que jo faig una valoració molt positiva del procés d'elaboració de la llei, en el seu moment, de l'aportació de les diferents formacions polítiques que hi van donar suport, i en aquest cas penso que és un bon referent. Vostè ha fet referència precisament a les paraules del ministre i d'alguns altres representants des del punt de vista del que significava aquesta llei, de referent i d'exemple.

En aquest moment el que hi ha obert és un procediment, que preveu la llei, de discrepàncies o de..., on s'ha de reflexionar, diguem-ne, respecte a algunes interpretacions de la llei. Vostè sap que la llei no es podria tocar unilateralment per part del Govern, la llei és potestat d'aquesta cambra. Aquest procés no s'ha iniciat; o sigui, per tant, poca cosa tenim en aquest cas a comentar, perquè encara no hem començat. Vull dir, evidentment, el que sí que li puc assegurar és que, d'aquest procés que s'ha de fer entre governs, el seu grup, com a grup que va donar suport a la llei, en el seu moment estarà oportunament informat. No en tingui el menor dubte.

El president

Senyor Mas, pot repreguntar.

El Sr. Mas i Gavarró

Jo li agraeixo aquesta disposició, i demano que es compleixi. Fins ara no s'ha complert, en aquests tràmits inicials. Demano que es compleixi en els propers mesos.

I, sobretot, li demano i li ofereixo una altra cosa. Ens varem entendre en el contingut de la Llei d'educació; no va ser gens fàcil, però vam tirar endavant. És una aposta de present, però sobretot de futur, és una bona nota per al país, en el seu conjunt. Ara li demano una cosa: ni un sol pas enrere respecte als continguts de la Llei d'educació. Si la posició del Govern, com espero i desitjo i confio, és ni un sol pas enrere en la Llei d'educació, compti que, com ens va tenir al seu costat en el procés d'aprovació de la llei, ens tindrà també al seu costat en la defensa, amb tots els ells i ells d'aquesta llei, que, ho torno a dir, ha estat model i exemple, no només a Catalunya, sinó també a la resta de l'Estat.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Senyor president... Senyor diputat, jo, òbviament, no puc dir més que crec que tots els diputats que van votar la llei estaran d'acord a defensar la llei, el Govern el primer, i el president el primer, a defensar la llei i el seu contingut, ara també de la millor manera que ho podem fer, que és aplicant la llei, que és desplegant-la, com hem començat a fer, com continuarem fent, malgrat aquestes converses.

Per tant, en aquest sentit crec que poques discrepàncies hi hauran, senyor Mas.

El president

La següent pregunta, en aquest cas al Govern, la formula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre el pla d'ajuts per a l'adquisició d'automòbils (tram. 310-00343/08)

I té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, els ajuts per a la compra de cotxes, que inicialment havien estat rebutjats tant pel Govern d'Espanya com pel mateix Govern de la Generalitat, han constituït sense cap mena de dubte un eficaç estímul de la demanda, i això ha permès reduir els efectes de la crisi sobre el sector de l'automòbil, també sobre la indústria auxiliar de l'automòbil. Més de 26.000 catalans s'haurien beneficiat del pla del Govern d'Espanya, el Pla 2000 E; altres 4.000 s'han beneficiat ja del pla Autocat, del Govern de la Generalitat, i també –i segurament és la part més important i l'objecte d'aquests plans d'ajuts– molts treballadors segur que han vist alleugerada la seva situació en les seves empreses, fruit d'aquest impuls de la demanda que hi ha hagut en el sector de l'automoció.

No obstant això, la setmana passada el Govern espanyol va anunciar que s'esgotaven les ajudes, i fins i tot que a Catalunya pràcticament es donaven ja completament per esgotades. I això ha creat incerteses. En primer lloc, perquè hi han dos tipus d'ajudes: el Pla 2000 E, del Govern d'Espanya, i el pla Autocat, del Govern de la Generalitat. I les incerteses que es creen són: una, no se sap ben bé, perquè s'ha de fer un recompte, si s'han esgotat o no s'han esgotat les ajudes del Govern de l'Estat –primera–; segona, els concessionaris no saben si aquelles ajudes que tenen compromeses les acabaran cobrant, perquè el Govern de l'Estat té recursos o no té recursos, i una altra és la possible continuïtat o no d'aquestes ajudes –m'estic referint al Pla 2000 E– i la possibilitat que el Govern de la Generalitat impulsi o doni un impuls més important al que ja s'ha denominat en l'ambient de concessionaris «el Pla 1500».

Aleshores, ens agradaria saber quines són les mesures que té previstes el Govern de la Generalitat per tal d'afrontar aquesta situació d'incertesa i que ha tingut repercussions ja aquestes setmanes sobre la demanda, especialment a Catalunya.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. El balanç de les polítiques de suport a la demanda, com vostè mateix ha remarcat, és clarament positiu. El Govern de Catalunya, en el marc de l'estratègia global al sector de l'automoció, que promou altres línies, va en el seu moment impulsar la necessitat d'una línia de suport a la demanda.

I és per això que a Catalunya conviuen dos plans d'estímul a la demanda. L'adhesió de Catalunya al Pla 2000 E per a vehicles de menys de 30.000 euros de preu i emissió inferior a 149 grams de CO₂, amb una dotació de 15 milions d'euros o l'equivalent a trenta mil operacions..., a hores d'ara els recursos estatals estan arribant a la seva fi; en canvi, a Catalunya es podran materialitzar entre cinc mil i sis mil operacions addicionals. Després hi ha el pla Autocat, per a vehicles de fins a 49.000 euros de preu i emissió superior a 149 grams de CO₂, amb classificació contaminant Euro 4 o superior, que s'ha dotat amb 10 milions d'euros, que ha facilitat la possibilitat de vint mil operacions; d'aquestes, en queden encara quinze mil possibles de fer, se n'han fet unes cinc mil.

En tot cas, no hem d'oblidar que el Govern de la Generalitat ha estat i és conscient de la importància d'aquest sector; que hem estat molts cops dient, manifestant públicament la nostra posició amb relació al Plan integral de automoción, que no es tingués en compte, per exemple, el sector de la motocicleta en el seu moment –després es va dir que es tindria en compte, i, per tant, estem en un moment en què nosaltres creiem que seria bo que el ministeri ampliés la dotació i que, finalment, s'agilitzessin els tràmits del Plan Moto-E.

En tot cas, el balanç, hi insisteixo, és clarament positiu. Primer, la taxa de variació interanual de matriculacions de turismes ha crescut fins a un 16,6 per cent, quan al primer i segon trimestres del 2009 la caiguda del mateix indicador havia arribat al 48 per cent. En segon lloc, l'evolució d'emissions de CO₂ de les noves matriculacions a Catalunya, en data juny de 2009, és un 5,7 per cent inferior al mateix mes el 2008. I, finalment, l'efecte també psicològic d'aquest programa de suport a la demanda ha representat un increment més enllà dels vehicles que complien les característiques per acollir-se a aquests plans, la qual cosa ha comportat vies d'ingrés també a l'impost de matriculació i, mitjançant l'IVA, un increment de recaptació per a la Generalitat.

Per tant, era correcta...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...la nostra posició amb relació a aquest programa, i el balanç és positiu.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, conscient que segurament no podré obtenir resposta, li ho hauré de fer en forma de prec, més que en forma de pregunta. I el prec hauria de ser: si us plau, que el Govern de la Generalitat, en la mesura que estigui dintre de les seves possibilitats, exigeixi clarificar si hi han o no hi han més ajudes al Pla 2000 E, perquè els concessionaris estan en aquest moment compromentent ajudes d'aquestes i, per una altra banda, se'ls està dient que no hi hauran aquestes ajudes....

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...no hi hauran ni els cinc-cents euros del Govern de l'Estat, ni els cinc-cents del Govern de la Generalitat.

Per tant, demanaríem que, en la mesura de les seves possibilitats, incidissin en aquest aspecte i incidissin en la publicitat del pla Autocat, propi de Catalunya.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre els recents esdeveniments en l'àmbit de la cultura (tram. 310-00347/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller de Cultura, ara farà quinze dies que s'atorgaven els premis nacionals de cultura, els primers el jurat dels quals va ser convocat per un nou –però no per més flamant menys convuls– Consell de les Arts. Convuls perquè un president ja renunciat, per sorpresa de tothom, va ser qui va intervenir en l'acte, i vostè, conseller, hi va quedar absolutament desdibuixat.

No s'entén que hagin allargat tant la situació en què es troba el Conca, aquell consell del qual vostès tant van presumir però que, tanmateix, el president de la Generalitat, el dia de la seva intervenció en el debat de política general, ni tan sols en va fer esment. Un Conca amb un president renunciat, conseller.

Qui va marcar els criteris d'aquell acte? Perquè un acte que allò que fa és més que un merescut reconeixement a les arts en tots els seus llenguatges, com és possible que es mostri tan insensible respecte de la creació, quan a un artista, en lloc d'encarregar-li una obra pròpia com a peça de record per als guardonats, allò que fa és encarregar-li una reproducció, és a dir, una còpia, ni que aquest altre sigui l'enyorat Leandre Cristòfol.

Qui marca, senyor conseller, el traç gruixut de la política cultural del Govern?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, senyor Joan Manuel Tresserras.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Gràcies, president. Senyor diputada, l'acte d'entrega dels premis nacionals de cultura d'aquest any a Lleida em sembla que va ser un acte magnífic, que aquesta vegada corria a càrrec del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, que va ser la institució constituïda per aquesta cambra per garantir justament la independència de les polítiques, la continuïtat de les polítiques en matèria cultural i artística.

Em sembla que aquest organisme, que efectivament té un president que va mostrar la seva voluntat de cessar en el càrrec..., continua sent-ne el president a tots els efectes. L'organisme continua fent la seva feina. Probablement amb molta brevetat hi haurà un relleu en aquesta presidència, però, en qualsevol cas, aquesta persona té al seu càrrec la presidència del consell. La va exercir, em sembla, amb la màxima dignitat i la màxima brillantor el dia de l'entrega dels premis.

I, des d'aquest punt de vista, no hi ha altra cosa a fer sinó respectar que el consell, compost per gent que tots vam acordar i vam convenir aquí que era gent d'un gran nivell i una llista que constituïa una llista magnífica, pugui fer la seva feina, que és una feina difícil i complexa de cara a garantir, com deia, la independència de les polítiques en matèria artística i cultural.

El president

La senyora diputada té la paraula.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, senyor president. És veritat, conseller, vostè té raó: l'acte va ser un acte esplèndid i magnífic; només és que els diputats que hi vam assistir, en acabar l'acte, vam sentir com els artistes es condolien de la poca sensibilitat del Govern, o, en tot cas, de la poca sensibilitat del consell respecte del que li va passar a l'artista al qual vostès van encarregar l'obra.

Nosaltres li preguntem pel traç gruixut de les polítiques. Però, miri, sap què passa? De moment, vostè ja és el conseller sense competència ni en llengua, ni en projecció exterior de la cultura, ni en l'art, perquè també el té confiat al Conca. A vostè què li queda, conseller? A vostè li queda el patrimoni. Vostè és el conseller del patrimoni.

Però, ves per on, el director general de Patrimoni també li presenta la dimissió. I per què li presenta la dimissió? Pel desgast, diu ell. (*Remor de veus.*) Per què? Per què desgast? Perquè amb un pla de museus que no s'ha pogut executar, perquè aquí no hi ha ni cinc de calaix, i, a més a més, com que va tindre tota la reacció en contra

del gremi dels arqueòlegs, va haver de plantejar-se el Pla integral de l'arqueologia de Catalunya, que tampoc no es podrà aplicar perquè, sap què passa?, que tampoc no hi haurà ni cinc de calaix. I al final ha dit prou.

Per tant, què tenim? No tenim ni director general de Patrimoni ni, ara per ara, conseller, president del Consell de les Arts. Sap quina és la situació? Sol, conseller. Sol. I sap què passa? Que en aquest Govern ja comença a haver-hi solituds molt sorolloses.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Remor de veus.*)

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Bé, no puc per menys que agrair-li la seva preocupació per la meua solitud. (*Rialles.*) No l'havia percebut fins ara, francament, i tampoc ara mateix, pensant-hi, no me n'adono. Vostè ha canviat una mica de terç. Deixi'm dir-li, de tota manera, que les decisions en matèria de premis nacionals de cultura són potestat del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts. I el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, atenent al fet que es feia a Lleida, jo crec que va tenir un gest de sensibilitat respecte a un artista lleidatà que és de renom internacional, i va prendre la decisió que va prendre, i a mi em va semblar una decisió correcta i continuo pensant que és una decisió correcta.

Respecte al fet que se suposa que he anat perdent competències, li asseguro que, tot i així, la feinada és intensa; és a dir que tot l'ajut que pugui venir em sembla magnífic. No hi ha hagut cessió de competències. El que hi ha és un àmbit que fins ara depenia del departament i que, justament per millorar les polítiques, com a garantia democràtica, com a garantia de llibertat de creació, per evitar qualsevol ombra de temptació clientelar d'aquest o altres governs, vam optar per crear, d'acord amb una reivindicació històrica, el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts. Aquest és el fet. I crec que és un gran mèrit.

Respecte al director general de Patrimoni...

El president

Honorable conseller, ha acabat el temps...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

...n'hi ha i n'hi haurà. L'actual ha fet una gran feina, i el nou també la farà a partir de l'1 del mes que ve.

El president

L'honorable senyora Irene Rigau...

Pregunta

al Govern sobre les negociacions amb el Govern de l'Estat amb relació a la Llei 12/2009, d'educació (tram. 310-00348/08)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, pot formular la següent pregunta.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Honorables consellers i conselleres del Govern –a qui correspongui–, hem sentit unes paraules una mica –una mica– esperançadores amb relació al futur de la Llei d'educació. Però voldríem en aquest torn aclarir més la qüestió, perquè no només el Govern ha acceptat formar part d'un procés de negociació, sinó que, a més a més, ha ocultat haver pres aquest acord.

Per això avui els preguntem no només per què l'han pres, sinó per què ens el van ocultar.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

(Remor de veus.)

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, jo crec que vostè i jo podríem fer avui aquí públicament un pacte que és que poc tenim gaire res més a afegir a allò que ja han dit sobre aquesta matèria el president del seu grup i el molt honorable president de la Generalitat. Però responc, no hem ocultat res i hem iniciat aquest procés perquè el preveu la Llei orgànica del Tribunal Constitucional i entenem que és preferible obrir aquest procés que anar directament a un recurs contra la Llei d'educació de Catalunya al Tribunal Constitucional, i entenem que val la pena analitzar aquestes discrepàncies i evidentment mantenir-nos en els acords parlamentaris i polítics que es van subscriure en aquest Parlament amb relació a la Llei d'educació de Catalunya.

El Govern va prendre l'acord el 6 d'octubre i el 8 d'octubre el conseller, en seu parlamentària, compareixia davant de la comissió per tal de donar compte d'aquesta i d'altres qüestions amb relació a la Llei d'educació de Catalunya, i tots els diputats i diputades que havien participat en el procés d'elaboració de la llei van conèixer de la paraula directa del conseller aquesta qüestió.

El president

Senyora diputada.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor conseller. No crec que el tema acabi aquí, entenc que amb la pregunta del president del meu grup s'ha iniciat una nova etapa amb relació a la LEC i en la resposta del president hem pogut apreciar també una voluntat de rectificar, de comptar amb la principal força política que va intervenir de manera decisiva en

l'elaboració de la LEC i de seguir de prop aquest procés.

Però què em preocupa? Em preocupa que no estem davant d'un procés que pot acabar amb un recurs d'inconstitucionalitat, perquè ahir la senyora De la Vega va dir que la LEC era constitucional, el que calia era acordar com evitàvem determinats encavallaments de competències. Total, que era un tema polític. Perquè ho sabem que la LEC és constitucional, ho va dir el nostre Consell Consultiu, de Garanties Estatutàries, ho ha dit la mateixa vicepresidenta. Aquí el que hi ha és un procés iniciat que si acaba malament pot acabar amb la suspensió de la LEC i, si acaba mitjanament bé, com amb la Llei de comerç va passar, acabaria amb una interpretació a la baixa o amb una rectificació d'aquest Parlament a la qual el president del meu grup ja els ha dit que no ens hi trobarien.

No ens enganyem, darrere hi ha la llengua, darrere hi ha aquell paràgraf d'aquell reial decret posat en un annex 4 que el Govern Zapatero va fer per canviar la política lingüística escolar a Catalunya i en un marc veient què passa al País Basc, què passa a Galícia, ens temem que si no hi ha una valentia i un coratge polític, una negociació política a la qual nosaltres els farem sempre costat, de posar els diputats que donen la garantia del Govern de Madrid com a element clau per tal que eviti una resolució dolenta, criminal, senyor Nadal, perquè la política lingüística a Catalunya té vida des de fa més de vint-i-tres anys, i tres més...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...però des de tres anys perilla la seva vida pel Govern Zapatero.

Moltes gràcies.

El president

Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Miri, el Govern de la Generalitat de Catalunya no ha deixat mai de comptar ni amb el seu grup ni amb cap altre grup d'aquesta cambra pel que fa a aquesta i altres lleis votades per aquest Parlament de Catalunya.

Segon, el Govern aplica i desplega la Llei d'educació de Catalunya, el Govern aplicarà i desplegarà la Llei d'educació de Catalunya. I, tercer, el Govern, com ha dit el president de la Generalitat de Catalunya, té molt clar que ha d'estar als compromisos polítics i parlamentaris assumits en seu parlamentària en l'aprovació d'aquesta Llei d'educació de Catalunya. No hi ha cap intent de laminació, no hi ha cap intent de rebaixar la Llei d'educació de Catalunya. I tingui clara una cosa, per damunt de tot, no hi ha justament aquesta qüestió que vostè planteja –no hi ha aquesta qüestió que vostè planteja.

El Govern espanyol, o algun dels membres del Govern espanyol, el que plantegen són qüestions en l'àmbit de la funció pública però no precisament amb relació a una matèria que no és bàsica i que entenem que és fonamental per a la continuïtat del model lingüístic de Catalunya en el qual quan érem a l'oposició vam participar amb la mateixa lleialtat que vostès a l'hora de fer el pacte de la Llei d'educació de Catalunya. En això hi ha una reciprocitat i reversibilitat absolutes. I vostè, senyora diputada, intentant posar dubtes sobre aquesta qüestió, fa mal a la llengua i fa mal al pacte polític que representa la Llei d'educació de Catalunya.

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la signatura de l'Acord de mesures per a l'ocupació juvenil a Catalunya 2009-2012 (tram. 310-00346/08)

...l'il·lustre senyor Pere Aragonès, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, ens trobem amb una crisi econòmica on són els joves els que estan pagant d'una manera més..., amb més cruesa, les conseqüències laborals d'aquesta crisi. Uns joves que ja van carregar sobre les seves espatlles el cost d'un cicle expansiu, el passat cicle expansiu previ a aquesta crisi, a l'economia catalana que es va caracteritzar per una tendència triple d'alta precarietat, d'alta temporalitat i d'un atur entre els joves relativament molt més alt que no pas entre les altres franges d'edat.

Ara ens trobem amb una crisi econòmica on l'atur juvenil ha augmentat d'una manera molt important, l'enquesta del segon trimestre –l'EPA del segon trimestre– fixava en 128.500 joves entre setze i vint-i-quatre anys a Catalunya que es troben a l'atur, l'acomiadament dels joves és una de les primeres opcions en què prenen moltes empreses que es troben amb dificultats financeres i econòmiques, i hi ha un continuat deteriorament de les condicions de treball. La responsabilitat de les institucions, dels governs, dels parlaments, és respondre a aquesta situació, nosaltres hi ha alguns aspectes de caràcter estructural que aquest Parlament no hi pot respondre perquè no té competències en legislació laboral ni tampoc en seguretat social i, per tant, és el moment també de seguir reclamant el dret a decidir també sobre el nostre marc català de relacions laborals.

Però hi ha altres qüestions que sí que estan al nostre abast i són les qüestions que són competència de la Generalitat i per aquesta raó el 2006, quan es fa formular el Govern d'entesa i es va acordar el seu acord programàtic, les Joventuts d'Esquerra Republicana van introduir, van ser molt presents junt amb altres forces polítiques perquè s'inclogués en la proposta d'actuacions del Govern un acord ampli per l'ocupació juvenil que inclogués el Govern, els agents socials i el Consell

Nacional de la Joventut de Catalunya. Avui aquest acord és una realitat amb el lideratge del seu departament, del Departament d'Acció Social i Ciutadania i especialment també amb la participació de la Secretaria de Joventut. És una realitat, un acord ambiciós, amb una dotació de més de 200 milions d'euros i un acord que marcarà un abans i un després en les polítiques de treball relacionades amb els joves.

Ens agradaria conèixer quina és la seva opinió sobre el desplegament que ja s'està produint de l'acord de mesures per l'ocupació juvenil de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Maria del Mar Serna, consellera de Treball.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com vostè ha dit, el dia passat 16 de setembre es va signar l'acord de mesures per l'ocupació juvenil 2009-2012. Un acord que es va signar de forma àmplia per les organitzacions sindicals més representatives i empresarials més representatives: Avalot, Joves d'UGT, Acció Jove, Joves de Comissions Obreres, Foment, Pimec i el Consell Nacional de la Joventut. Aquest és un acord que posa que s'adreça a les persones joves i que s'ha fet amb els joves i per als joves.

A més, els joves són el principal motor productiu del nostre país i de progrés de qualsevol societat i, per tant, invertir en el jovent és apostar pel futur d'un país més cohesionat socialment.

A més a més, presenta..., la crisi actual, com ha dit vostè, presenta un impacte més important respecte a les persones joves. La taxa d'atur de les persones menors de trenta anys al nostre país són deu punts per sobre de la mitjana que tenim de totes les edats. Després la taxa de temporalitat dobla la de la mitjana. I, per últim, l'índex d'incidència dels accidents lleus està per sobre de la mitjana.

Per això és d'importància vital reduir aquestes diferències en el nostre mercat de treball i aquest acord opta, aposta, per millorar tant les condicions d'accés com de permanència i de presència dels joves en el mercat de treball. Perquè invertir en les persones joves vol dir augmentar els nivells d'igualtat d'oportunitats en el nostre mercat de treball i també de competitivitat de les nostres empreses, vol dir prioritzar a llarg però també a curt termini, i evitar un cost econòmic i social que hem d'evitar.

Aquest acord comporta un seguit de setanta-sis mesures en diferents àmbits, en l'àmbit de les condicions de treball, en l'àmbit de millorar l'emprenedoria, en l'àmbit de la formació i inserció i en l'àmbit també de la conciliació de la vida personal, laboral i acadèmica dels joves i de les joves. Per això aquest Govern, l'acord de mesures, com vostè ha dit, té pressupost, té calendari i té mesures identificades i té seguiment i és una bona mostra que el Govern treballa no només per

als elements conjunturals sinó també per als elements estructurals i dóna resposta a les necessitats específiques dels nostres joves. I ho fem com sempre, sumant esforços, concertant i posant mesures, mitjans i voluntat política per fer una realitat la igualtat dels joves i les joves en el nostre mercat de treball i, en definitiva, a la nostra societat.

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les mesures i els mitjans per a atenuar els efectes de la crisi a l'Anoia (tram. 310-00344/08)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Teresa Estruch.

La Sra. Estruch Mestres

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, en el context de crisi que estem patint tots coneixem, perquè se n'ha parlat a bastament en aquesta cambra, que hi ha algunes comarques com l'Anoia que ja van entrar en crisi fa anys. El reconeixement d'aquesta situació va fer que en el seu moment el Govern aprovés el Pla de dinamització comarcal per a quatre comarques de Catalunya, una d'elles l'Anoia, justament per la seva precària situació i per l'índex d'atur que patia, el més alt de Catalunya.

Des del departament que presidíu són moltes les accions i actuacions que s'han dut a terme en estreta col·laboració amb els ajuntaments i el consell comarcal i a través del SOC, enfocades a promoure la creació de llocs de treball i a la formació i assessorament de persones en atur.

El 22 de gener d'aquest any, vostè, consellera, ja va visitar l'Anoia per explicar totes aquestes accions i mesures que s'estaven i es segueixen duent a terme. Malgrat aquesta voluntat, la situació no fa més que empitjorar per a l'Anoia i els seus habitants, que es tradueix en una taxa d'atur de mitjana, al mes de setembre, del 17,3 per cent i que en algunes poblacions de la comarca com Vilanova del Camí i Santa Margarida de Montbui passa del 22 per cent.

Aquests últims dies també, el degoteig d'empreses amb dificultats està afectant els treballadors de Subministraments Industrials Bisbal que planteja uns ERO a les empreses del seu grup que podrien afectar almenys una vuitantena de persones. És una empresa de subministraments dedicats a la construcció que s'ha ressentit molt quan pràcticament no es construeix a la comarca. Estem parlant de 250 treballadors que per sort encara no figuren a l'índex d'atur de la comarca, el dia que ho facin a l'Anoia podem assolir un índex d'atur molt superior a la mitjana espanyola.

És per això, honorable consellera, que ens agradaria que ens expliqués quines són les mesures i els mitjans

en els que està treballant el seu departament per atenuar els efectes de la crisi a l'Anoia.

Gràcies, senyor president.

El president

L'honorable consellera de Treball té la paraula.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, el Govern fa i farà tot el necessari per poder reduir els efectes de la crisi econòmica a Catalunya, i especialment en aquestes comarques com l'Anoia, que tenen un impacte superior, i això també té una història. Com vostè sap l'Anoia té una situació de partida d'abans de la crisi pitjor que altres comarques. A l'Anoia tenim més de deu mil persones en situació d'atur i l'atur de llarga durada és més important que a la resta, i tenim més dones aturades que homes, fruit de com ha afectat la crisi de sectors com el sector tèxtil a l'Anoia. I en aquests moments també amb casos com el que ha dit vostè i altres empreses estan afectant també la comarca de l'Anoia.

Per això, com ja va anunciar el president en el recent debat de política general, les polítiques socials seran destinades..., una prioritat destinades a reduir l'impacte de la crisi en els nostres territoris. Estem donant respostes específiques, tal com deia abans, als col·lectius específics com els joves, però també als territoris que pateixen amb més intensitat aquesta situació de crisi econòmica.

Hem de dir que dins de les actuacions portades a terme pel Departament de Treball, hem incrementat els recursos destinats a la comarca de l'Anoia i també el nombre de persones beneficiàries.

Hem de dir que més de tres-centes persones han estat contractades i més de 2.400 persones han estat beneficiàries de diferents programes amb una dotació pressupostària superior als 6 milions d'euros. Un dels programes que ha tingut més impacte a l'Anoia és el treball de les quatre comarques en el qual s'han beneficiat gairebé 1.200 persones. Jo em vaig reunir amb el Consell Econòmic i Social de l'Anoia parlant dels problemes específics i és la comarca que ha rebut major dotació del treball de les quatre comarques. Per tant, també hem donat ocupació directa a més de dues-centes persones que han estat contractades per fer tasques de promoció i desenvolupament local posant les bases de futur, també amb plans d'ocupació i amb problemàtiques específiques com el projecte de treball als cinc barris de la comarca de l'Anoia, i per últim, actuacions específiques de formació de les persones que s'han quedat a l'atur; més de 1.500 persones s'han beneficiat d'aquests programes de formació i de formació al treball.

En definitiva, el Govern treballa i continuarem treballant i intensificant les accions en el món local, especialment en aquests territoris com l'Anoia que estan patint amb més intensitat la situació econòmica actual.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les actuacions de suport a les empreses en el context de crisi econòmica (tram. 310-00345/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Mercè Civit.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el nostre grup parlamentari voldria saber amb quins criteris i amb quines garanties el Govern atorga subvencions, crèdits o avals a les empreses i quins ajuts no econòmics tenen.

L'actual crisi ha portat que moltes empreses hagin fet ERO o hagin tancat directament, sobretot les petites i mitjanes. Són més de mig milió de persones aturades registrades el mes de setembre. I aquesta és la nostra primera preocupació.

Les empreses, les petites i les mitjanes, que són la majoria en el nostre país, tenen problemes de liquiditat i no poden fer front a les despeses i, sobretot, no poden fer noves inversions que podrien assegurar la seva continuïtat.

Les entitats financeres no estan donant crèdit a les empreses, malgrat que el Govern estatal ara fa un any va injectar diners perquè poguessin avalar i donar crèdits a les empreses i als ciutadans i ciutadanes.

El president del Banc d'Espanya, el senyor Ordóñez, va pregonant que és necessària una reforma del mercat laboral, aspectes en els quals no té competències. I, com diu el secretari general de Comissions Obreres de Catalunya, el que hauria de fer és veure per què el crèdit no arriba a les empreses i que hi posi solucions.

També, des del primer moment, el Govern de la Generalitat ha apostat per ajudar les empreses i invertir en I+D, internacionalitzar i per contribuir a un nou model productiu.

Coneixem la feina que s'ha fet al Govern amb Nissan, amb SEAT i amb altres empreses que no sonen tant. Però també és cert que hi han empreses que han rebut ajuts o avals i han continuat fent alguns ERO, algunes d'elles, o algunes d'elles també han anat acomiadant treballadors. Això, els treballadors i treballadores no ho entenen.

Quan parlem d'empreses, hem de tenir clar que no totes són iguals: hi han empreses que els seus objectius és crear riquesa econòmica i ocupació, amb els beneficis legítims que puguin tenir, però n'hi ha d'altres que els seus únics objectius són l'obtenció de guanys per a ells, explotant els seus treballadors amb treball precari, salaris baixos i acomiadaments.

S'ha d'ajudar les empreses que vulguin crear ocupació i riquesa al nostre país. I no volem que es repeteixin temps anteriors (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de donar diners a empreses...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Civit Illa

...sense cap control públic, com va ser, entre altres, el cas de Samsung, que va tancar al poc temps.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Civit Illa

És per això que li formulem aquesta pregunta.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, la política de suport a l'empresa té molts fronts. Un, evidentment, és el front financer, sabent que aquest acaba, en molts casos, en mans de l'Institut Català de Finances. Des del departament, la Secretaria d'Indústria i Empresa sol fer uns informes en base a la viabilitat industrial d'aquella empresa; llavors, després, hi ha l'anàlisi bancària, que correspon a la institució de l'Institut Català de Finances.

Però, al costat d'això, vostè m'ha demanat altres línies de suport no financer, i aquí sí que hi ha tota una bateria de polítiques que passen per les dues potes habituals, que són la innovació i la internacionalització.

Pel que fa a la innovació, hi ha incentius per a la realització de projectes de recerca industrial, el que anomenem «nuclis d'innovació tecnològica», que han tingut molt èxit; el Programa de suport a la innovació no tecnològica, el programa Innoempresa; un programa, en aquests moments, és clau, en un moment de crisi, que és noves oportunitats de negoci, que ajuda empreses d'un sector a plantejar-se si el seu *know-how*, el seu saber fer, és viable en un altre sector, i, de fet, molta gent o algunes empreses ja han fet aquest trànsit en anys passats, passant de sectors tradicionals madurs a sectors amb nou valor afegit, i aquest programa funciona molt bé per aquest àmbit, i finalment ajudem també a fomentar la participació de pimes en programes europeus.

Pel que fa a la internacionalització, el Programa de promoció internacional és un d'ells; l'ajuda al primer exportador o a nous exportadors, el programa Nex PIPE. També estem fent tècnics especialistes de comerç internacional i noves estratègies d'internacionalització amb clústers; estem treballant cada cop més agrupats per sectors econòmics, per tecnologies, i l'agrupació d'aquests sectors i les tecnologies per presentar-se a programes europeus o a programes espanyols fa que hi hagi un relatiu èxit en aquestes polítiques tant d'innovació com d'internacionalització.

El nostre criteri..., vostè em demanava criteris. Un, ho he dit abans, era viabilitat industrial –industrial, nosaltres no entrem en temes, tant, bancaris o financers. I dos, que la indústria garanteixi, per tant, la permanència a Catalunya.

Evidentment, nosaltres no entrarem en polítiques de modificació del cos laboral, que són ja pròpies de negociació entre treballadors i empresaris, i, en tot cas, a la conselleria que li pertoca, diguem-ne, aquesta...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...negociació o intermediació és a la conselleria de Treball.

El president

Reprenem, seguidament, el punt sisè de l'ordre del dia.

Projecte de llei

d'acollida de les persones immigrades i les retornades a Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00063/08) (continuació)

I tocava fer el torn en contra, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, a l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Estàvem en el debat de la Llei d'acollida de les persones immigrades i les retornades a Catalunya.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, probablement, a la situació actual hi podríem aplicar aquella frase que va pronunciar Fray Luis de León, al segle XVI, després de retornar a les classes a la Universitat de Salamanca, quan va pronunciar allò de «com diem ahir». L'única diferència és que, així com Fray Luis de León va haver de patir quatre anys de captiveri per culpa del Tribunal de la Inquisició, els diputats i diputades que hem sentit aquest dematí, abans de dinar, alguna intervenció, principalment la intervenció de Ciutadans –després m'hi referiré–, hem patit una digestió jo no diria tan dura com una tortura del Tribunal de la Inquisició, però que Déu n'hi do!, Déu n'hi do el que hem hagut de sentir.

Probablement, el colofó final ha estat la frase, la paraula que ha pronunciat el senyor Domingo –veig que no m'està sentint, perquè està trucant en aquests moments– quan enfilava el retorn al seu escó, que ha dit una frase que jo crec que en aquesta cambra no s'hauria de pronunciar, diu: «Estem aprovant una llei nazi.»

Home, que un diputat del Parlament de Catalunya, escollit per a aquest Parlament, hagi pronunciat una frase d'aquest tipus significa dues coses. Una de dues, o no ha llegit el contingut de la llei, cosa que jo crec que es podrà deduir després de rebatre algunes de les ar-

gumentacions, poques, perquè bàsicament el partit de Ciutadans s'ha fonamentat en una única argumentació, cosa que tampoc representa cap tipus de novetat.

Bé, dic el partit de Ciutadans o els diputats del partit de Ciutadans, perquè jo crec que el seu grup parlamentari haurien de fer un canvi de denominació. Fa uns dies, fa alguns mesos, vostès eren el partit, diguem-ne, lingüístic, el partit que només s'ocupava de la llengua. Avui, probablement, podríem dir que són el partit de la marca blanca, per allò de l'oferta de dos en u o de tres en u, perquè vostès, dues o tres persones, i cadascú explica la seva. El que passa, que en aquest tema han tingut probablement més coincidència que en altres intervencions.

En tot cas, intentaré rebatre algun dels arguments que s'han esgrimit per intentar destinar el màxim de temps possible a plantejar els aspectes positius, que en té, i molts, i ho faré des d'una perspectiva transversal, aquesta Llei d'acollida a què avui donarem entrada –perquè hi donarem entrada, perquè els grups que donem suport al Govern i estic convençut també que el principal grup de l'oposició rebutjarem aquestes esmenes a la totalitat–, per dedicar, ho repeteixo, el màxim de temps possible a fer una anàlisi des d'una perspectiva transversal, per no reproduir molts dels arguments que ha comentat la consellera d'aquest projecte de llei.

A veure, intentant sintetitzar els arguments que han esgrimit els grups de l'oposició, jo crec que en podríem explicar diversos.

Argument número 1, que s'ha anat repetint. En definitiva, la fragilitat de les crítiques. Perquè, tot i que el senyor López Rueda ha intentat fer una certa crítica en profunditat, ho ha anat detallant, i per tant el to ha estat bastant diferent del to que ha argumentat el Grup de Ciutadans, no deixa que..., en base a l'avaluació dels seus arguments, en cap cas se'n pot deduir, se'n pot argumentar, al nostre entendre, una esmena a la totalitat, en tot cas esmenes parcials, però, ho repeteixo, en cap cas una esmena a la totalitat.

Fins i tot en el cas del Grup de Ciutadans, com que els seus discursos s'han centrat exclusivament en un article –que ja té bastant de mèrit, també, de destinar els minuts que els han correspost, que si no vaig errat han estat deu, a un únic article, a l'article 9, que és el que parla, com no podria ser d'altra forma, de la llengua–, també, si m'apuren, vostès podrien recórrer a una altra via, a la via de l'esmena a l'articulat. Suposo que hi recorreran. Però, ho repeteixo, em sembla que la seva opció avui ha estat certament fràgil.

Segon element que, al meu entendre, també es dedueix de les seves intervencions, és la fragilitat i els prejudicis que amaguen les seves intervencions.

Mirin, jo vaig tenir l'oportunitat, igual que alguns dels altres diputats en aquesta cambra, de participar l'any 2006 en una xerrada, en una taula rodona organitzada per la conselleria d'Acció Social i Ciutadania al voltant de la Llei d'acollida. En aquesta xerrada es parlava de diferents experiències a nivell mundial en processos d'acollida.

En aquella ocasió, vaig tenir oportunitat de compartir amb el senyor Antonio Robles –que ara ja no forma part del seu grup parlamentari, però suposo que poden recollir el testimoni de les seves afirmacions–, vaig tenir oportunitat de debatre amb el senyor Antonio Robles. I el senyor Antonio Robles, en aquell moment, recordo, textualment, i, si no, tenim les actes aquí, doncs, d'aquelles jornades, va afirmar que la Llei d'acollida era una llei dolenta i que el que volia era nacionalitzar –lògicament des d'un punt de vista català, perquè vostès la nacionalització només la contemplen des d'un punt de vista català, l'espanyola no la saben veure o no la volen veure–, que era un intent de nacionalitzar aquest país.

Però, és clar, el més curiós no és això, el més curiós és que en aquells moments –i després m'ho va comentar el secretari d'Immigració– el senyor Antonio Robles no tenia el text de la llei. O sigui, per tant, estava parlant d'una cosa que no coneixia.

Vostès hereten el mateix que feia el senyor Antonio Robles, perquè vostè, avui, la diputada de Ciutadans, ha citat textualment que no es fien del desenvolupament reglamentari de la llei i que per tant ja donen per suposat que el Govern, com que està perfectament obsessionat a nacionalitzar aquest país, doncs, reglamentàriament, el que farà és anar en aquesta direcció que vostès presuposen.

Per tant, el segon element són els prejudicis.

El tercer element, que això és molt característic tant de vostès com del Partit Popular, és la utilització partidista del fenomen de la immigració. Vostès juguen amb la immigració dels anys seixanta i setanta d'aquest país, però també juguen amb la immigració... –el que passa, que no hi poden jugar amb la mateixa opció, perquè no tenen dret a vot, malauradament–, juguen també amb l'última onada migratòria.

I vostè citava, el senyor Domingo, si no vaig errat, una frase del senyor López Bulla. Jo li vull citar una altra frase, i em sembla que vostè s'hi veurà perfectament retratat. Després li'n diré l'autor. Diu: «Afortunadament per a tots nosaltres i sobretot per a la cohesió social de Catalunya, cap dels personatges que han volgut gestionar en clau monopolística aquest suposat mercat que és la immigració no ha tingut èxit.»

Això simplement ens diu dues coses, dues deduccions. La primera és que la nostra societat és molt més intel·ligent del que uns es pensen. I la segona és que les contradiccions..., la segona és que els fets ens posen al descobert que probablement aquells que han intentat gestionar la immigració sota la perspectiva de la manipulació són menys espavilats del que ells mateixos es consideren.

El llibre, l'hi recomano –acaba de sortir al mercat, faig propaganda d'aquest llibre– perquè a més a més és una radiografia perfecta del que és el seu partit polític, perfecta: l'intent d'utilitzar un tema que hauria de ser per a tots jo no dic «sagrat», però gairebé sagrat.

I, en certa forma, entenem per què vostès en el seu moment no varen signar el Pacte nacional per a la immi-

gració. Doncs, miri, no el van signar per moltes coses, però no el van signar també per una cosa essencial, que també hem d'atribuir al Grup del Partit Popular, i em sap greu, perquè no era el mateix representant que en aquests moments ha fet la defensa de l'esmena a la totalitat; no el varen signar perquè, entre altres coses, deia que els grups polítics signàriem un pacte, un compromís de no-utilització partidista de la immigració. I vostès, amb això, no hi poden, no en saben; vostès necessiten utilitzar la immigració. A vostès tant se'ls en dona el tema de la cohesió social d'aquest país o el de la fragilitat que pugui haver-hi; vostès el que volen és, lògicament, utilitzar aquest tema.

Hi ha un últim argument, que em sembla que és transversal, i aquest encara és al meu entendre més preocupant, és que vostès ocupen una posició marginal, absolutament marginal. I no ho dic per la seva posició geogràfica en l'hemicicle; ho dic perquè en definitiva la Llei d'acollida és el resultat d'aquest document, el Pacte nacional per a la immigració.

I, miri, el Pacte nacional per a la immigració l'han signat entitats tan i tan perilloses, tan sospitoses de voler la nacionalització, des d'un punt de vista català, ho repeteixo, d'aquest país com per exemple el Foment del Treball –evidentment, segurament que en els estatuts del Foment del Treball hi deu haver la idea de nacionalitzar, des d'un punt de vista català, el país– o la Pimec, o UGT, o Comissions Obreres, o Unió de Pagessos, o Joves Agricultors i Ramaders de Catalunya, o l'Associació Catalana de Municipis i Comarques, o la Federació de Municipis, o entitats també tan sospitoses de tenir entre els seus objectius la nacionalització de Catalunya com l'Associació Catalana de Romanesos –noranta-set mil romanesos a Catalunya–, o l'Associació de Residents Xinesos a Catalunya, o l'Associació de Treballadors Marroquins de Catalunya, amb 235.000 també. Totes aquestes entitats són, ho repeteixo, sospitoses, perfectament sospitoses –vostès els acaben de situar avui en la seva intervenció la llufa–, de voler aquesta nacionalització del país.

L'altre dia, en la intervenció del president del nostre grup parlamentari parlava de centralitat, i parlava de fins a quin punt hem estat capaços com a país d'avançar i de situar el cronòmetre, i de permetre que en aquest país es pugui debatre al voltant d'aspectes fonamentals com poden ser les balances fiscals, el dèficit fiscal o també el dret a decidir.

Miri, probablement seria complicat que tots plegats ens poguéssim arribar a entendre en què suposem per «centralitat» en molts temes; però en el tema de la immigració, no. En el tema de la immigració, la centralitat és això. I quina curiositat: els dos grups que presenten l'esmena a la totalitat, Partit Popular i Grup de Ciutadans, no van signar el pacte. Vostès no representen avui la centralitat. Vostès avui representen ni més ni menys que la marginalitat d'aquest país. Jo els convidaria –sobretot convidaria el Partit Popular, al qual tinc més esperances de salvació, si m'ho permet, que probablement al Grup de Ciutadans, que seria difícil que puguin, que puguem reconduir-los–, que intentessin, si és possible, fer un gest. Sé que segurament a nivell de l'Estat espanyol

és impossible que es puguin donar les condicions perquè es pugui signar un pacte nacional per la immigració, o que es pugui també promoure una llei d'acollida com la que hem promogut o com la que promourem en aquest Parlament. Però sí que els voldria demanar que, sobretot, intentessin recuperar la centralitat que havien tingut en un determinat moment i que s'afegeixin a l'acord. I ja que en la primera oportunitat, en la primera parada del tren, que va ser el Pacte nacional per a la immigració, vostès no varen voler participar-hi, que hi participin també o que intentin participar-hi en aquesta llei d'avui.

Però, al marge d'aquestes consideracions globals, voldria referir-me també a alguns aspectes que vostès han comentat. I també, per què no?, en el tema de la llengua catalana i la identitat.

Miri, llengua catalana i la identitat, primer missatge que voldria traslladar. Ho dic perquè probablement, després de la intervenció del Partit Popular, podem deduir, doncs, que aquest text és un text molt i molt radical. Però resulta que, és clar, aquesta llei, que vostè s'hi referia, la Llei d'integració de la Comunitat, que ho diu vostè, Valenciana... Per cert, faig un parèntesi: mal moment per agafar-nos com a model el Govern valencià. Però, en tot cas, no seré jo, com a persona que té un model de nivell de Països Catalans que li defugí aquesta invitació. La Llei d'integració del País Valencià, el que planteja és, ni més ni menys, que afavorir la integració en el marc de la identitat –de la identitat– de la Comunitat Valenciana. Per tant, vostès el que fan en un lloc no ho apliquen a l'altre. Com sempre ens tenen acostumats a una doble vara de mesurar.

En tot cas, a nivell de competències lingüístiques, què diu el Pacte nacional per a la immigració? Ho dic perquè probablement de la intervenció d'aquest matí, sobretot de la intervenció del Grup de Ciutadans, podem arribar a la conclusió que..., «escolta'm, aquí només s'ensenyarà català, la llengua castellana està condemnada a la desaparició». La veritat és que resulta complicat. Si vostès surten al carrer, en aquest país, sentir el castellà..., ja no se'n sent. Costa. Vas al cafè i et costa trobar alguna persona, doncs, que parli en castellà. Però el que diu és exactament el que diu el Pacte nacional per a la immigració. I ho repeteixo: totes les entitats que hi ha al darrere em sembla que són poc sospitoses de voler ni cap tipus de neteja lingüística ni de plantejar altres elements.

Per cert, faig una reflexió. Jo crec que vostès s'haurien de posar una miqueta el cronòmetre i situar-se al carrer. Catalunya ha deixat de ser bilingüe. Catalunya és multilingüe, s'hi parlen 250 llengües. I, per tant, la seva obsessió per al bilingüisme, que a més considero per al bilingüisme, és obsessió per la defensa de la llengua espanyola, haurien d'intentar, també, reconduir-la cap a una defensa d'aquesta polaritat que és pròpia de Catalunya.

Què diu aquest Pacte nacional per a la immigració? Doncs diu que és indispensable l'ús d'una llengua que vehiculi la comunicació de tots els membres, o diu que cal potenciar la dimensió cohesionadora que ofereix l'ús públic de la llengua pròpia de Catalunya.

L'altre element que li comentava també en aquest tema de llengua. Doncs aquesta obsessió que tenen vostès sempre d'utilitzar el tema de la llengua per dividir. Vostès diuen: «És que en el document es menysprea el castellà.» Doncs això no és veritat! El document el que diu és que la llengua, el català, com a llengua comuna per a la gestió de les polítiques d'acollida i d'integració, s'utilitzarà, i que una vegada la persona hagi assolit les seves competències bàsiques en català, si ho sollicita expressament, i ho requereixen, se li garantirà també l'ensenyament de la llengua castellana.

I això per què es fa? Doncs perquè lògicament la realitat del país –i vostès segurament, que tot i que de vegades fa la impressió que viuen en una altra galàxia, i no precisament la nostra– ens demostra que en percentatges..., jo crec que no deixen cap mena de dubte, tant si parlem de població d'origen marroquina com si parlem de població d'origen romanès, sempre –sempre–, la segona llengua que s'acostuma a aprendre és la llengua catalana. I, per tant, és normal que si el que volem és equilibrar la situació, el que fem és intentar potenciar el que és la llengua pròpia de Catalunya. Però és que, a més a més, això sintonitza amb la major part del país. El 76 per cent dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país, segons una enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió, l'any 2007, assenyalen que troben absolutament normal –ho repeteixo, els únics que no ho troben normal són vostès– que s'utilitzi el català com a llengua pròpia del país, com a llengua vehicular.

Però en el cas del Grup de Ciutadans és que la contradicció encara és més flagrant. Perquè, aparentment, a través de les seves intervencions, podríem arribar a la conclusió que vostès el que defensen és el bilingüisme. Però no, resulta que, si mirem les declaracions, per exemple, que fa el seu portaveu o un dels seus portaveus, dels seus diversos portaveus del seu Grup Parlamentari, com, per exemple, el senyor Domingo, en unes declaracions a Servimedia, el 2008, diu que el castellà hauria de ser la llengua d'acollida –el castellà, no el català i el castellà, el castellà hauria de ser la llengua d'acollida–, *por seguridad jurídica, para mejor prevalencia de sus derechos y para favorecer la integración en España*. Aquesta és la qüestió. Vostès el que volen és aplicar el seu model de nacionalisme espanyol. I aquesta llei és una llei d'acollida, no és una llei de nacionalització, d'acord amb els seus criteris. Perquè, ho repeteixo, darrera la seva pretensió, darrera la seva careta de ciutadania, de defensa, fins i tot, d'una mena d'anarquisme, el que s'hi amaga –el que s'hi amaga– és una posició absolutament retrògrada de nacionalisme espanyol. Vostès es diferencien dels nacionalistes catalans en l'adjectiu; però en una altra cosa també molt més patètica, i és que no hi ha res més patètic que un nacionalista amb un estat al darrere.

Però volia deixar el tema de la llengua i volia entrar també en alguna de les consideracions que ha fet el Grup del Partit Popular. El Grup del Partit Popular ens acusava que aquesta llei era una llei incompleta, que havíem perdut l'oportunitat de fer una llei que abastés tot el que és el procés d'acollida i d'integració. I agafava, ho repeteixo, com a model el model del País Valencià. Repeteixo que és un mal model, perquè crec

que, amb tots els respectes del món, però, la Llei d'integració del País Valencià no arriba ni a la sola de les sabates del que és el Pla de ciutadania i immigració. I no deixa de ser una aplicació matussera d'aquella carta o d'aquell contracte que en el seu moment va anunciar el senyor Rajoy, en plena campanya electoral, amb algunes mesures que no deixen de ser simbòliques, sense una aplicació al darrere, i, per tant, com a declaracions d'intencions, i, a més a més, ho repeteixo, amb alguns aspectes que entren clarament en contradicció amb el discurs que vostès fan.

Però és que la contradicció encara és més flagrant, perquè vostès ens diuen: «És que heu d'incorporar la integració.» Però és que després se'ns queixen que la memòria econòmica d'aquesta llei és excessiva. En què quedem? Retallem? O ampliem? Se'ns queixa també que no incloem la integració, i en canvi el seu grup parlamentari manté –el grup parlamentari a Madrid– un recurs d'inconstitucionalitat amb l'article 138 de l'Estatut d'autonomia que, precisament, és el que dona més competències en aquesta matèria. O sigui, per un costat, per una porta, vostès ens diuen que el que volen és que la Generalitat tingui el mínim de competències possibles en un tema que precisament el que volem el nostre grup parlamentari és el màxim d'ambició, i, per l'altra banda, ens demana que la llei, que la primera llei que entra en aquest Parlament que fa referència, que regula el tema de l'acollida, ens demanen precisament que el que fem és tot el contrari.

Em queden dos, pràcticament tres minuts, i voldria fer una part més positiva. Ja m'he allargat excessivament. I voldria entrar a valorar allò que són els missatges que al meu entendre transmet aquesta llei.

La consellera ha fet una anàlisi molt detallada del contingut de la llei; lògicament hi coincidim plenament, no seré jo qui la desmenteixi. Però sí que voldria fer unes lectures, si m'ho permeten, transversals dels missatges que transmet tant la Llei d'acollida com també el Pacte nacional per la immigració en el seu moment.

Quin és el primer? El primer és que Catalunya, per primera vegada, es reconeix com una societat d'acollida, tant en el passat com en el present. I un article precisament que forma part d'aquest llibre del qual els citava, de Jordi Sànchez, el director de la Fundació Jaume Bofill, introduïa un element que em sembla que és important, una reflexió important. Deia que en aquest país el que hem de fer és incorporar aquelles experiències vitals, que formen part de bona part de les famílies d'aquest país, que tenen associada la immigració com un fenomen consubstancial a la seva realitat, incorporar-les en clau nacional; en definitiva, incorporar com un element més, pràcticament identitari, les migracions. O sigui, aquest país s'ha construït a partir de les diferents onades migratòries. I això és un element absolutament enriquidor, ho repeteixo novament, identitari i un element que en el passat també vam haver d'assumir amb diferents condicions, totes elles dolentes. L'onada migratòria dels anys deu i vint, l'onada migratòria dels anys seixanta i setanta, es van haver d'assumir no només sense estructures pròpies d'autogovern, sinó, a

més a més, amb un estat que el que volia era liquidar el país des d'un punt de vista nacional.

Què volem? Doncs el que pretenem és assumir aquesta realitat i construir una única societat, la qual cosa no vol dir una societat uniforme. Volem, lògicament, que tothom mantingui –només faltaria!– la seva identitat. Però el que no volem, lògicament, és una pluralitat de societats. El que no volem és compartimentar el país i que cadascú segueixi per la seva fita sense un objectiu i una fita comuns.

Què més representa? Doncs, representa un altre element important, i és el lideratge que exerceix en aquests moments el Govern de la Generalitat en matèria d'immigració. Lideratge que té fites importants: el fons estatal en el seu moment negociat amb el Govern de l'Estat –aprofito per reclamar el seu manteniment des d'aquest faristol–, que té també la fita del Pacte nacional per a la immigració, i d'aquest Projecte de Llei d'acollida.

A més a més, explota al màxim el contingut del nostre Estatut d'autonomia, i espero a més a més que amb la negociació que en aquests moments s'està fent de la Llei d'estrangeria encara puguem anar, si és possible, més enllà. Reconèixer a més a més la tasca de la societat civil i del món local, i em sembla que és un element identitari: no es va en contra ni es trepitja el món local, al contrari. I a part de tot, representa, per últim, una inversió de futur. En definitiva, és un instrument clau, un instrument que, més enllà de les visions maniquees que algú ens intentava oferir aquest matí, constitueix una porta fonamental d'entrada i d'integració d'aquest país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*El Sr. Domingo i Domingo demana per parlar.*)

El president

Senyor Domingo, té un minut. (*Veus de fons.*) Sí, de fet, té un torn de, si vol..., pot incorporar-ho tot. Tres minuts exactes.

El Sr. Domingo Domingo

Quería, en primer lugar, pedirle rigor, puesto que yo no he calificado de «nazi» esta ley. Mire el acta de sesiones. A lo mejor traía escrita su intervención anteriormente y pensaba que lo iba a decir. No lo he dicho. (*Veus de fons.*) Ha dicho «el señor Domingo». Le quiero decir que le pido rigor en este sentido. He hablado de día negro, y realmente lo considero, que es un día negro.

En todo caso, sí que, evidentemente, usted al que no ha escuchado ha sido a mí. Porque si plantea en esos términos su intervención, está confundiendo a la sociedad. Yo no hago uso partidista de la inmigración, entre otras cosas porque no soy inmigrante, soy de aquí, igual que usted. Desde luego, quien beneficia a determinados colectivos y los retribuye y los subvenciona para conseguir determinados réditos partidistas es usted y su secretaria, la secretaria de inmigración, no nosotros. Es decir, ustedes pagan por conseguir adhesiones. Nosotros, no. Esa es la gran diferencia.

Mire, aquí la ley de acogida parte de un planteamiento equivocadísimo, que es que ustedes consideran que Cataluña es un estado. Y ustedes intentan cohesionar la sociedad en una lengua. Mire, ¿sabe cuál es la lengua minorizada en Cataluña? El aranés. Según su teoría, aquí todos tendríamos que empezar a hablar aranés, puesto que realmente es la lengua en mayor peligro de extinción en Cataluña. Este no es el tema. Estamos hablando de derechos de ciudadanos. (*Veus de fons.*) Y yo lo único que le planteo es, y escúcheme, y escúcheme bien, el derecho de opción lingüística también para la inmigración, la posibilidad de elegir. Dejen ustedes a los inmigrantes que hablen. No les den ya el plato cocinado, con una determinada receta, en función de sus intereses identitarios, pero no en función de los intereses de los inmigrantes. Porque los inmigrantes tienen fundamentalmente movilidad, movilidad en toda España, y a ustedes eso no les interesa. Pasan de ello. ¿Saben? Yo seré de un grupo marginal en este Parlamento, pero usted lo es en el Congreso de los Diputados. Tenemos 3 diputados de 135 diputados, y ustedes tienen 3 de 350. No venga dando lecciones. No puede. En el ámbito en el que se enmarca la inmigración, desde luego, usted es mucho más minoritario que nosotros. Y, si yo hablé y dije que evidentemente la lengua de integración en España —me refería a España— es el castellano, es porque es una obviedad. La lengua común aquí sí, la que conocen todos los españoles es el castellano, la lengua común en catalán es un invento que ustedes tratan de forzar y meter en este proyecto de ley diciendo que es el catalán, cuando eso, las estadísticas cantan, saben que no es verdad.

Así que rigor, seriedad, y desde luego no deforme. Yo no le calificaré con las palabras gruesas que usted ha calificado. Solamente le pido que lea los discursos y los escuche, a lo mejor con un tono apenado, el tono que me provoca realmente una ley que me repugna.

El president

Senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyor Bosch, jo crec que vostè té un doble problema, i perdoni que li ho digui així, té un problema de comprensió lectora quan llegeix el que diu la legislació de la Comunitat Valenciana, ja ho explicaré, perquè quan llegim la legislació hem de llegir llei i decret d'aplicació. I li recomano que no parli de la Comunitat Valenciana amb aquest cert to despectiu que a vegades el seu grup fa, més que res perquè la Llei d'acollida i integració i el pacte a la Comunitat Valenciana estan fets en pacte amb totes les entitats d'immigrants i parlar..., sí, però jo no he utilitzat, senyora consellera, el to matusser. Jo he defensat una posició absolutament lògica, que és el marc de tota la Unió Europea, i repeteixo el mateix argument: és absurd plantejar una llei, una llei que primer és una llei d'acollida, de primera acollida per a menors de setze anys, és a dir, la limitació absoluta és absurda, i després que aprofita per a crear una agència.

I la nostra preocupació de l'agència no és una preocupació menor, i algú em deia, fent broma entre els passadissos, sí, serà una agència d'immigracions, de la gent potser del seu partit que immigrarà cap a l'agència, perquè, sap què diu la memòria econòmica? Que l'agència tindrà, al 2015, 7 milions d'euros, 1.164 milions de pessetes, l'agència. Vostè creu que és lògic? Vostè creu que nosaltres podem donar recolzament de primera a una llei que no parla d'integració, quan no hem plantejat, perquè si haguéssim vingut amb una llei, si el senyor secretari d'Immigració hagués vingut a aquest Parlament i ens hagués dit, escolteu, primer, la Llei d'integració de Catalunya. Perfecte, hauríem parlat, hauríem tingut aquestes consideracions que vostè ha considerat, però no, el primer que hem fet és una llei de primera acollida. Nosaltres diem: no té sentit, és començar la casa per la teulada.

Però, escolti, vostè pot fer la crítica al Partit Popular —que sempre és rendible i sempre quan parla a fora, doncs, per a la seva parròquia, doncs, podrà tenir un cert interès—, però no ho diem nosaltres, ho diu... S'ha mirat la memòria? Quantes entitats diuen que no té cap sentit? No sé si també dirà que és matusser el que diuen aquestes entitats.

Després, respecte a l'àmbit lingüístic. Catalunya és bilingüe perquè la gent, els catalans i les catalanes són bilingües. Sap què passa, que si no al final fem aquesta trampa que al final resulta que el castellà no existeix i que els castellanoparlants de Catalunya no existeixen, són invisibles, perquè existeix una llengua, que és la llengua vehicular o com li vulgui dir, que és el català, i després una multitud de llengües, entre les quals hi han 3 milions i mig de persones que han aparegut per allà i que parlen castellà. No, la identitat de Catalunya, el que ens identifica, és que som bilingües. Una altra cosa..., no confongui identitat amb fet diferencial. I el que nosaltres li diem: escolti... I, a més, també li demano que ens escolti. Jo he dit: si el que volem és negar la identitat de Catalunya, ensenyem només castellà. No ens trobarà aquí. Si el que volem és crear nacionalistes, com li deia abans, i patriotes, ensenyem només català. Si el que volem és crear persones lliures, ensenyem les dues, que és el que diu precisament la llei —acabo, senyor president— de la Comunitat Valenciana.

I ens trobarà en el diàleg, clar que ens hi trobarà. Ens trobarà si afegim la integració, ens trobarà si afegim altres tipus d'acollida, ens trobarà si el que fem —i li recordo que l'àmbit econòmic no només el critiquem nosaltres, que el critica l'informe, el mateix informe de la Generalitat de Catalunya—, si el que fem a l'àmbit econòmic és donar més pes a les polítiques d'integració i a les polítiques d'acollida i menys pes a agències que es puguin crear per a alguns interessos, diguem-ne, si em permet l'expressió, obscurs.

Gràcies, senyor Bosch. Senyora consellera, senyor president.

El president

Senyor Bosch, té la paraula.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Intentaré respondre un minut i mig per a cadascuna de les dues esmenes a la totalitat. Miri, el senyor..., el senyor Domingo, del grup de Ciutadans - Partit de la Ciutadania, primera que l'haig de rectificar perquè també ha fet una errada des d'un punt de vista geogràfic i perquè ha situat fora de Catalunya dues poblacions que totes dues són en aquests moments a dintre de Catalunya. Suposo que li ha fallat, doncs, el subconscient.

Però, en tot cas, li reitero aquelles declaracions que vostè feia. Any 2009, fa pocs mesos, diu: «Los socios del Gobierno catalán ignoran que Cataluña forma parte de España», sobretot deixem-ho, deixem-ho assentat, *forma parte de España*, «y que el castellano tiene un potencial integrador superior al catalán». Per tant, no és cert, o com a mínim no s'ajusta a la realitat, el que vostè afirmava en la seva intervenció, que vostè hagués fet aquesta proposta en el marc d'una proposta d'àmbit estatal. Per cert, faig un parèntesi, com pot suposar, l'interès que té el nostre grup parlamentari per tenir una presència numèricament superior en el Congrés dels Diputats inferior, ai, no, en el Congrés dels Diputats espanyols, la veritat, doncs, per a nosaltres no és el més important. El que volem tenir, lògicament, és una majoria en aquest país i el que volem fer, més que no pas nacionalitzar des d'un punt de vista espanyol, que és el que vol fer vostè, el que volem fer és que aquest país tingui un estat propi.

Però això no forma part d'aquest projecte de llei. Aquest projecte de llei el que preveu (*remor de veus*), i vostè ho sap perfectament, i si no s'hauria de llegir l'articulat i no només l'article novè que fa referència al tema lingüístic, el que preveu aquesta llei és fer que les persones que arriben a casa nostra puguin disposar d'eines suficients per a la seva acollida.

El Grup Parlamentari del Partit Popular ens comentava o tornava a reiterar el tema de perquè no hi ha inclòs el tema de la integració. Doncs bàsicament perquè entenem que la peça substantiva, la peça important d'aquí és precisament la primera acollida. Hi han aspectes que ja estan regulats i estan regulats per llei des d'un punt de vista sectorial. Però, una de les peces fonamentals i que a més a més estan aplicant molts ajuntaments i entitats al nostre país és precisament la primera acollida. I el que vol aquest projecte de llei és universalitzar allò que estan fent al territori, donar-li una coherència des d'un punt de vista de país i, en definitiva, garantir l'accés universal de les persones nouvingudes. Aquest és el nostre projecte.

Si en el futur s'haurà de desplegar d'acord amb allò que diu el Pacte nacional per a la immigració, un projecte de llei que reguli la integració o altres, doncs, ja ho veurem.

Reitero també la crítica que li comentava abans, que no era una crítica a la Comunitat Valenciana, que diu vostè, o al País Valencià, és una crítica al Govern de la Generalitat Valenciana i li ho reitero: llegeixi's el projecte de llei que va aprovar el Parlament de les Corts Valencianes, no deixa de ser un llistat, una nòmina de bones

intencions. Al darrere, al darrere, no hi ha actuacions que fomentin ni l'acollida ni la integració i –repeteix– es tracta pràcticament de paper mullat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Cleries, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, diputats i diputades, representants d'entitats que ens acompanyen i de col·lectius; secretari d'Immigració, membres de la Secretaria d'Immigració. Des de Convergència i Unió, precisament, el 19 de desembre passat ens vàrem afegir a la signatura del Pacte nacional per a la immigració, hi vàrem participar, hi vàrem fer aportacions, varen ser en bona part acollides i amb lleial correspondència el vàrem signar. I precisament ara ens trobem amb un d'aquells fruits que havia d'arribar d'aquest pacte que també arriba fruit, evidentment, i amb un caràcter superior de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, perquè el seu article 138.1 ho reconeix.

I aleshores, avui, escoltant les esmenes a la totalitat, ens sorprèn pel Partit Popular, doncs, que ens vinguin a donar lliçons d'acollida i d'integració, quan han presentat un recurs a l'Estatut o quan, per exemple, han presentat un recurs en un tema bàsic per a la integració com és l'autorització i resolució dels permisos inicials de treball. Són elements en els quals si vostès volen complir amb el poble de Catalunya, poden complir traient aquests recursos, que és la primera lliçó que ens poden donar, i aleshores poden venir aquí a parlar d'acollida i d'integració.

Després, tant Partit Popular com Grup Mixt, quan ens parlen aquí el que es nota que els dol és el perfil que té la nació catalana de terra d'acollida, de sempre, i això a vostès els trenca el seu discurs i els sap greu. Vostès volen dividir la ciutadania, nosaltres volem fer un sol poble. Nosaltres sempre hem volgut que l'acollida sigui un dels nostres trets característics nacionals, i la prova d'això és que hi posem el més íntim del nostre ser, del nostre ser com a país, la nostra llengua, especialment, i la nostra cultura a l'abast dels nouvinguts. És la prova més clara de la capacitat d'acollida dels catalans i catalanes. No volem una llengua catalana per a uns quants, volem que segueixi sent el que sempre ha estat: vehicle de comunicació, d'integració, de cohesió, de fer comunitat. No volem el català com una llengua tancada per als de casa, volem que sigui la llengua de tots els que fan de Catalunya casa seva, una casa acollidora, que és la catalana.

Malgrat els entrebancs que hi pugui haver, no hi ha res que pugui aturar la voluntat de mantenir viva una llengua. I avui, en aquest hemicicle, en aquesta sala que va estar tapiada tants anys, sentir segons quines coses fa mal a les orelles, perquè no només volien tapiar la sala, sinó que volien tapiar la nostra llengua. I sentir segons quines coses fa mal a les orelles. Quan algú ha parlat

de fanatisme, jo li demanaria que es mirés el vídeo de com ha intervingut aquí aquest matí i veurà on hi havia fanatisme en algunes afirmacions que s'han dit.

El nostre grup no ha presentat esmena a la totalitat a aquest projecte de llei, en coherència amb la nostra signatura del pacte i perquè hi veiem coses positives, però també, evidentment, no el subscrivim al cent per cent. I intentaré explicar quines són aquestes diferències que hi veiem.

En primer lloc, igual que quan des de Convergència i Unió presentem una proposició de llei, nosaltres volem que hi hagi debat i creiem que ja hi haurà una ponència en què podrem fer esmenes i és el que farem. Nosaltres ja varem dir en el procés de debat en el Pacte que per a Convergència i Unió cal la participació decisiva de la Generalitat en col·laboració amb els ajuntaments en el procés d'avaluació de l'esforç d'integració dels nous vinguts al nostre país, a la nostra societat. I per avaluar aquest esforç caldrà tenir en compte el coneixement de la societat d'acollida, la inserció laboral i el coneixement, en primer lloc, de la llengua catalana. I tot això en cap cas comportà cap restricció de l'exercici dels drets socials.

I per tant, tot això sí que ho trobem recollit en aquesta llei i per tant això ens anima a participar-hi. En els principis bàsics de la política d'integració d'immigrants de la Unió Europea consta que la integració és un procés bidireccional i dinàmic d'ajustament mutu per part de tots els immigrants i residents als estats membres. I en aquest cas cal dir que a Catalunya les actuacions de la mateixa societat civil i de les administracions envers la integració han estat del tot imprescindibles per a aquest exemple de convivència que és el país. A Catalunya hem construït una societat de convivència on sabem valorar la diferència. Hi ha alguns que viuen malgrat la presència dels altres, alguns viuen malgrat la presència dels altres, és la tolerància. Aquest no és el model de Catalunya, nosaltres volem i hem volgut viure amb els altres, practicant la convivència, aquest és el nostre model. I aquest projecte de llei presenta un servei de primera acollida que ens sembla bé, que creiem que s'ha de reforçar donant aquestes competències lingüístiques bàsiques, donant el coneixement de la societat catalana, les nostres normes jurídiques principals, coneixements laborals i d'estrangeria, que doni, com diu la llei, autonomia a les persones immigrants.

Però, en canvi, creiem que per la restricció de recursos econòmics parlar de programes d'acollida especialitzada no hi estem tan d'acord. Nosaltres creiem –i aquí hi farem esmenes– nosaltres creiem que no hi ha recursos per fer un tema tan ampli, creiem que cal fer una bona primera acollida, que és al que crida aquesta llei, i altres coses les hem de fer generalitzades per al conjunt de la població. Per què hem de fer guetos i això els ho expliquem als immigrants, si ja han estat acollits, si ja formen part de la comunitat? Nosaltres el que volem precisament és una bona acollida, posem-hi aquí els recursos i després, amb això, amb aquesta acollida, ja formen part de la comunitat, van fent el seu procés i en els processos d'informació en temes de treball, en temes

de salut, en temes del que vulguin, ja anirem fent-los més partícips, però amb el conjunt de la societat.

A nosaltres el que ens fa por és el finançament. Primer, es donen competències als ajuntaments. Ja ho hem dit, que per nosaltres era el nostre principi, fer-ho conjuntament amb els ajuntaments, però cal garantir els recursos per als ajuntaments. Si no garantim aquests recursos, els estem passant noves competències i els estem ofegant. Per tant, recursos per als ajuntaments. A nosaltres també ens fa patir tot el tema del finançament del que preveu aquesta llei, perquè la memòria econòmica no ho deixa ben recollit.

Un altre aspecte. La Taula de Ciutadania i Immigració, hi estem d'acord, un element col·legiat de participació; però aquí coincidirem amb altres afirmacions que s'han fet: creiem del tot inadequat la creació d'una agència de migracions de Catalunya. Una cosa és el nom, que tampoc ens sembla encertat, però el que no pot ser és que la mateixa Administració desconfii de l'Administració. Si hi ha una secretaria d'immigració, per què hem de crear més organismes? Fem una llei, i ja creem un altre organisme. Hi ha la tendència –per això es deu dir «tripartit»– a triplicar els organismes i els càrrecs de confiança, i això no pot ser; no pot ser tants càrrecs de confiança, tants organismes. Nosaltres creiem que tot això ho ha de gestionar la Secretaria per a la Immigració.

En aquests moments de crisi, calen polítiques d'austeritat. I vostès sempre tenen la tendència a fer créixer els costos d'estructura d'administració, i vol dir menys recursos per arribar a la gent. Per tant, nosaltres, menys estructura. Alguns volem l'autogovern per construir societat; altres volen autogovern per construir administració i dirigisme. Creiem que hi ha d'haver més autogovern per fer més societat. Per tant, nosaltres també esmenarem aquesta part.

Hi ha un tema que tampoc hi consta, a la llei, que és parlar de drets, però també de deures, i també ens agradarà introduir-hi més el tema de deures. Jo, aquest cap de setmana, quan m'ho estava preparant, vaig trobar un text d'en Gandhi que l'any 1947, quan es preparava precisament l'articulat de la Carta dels drets humans, ell va fer una carta al director general de la UNESCO, i Gandhi deia: «De la meua ignorant però assenyada i sàvia mare, vaig aprendre que els drets que hom pot merèixer i conservar provenen del deure ben acomplert.» Dit altra forma: només tenim autoritat moral per a reclamar drets si som capaços de complir deures. I, per tant, en aquesta llei també hem de parlar de drets i de deures.

Com hem dit, des de Convergència i Unió oferim la nostra força política per obtenir consens. Ens agradaria que en aquesta llei hi hagués consens; no sé si l'aconseguiem o no. Amb el pacte hi va haver un consens força ampli, no total, però un ampli consens. Nosaltres creiem que hi ha unes bones bases, però també he citat alguns dels aspectes que creiem que cal esmenar. Però per nosaltres és vital que Catalunya segueixi sent catalana, que aquesta és la nostra característica. Som una nació, som una nació oberta; s'ha dit: es parla català i castellà... Escolti, jo, molts caps de setmana, vaig amb *hermandades rocieras* o amb entitats de tot tipus, i es parla català i es parla castellà, i tot ens entenem. Però

també hem de donar el català com un instrument del que és i que a alguns us sap greu que sigui així, que és un element d'integració, de sentir-se ciutadà amb plenitud en aquest país. I nosaltres treballarem, tant de bo en consens amb les altres forces polítiques, per seguir fent de Catalunya un sol poble i on les persones ens sentim ciutadans perquè també tenim drets, però exercim els nostres deures.

Gràcies.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Consol Prados, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, una salutació especial al secretari per a la Immigració, al personal de la Secretaria per a la Immigració, i també a algunes entitats que encara ens acompanyen, malgrat que hem partit el debat amb el migdia pel mig.

Bé, avui comencem aquesta tramitació del Projecte de llei d'acollida... –perdó, també una salutació a la senyora consellera Capdevila–, comencem avui, com deia, la tramitació parlamentària del Projecte de llei d'acollida de les persones immigrades i retornades a Catalunya, però no és un procés que comencem fa poc, sinó que fa molt de temps que es treballa, i amb la participació no només de les persones més vinculades a la secretaria, sinó també per part d'entitats i diferents associacions, i el món local, etcètera.

Jo he de dir, després del debat que hem anat seguint, que la veritat és que em sembla bastant penós que simplifiquem el debat només entorn de la llengua i la identitat, sobretot perquè jo crec que estem fent un debat que hauria de ser..., o hauríem de tenir molta consciència que és molt més important del que potser ens pensem, i limitant-lo només a l'aspecte de la llengua jo crec que queda bastant coix o bastant buit. I faré algunes referències a altres aspectes que almenys a nosaltres ens semblen totalment importants.

Per començar, aquest Projecte de llei té dues referències fonamentals que ja s'han dit avui aquí: una és l'Estatut i l'altra és el Pacte nacional per a la immigració. L'Estatut és un pacte, és un pacte polític, ho diem sempre, sobretot ho diem a l'hora d'exigir, i ho hem de fer, però, encara que ho diguem menys, també és assumir les nostres responsabilitats; l'Estatut també és assumir les responsabilitats que tenim a l'hora de donar resposta als reptes que tenim com a país. I l'article 138 deixa clar que també és un repte per a Catalunya en aquests moments, i per tant, que tenim competències en matèria d'immigració.

És evident que, de les competències en matèria d'immigració, n'hi ha algunes que són compartides, d'altres no les tenim i d'altres són exclusives, com és el cas de la integració. És més, en matèria d'immigració sempre hem apostat i defensem que ens hauríem de posar molt més d'acord amb una política d'immigració comuna a nivell d'Unió Europea, o sigui que encara hauríem

d'anar una mica més enllà i superar els estats, no?, sinó a nivell d'Unió Europea. Però, bé, en qualsevol cas, aquesta llei també té la seva referència en l'Estatut, que, com dic, també l'Estatut és assumir les nostres pròpies responsabilitats.

I l'altre gran referent –ja s'ha explicat– és el Pacte nacional per la immigració, que vam firmar el desembre del 2008, pacte que vam firmar forces polítiques –no totes–, agents econòmics, agents socials..., un pacte que és impulsat pel Govern i que intenta i que vol, i que finalment ho vam aconseguir, posar-nos d'acord en la gestió de la immigració –posar-nos d'acord en la gestió de la immigració–, que em sembla fonamental, posar-nos d'acord en el model d'integració, i també dissenyar les mesures adients per a la seva bona gestió. A més a més, és un pacte que s'adreça a tota la població, perquè la immigració és una transformació a nivell de tota la població, i necessitem respostes per a tota la població, a nivell de tota la societat. Un pacte que ha volgut, primer, conèixer què ens ha passat en els darrers anys, també escoltar la gent, i, sabent què ens ha passat els darrers anys i què diu la gent, donar les respostes adequades. La Llei d'acollida és una d'aquestes respostes al que ens ha passat aquests darrers anys i el que la gent ens està demanant. Per tant, desenvolupem l'Estatut i desenvolupem el pacte.

És evident que els dos grups que presenten esmena a la totalitat no van signar el pacte. És clar que són coherents amb el seu posicionament respecte al pacte, però jo crec que incoherents davant la realitat que tenim en el nostre país, perquè en el tràmit parlamentari es poden presentar esmenes; ara, presentar una esmena a la totalitat vol dir, per mi vol dir que és tancar els ulls a la realitat que tenim en aquests moments al nostre país, és no afrontar els reptes. O potser és que volen continuar sense comprometre's per poder fer política *de la immigració* i sense donar les respostes ni adequades ni coherents, que són precisament les que necessitem en aquests moments. O també, aquesta esmena a la totalitat per part de Ciutadans és per continuar capficats en l'element identitari, que són vostès els que fan aquest debat, i tots s'ho miren des d'aquesta desconfiança, la qual cosa és bastant lamentable.

Bé, els darrers anys Catalunya ha sumat més d'un milió de persones immigrades en menys de deu anys, estem parlant de menys de deu anys. Una immigració que és econòmica, un creixement econòmic que hem experimentat i, per tant, que necessitava aquest increment de treballadors i treballadores que el país no ha pogut assumir i, per tant, de persones que ens han vingut aquí a casa nostra. Però ha estat una immigració accelerada i una immigració nombrosa, que ha provocat tota una sèrie d'impactes a nivell social, econòmic, demogràfic, i també impacte, sobretot, als nostres barris, que és allà on conviuen les persones.

Jo crec que el que hem de dir claríssim i fort és que Catalunya és diversa i ho serà per sempre més. El pacte així ho deixa clar: Catalunya és diversa i ho serà per sempre més. Assumir-ho és començar a governar, a governar aquesta realitat, que és la que tenim avui dia.

Jo crec que el Govern té clar que cal actuar i on ha d'actuar; que és una realitat en què cal governar en benefici de la convivència i la cohesió, que és el principal, és el més important, governar la immigració, aquesta realitat, en benefici de la cohesió i de la convivència. I és per això que es va fer el pacte i és per això la Llei d'acollida i és per això l'acollida a les escoles, i és per això la integració en els barris, que és on es dona o no la convivència. Per tant, aquesta Llei d'acollida no s'entendria sense la resta d'actors. Podem estar d'acord amb el senyor López que necessitem polítiques d'integració, però és que ja s'estan fent, aquestes polítiques d'integració. És més, com es mesura la integració?, com mesurem la integració? Les polítiques d'integració, en tot cas, són per a tota la població, actuant a les escoles, actuant a les escales, actuant en els barris. I és això el que el Govern també té claríssim.

El Projecte de llei d'acollida respon a l'objectiu estratègic d'una integració en positiu. Cal invertir en integració, i, a més jo estic convençuda que els ciutadans i les ciutadanes també així ho consideren. Perquè invertir en integració és benefici per a les mateixes persones, perquè tenen més recursos i més eines per funcionar en societat. Invertir en la integració també és en benefici de tota la societat.

Què pretén? *Tres en uno*, no?: la cohesió a través de l'autonomia de les persones, la igualtat d'oportunitats i la mobilitat social. Sense aquestes tres coses, la societat se'ns pot trencar. I per això és fonamental que aquesta llei inverteixi en això, a través del servei d'acollida, que ha de ser forçosament un servei en xarxa, i comptant, sobretot, amb els ajuntaments que són els principals protagonistes, perquè són els que gestionen la quotidianitat, el dia a dia de les persones. I és cert que els ajuntaments, que des de fa molt de temps estan fent ja acollida, que no és ara que comencem a fer acollida, sinó que ja fa molt de temps que s'està fent acollida..., aquí hem d'aprofitar per reconèixer el paper tan fonamental que tenen en els processos d'integració i d'acollida els ajuntaments, i també que segurament requeriran els recursos per tirar endavant aquestes competències, perquè estic convençuda que no voldran més competències si no tenen els recursos per tirar-les endavant. A més a més, acollida que van començar a fer des de fa temps, i a vegades, i sobretot al començament, en solitari. No comencem ara, a fer acollida; jo crec que ho hem de reconèixer, i aquest projecte de llei també és una oportunitat per recuperar tota l'experiència del món local, que és molta i que és molt positiva, i també per reivindicar que els ajuntaments també són Govern de Catalunya i, per tant, aquest treball d'acollida en xarxa.

Bé, autonomia, igualtat, mobilitat, a través de què? De la formació lingüística, la comunicació fonamental per viure en societat. La llengua, les llengües mai –mai– poden ser element de confrontació, i aquí hi ha algun grup que el pretén precisament és això: utilitzar la llengua per a una confrontació. Anem malament. Vull fer un aclariment: coneixements lingüístics en les dues llengües. Comencem pel català, sí, prioritzem el català, perquè és la nostra llengua, és el nostre patrimoni, és una invitació a les persones que viuen amb nosaltres perquè també s'incorporin a aquest patrimoni nostre. Formació

en el coneixement del país; qui ha parlat del Guifré el Pilós ha estat el senyor Domingo. Estem parlant de coneixement de l'entorn, de coneixement dels drets, dels deures, dels serveis, de com funciona el país, de com funciona una ciutat. Hem d'exigir, però si exigim primer hem d'explicar. I formació ocupacional, i la feina és un element d'integració fonamental.

Vaig de pressa. L'acollida..., vull fer un aclariment, que quedi molt clar: l'acollida en cap cas condiciona l'accés als serveis. Això també s'ha dit aquest matí aquí, i ho hem de deixar ben clar: en cap cas condiciona l'accés als serveis. Jo crec que no ens podem permetre tenir una bossa de ciutadans i ciutadanes que quedin al marge, no ens podem permetre fractures socials, i el que sí que és positiu per a tota la societat és que la gent que viu aquí, que paga els seus impostos aquí, que els seus fills i filles van a l'escola d'aquí, se sumi a un projecte col·lectiu, se'n senti part, no se senti exclosa. I amb això jo no parlo d'identitat, perquè cadascú pot tenir la seva o les seves identitats. Sí que parlo de la capacitat d'identificar-se i, fins i tot, d'implicar-se en una societat, on pot contribuir i de la qual pot rebre.

En definitiva, el que volem amb aquesta Llei d'acollida és donar les eines i els instruments, invertir en integració, perquè tinguem una societat cohesionada i en convivència. I és per això que rebutgem, evidentment, les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Bé, gràcies, president. Consellera, secretari per a la Immigració i l'equip que treballa a la secretaria..., i la benvinguda també a les entitats, associacions i sindicats que estan aquí presents. I voldria començar amb aquest agraïment perquè entre els presents hi ha una persona que es diu Faty i que un dels intervinents que hi ha hagut aquesta tarda ha dit i ha repetit que avui era un dia negre. Doncs, el company Faty és el representant de l'Associació de Senegalesos a Catalunya; és negre, com poden veure. No diré que serà, amb aquell llenguatge vell, ranci, que per al senyor Faty serà un dia blanc, avui.

Però, a més, ha dit una altra cosa, ha dit una altra cosa molt preocupant, i és que la seva opinió era «de los que estaban en el andamio». Que sàpiga que el senyor Faty és dirigent de Comissions Obreres, de la construcció, *de los que se suben al andamio*. Giri's, miri-li als ulls i vejam si pot mantenir les opinions insultants que ha dit vostè abans.

I no és una llei de colors, és una llei molt important –una llei molt important. És una llei de denominació d'origen, perquè és una llei que respon al que és Catalunya, al que ha estat, al que és i continuarà sent: una terra d'acollida. Denominació d'origen del que és el catalanisme modern.

És una llei important? Sí, molt important. Primer perquè reconeix una realitat, ho han dit altres persones que han intervingut. En els darrers deu anys a Catalunya han vingut quasi un milió de persones novingudes. Si no m'equívoco, unes dues-centes en el mateix període a Astúries, eh?, una realitat radicalment diferent. I, per tant, en aquests anys en el nostre país s'ha fet acollida fent realitat una cosa que el mateix Estatut d'autonomia de Catalunya que vam aprovar diu i que em permeto llegir: «Catalunya s'ha anat fent en el decurs dels temps amb les aportacions d'energies de moltes generacions, de moltes tradicions i cultures que hi han torbat una terra d'acollida.» Això diu el nostre Estatut i, per tant, reconeix una realitat. En segon terme, perquè legisla una necessitat, una necessitat que és part, com deia abans, del nostre catalanisme, d'una societat que acull i que entitats, associacions, sindicats i ajuntaments han impulsat i que potser s'hauria hagut de fer abans. Però, en tot cas, legisla sobre una necessitat. Desplega l'Estatut, és un dels preceptes de l'Estatut, i desenvolupa també un acord: el Pacte nacional per a la immigració.

També inicia el tràmit en un moment polític molt important: hem assumit les competències dels permisos de treball, una cosa molt important que hi ha gent o que menysté o simplement continuen mantenint-hi un recurs. I, per altra banda, també –i això crec que el senyor Amorós, la senyora consellera en seran conscients–, d'una satisfacció que jo pugui expressar avui aquí, i és que fa pocs dies Comissions Obreres s'ha incorporat al Pacte nacional per a la immigració. Per tant, un moment polític també important.

També amb alguna situació que a nosaltres ens preocupa en un moment en el qual hi han modificacions o propostes de modificacions de la Llei d'estrangeria en el Congrés dels Diputats, que nosaltres som crítics, el nostre grup parlamentari som crítics aquí i allà. Hi han coses que van bé, coses que acompanyem i algunes sobre les quals tenim no només dubtes, sinó que hi estem en desacord, i ho expressarem i ho estem dient allà on correspon.

I també és denominació d'origen perquè és la primera llei a Catalunya, però també a Espanya, d'aquestes característiques, independentment de les opinions que ha expressat el Partit Popular.

Què busca aquesta proposta de llei? Promoció de la igualtat, autonomia de les persones, igualtat d'oportunitats. Això és el que busca aquesta llei. No és una modificació puntal de la Llei de normalització lingüística, no ho és, no és això, estan obsessionats. No és un canvi, una addicional a la Llei de normalització lingüística; és promoció de la igualtat, autonomia de les persones i igualtat d'oportunitats.

I com es vol fer? Amb un servei universal de primera acollida que pugui garantir aquesta igualtat d'oportunitats i amb una paraula molt bonica que diu en el preàmbul, i és que d'un cop, a partir de l'empadronament, volem que els nostres veïns, veïns i veïnes –potser tindrem alguna esmena–, que els nostres veïns puguin garantir dels mateixos drets i dels mateixos deures. Que bonic. I a això vostès presenten una esmena a la totalitat per l'obsessió del nacionalisme espanyol, que ho són. Però

bé, la nostra societat catalana és diversa i com ho és, també té aquí en aquesta cambra, doncs, la seva representació.

Jo no entraré en els continguts que han donat els representants del Grup Mixt, però, en tot cas, sí, jo, com a militant de Comissions Obreres, més enllà de les opinions d'un exsecretari general, vull revaloritzar el paper de Comissions Obreres, perquè Comissions Obreres va ser el sindicat en la clandestinitat i en la transició que més va aportar a la qüestió nacional al nostre país, per als drets socials i per als drets nacionals. I ja en democràcia, sense llei d'acollida, el servei d'informació als treballadors estrangers ha fet un nivell d'acolliment que avui tenim la Catalunya com la que tenim també gràcies al CITE de Comissions Obreres. No ens vinguin amb un llibre d'una opinió d'un exsecretari general de Comissions Obreres per passar pàgina i dir-nos que hem d'aprendre d'unes paraules que vostè aquí ha llegit. Revaloritzar el paper de la societat organitzada, del món del treball, del sindicalisme de classe i en especial de Comissions Obreres.

I sobre el Partit Popular, ja discutirem a la ponència. A mi el to del senyor López m'agrada molt més que el to del senyor García Albiol i les propostes a Badalona, molt més. Però, en tot cas, els temes del recurs contra l'Estatut d'autonomia de Catalunya crec que li fan perdre autoritat, no dic legitimitat, dic autoritat. I m'agrada més la línia del senyor López que la del senyor García Albiol, del populisme xenòfob que ha utilitzat a Badalona a les últimes eleccions municipals.

Aspectes de competències laborals, coneixement de la societat catalana i del seu marc jurídic, competències lingüístiques bàsiques, això és el que pretén aquest servei d'acollida universal, no siguin tan obsessius –no siguin tan obsessius.

I segurament com que debatrem de continguts, no només de llengua, jo estic molt satisfet, el nostre grup parlamentari, segurament ens trobarem, com va passar en el Pacte nacional per a la immigració, que no van signar, amb dues línies que hi han a Catalunya, a Espanya i a Europa sobre els temes de la immigració, els reptes de la immigració. Hi han dues línies de pensament que porten una manera de legislar: una que és que veuen les persones immigrades com a mà d'obra, aplicació d'estrangeria i drets si tenen nacionalitat. Una posició conservadora. I aquest projecte de llei va per un altre principi, que ho diu també en el preàmbul: el reconeixement de la ciutadania, que és la base del reconeixement dels drets i de l'exigència dels deures per a tothom. Ciutadania, drets i deures per a tothom, que és el que hi ha a la portada del Pacte nacional per a la immigració, un pacte per viure junts i juntes en la Catalunya d'avui.

I nosaltres estem satisfets perquè aquest projecte de llei està emmarcat per aquesta segona línia de pensament i de proposta per legislar.

I voldria acabar amb dues qüestions: la primera, el món local. No només el reconeixement, que és així, que és una realitat el que hem fet, sinó que l'article 5.4 parla de la subsidiarietat, que no és una paraula rara. Diu que això ho han de fer aquelles administracions més prope-

res als ciutadans, ho diu, punt 4, article 5. Reconeix un fet, li dóna una competència: subsidiarietat. Per tant, el rol de les administracions.

I valgui aquest reconeixement a les administracions, també a les entitats, moltes d'elles, i al sindicalisme, que han fet en aquests anys acollida al nostre país i que ens ha permès que amb una presència de quasi 1 milió de nous veïns i veïnes la societat catalana, amb noves contradiccions, sigui una societat que vol generar la igualtat de drets, el conjunt dels deures i drets per a tothom i sobretot una igualtat d'oportunitats.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Acabades les intervencions, avisem per votar.

Senyor Domingo, em demana la paraula per quin motiu, si us plau. (*Veus de fons.*) Perdó...

El Sr. Domingo Domingo

Múltiples alusiones.

El vicepresident primer

Té un minut.

El Sr. Domingo Domingo

En primer lugar, quería reconocer un error: efectivamente, cuando dije Amposta quería decir Vinaroz, señor Bosch.

En el caso de la intervención del señor Cleries, mire, en general en todas, permítanme que les diga que hay un cierto tono de perdonavidas que para algunos que somos hijos de emigrantes interiores es insufrible. Creo que hablar aquí de Cataluña de *terra d'acollida*, Cataluña es tan *terra d'acollida* como Madrid o la Comunidad Valenciana, no es más, también han recibido emigrantes de otras partes de España y del mundo y no presumen de ello.

Les leeré una cosa, una guía *d'acollida* que ha editado el Departament d'Acció Social i Ciutadania, *un tríptic*: «La llengua catalana com a eina és molt més efectiva que altres llengües en altres territoris per a la inclusió social. Així, per exemple, un marroquí o un equatorià que viu a Madrid possiblement li sigui més difícil de ser reconegut com a ciutadà més del país pel fet de parlar castellà, mentre que a casa nostra si parla català, molt més fàcilment deixarà de ser estranger davant la percepció dels ciutadans.»

El vicepresident primer

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Ustedes... —perdón, termino ya, señor presidente—, únicamente quiero decir que evidentemente esto se llama discriminación y cierto toque racista, por decirlo de alguna manera.

Y únicamente no confundan ustedes el fanatismo con la pasión, se puede ser fanático susurrando a los oídos.

El vicepresident primer

Senyor López, em demana la paraula per quin motiu?

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Per al·lusions a una persona que no és present en aquest hemicle, el senyor García Albiol, un regidor del Partit Popular de Badalona, que se li han fet...

El vicepresident primer

Trenta segons. (*Remor de veus.*)

El Sr. López i Rueda

Gràcies. Més que res perquè se li ha fet una acusació molt important que és de xenofòbia. Jo no sé si a vostè li molesta que el Partit Popular sigui una alternativa real de govern a Badalona, no sé si és això el que li molesta. Però, miri, nosaltres no hi ha cap divisió d'opinions, nosaltres estem molt més propers a una posició d'una immigració legal i integrada que a una posició de papers per a tothom, que és el que es veu que des del seu grup estan defensant.

Gràcies.

(*Remor de veus. Pausa llarga.*)

El president

Posem, doncs, a votació les esmenes a la totalitat del Grup Mixt i del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Atès que les esmenes han estat rebutjades per 16 vots a favor i 114 vots en contra, el projecte de llei continua la seva tramitació.

Proposició de llei

de reforma parcial de l'impost sobre successions i donacions (debat de totalitat) (tram. 202-00065/08)

El setè punt és la Proposició de llei de reforma parcial de l'impost sobre successions i donacions. Presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, un cop més..., un cop més parlem en aquesta cambra de successions i donacions. Presentem una nova iniciativa per a la supressió parcial de l'impost de successions i donacions. I si no ho recordo malament, aquesta és la vuitena vegada que parlem d'aquest tema en aquesta cambra. Ho fem però en un context específic sobre el qual m'agradaria cridar la seva atenció, ho fem en un

context de crisi molt aguda, en període recessiu, ho fem quan els indicadors de l'economia apunten que vivim un molt mal moment i ho fem justament quan es produeix una polèmica a la societat espanyola que consisteix a dir curt i ras: convé incrementar els impostos quan hi ha crisi? Aquest és el context. I a nosaltres ens ha semblat oportú dir per activa i per passiva i portar-ho al Parlament que no convé incrementar els impostos.

I les senyories pensaran: doncs, i exactament quina relació guarda incrementar o no incrementar impostos amb un debat com aquest? Tota. És a dir, nosaltres volem aprofitar aquest debat per enviar al poble de Catalunya un missatge clar: difícilment és convenient incrementar impostos mai, però quan hi ha època de crisi és quelcom més que un error polític, és un atemptat contra els empresaris i contra els treballadors. Ho repeteixo perquè quedi clar: quan hi ha crisi, no és només un error polític, és, més enllà, un atemptat contra les empreses i els treballadors. Una primera declaració de principis sobre aquesta qüestió.

Ens ha semblat que, si tinguessin, els grups que donen suport al Govern, l'amabilitat d'aprovar un projecte d'aquestes característiques, una proposició d'aquestes característiques, hauríem de compensar aquest increment a què el Govern espanyol sotmetrà empreses, famílies i treballadors durant aquest exercici i l'exercici que ve.

És a dir, voldria fugir, i no cediré a la temptació, senyores i senyors diputats, d'un debat ideològic o abstracte. No, és quelcom més senzill; és: incrementarem els impostos; tenim un marge de maniobra, com justificaré després, amb l'impost de successions i donacions; home!, i convé segurament poder enviar un missatge als ciutadans de Catalunya: no podem seguir mantenint un impost de successions i donacions com el que mantenim.

Contra totes les recomanacions, el Govern Zapatero ha decidit incrementar impostos. Veus assenyades, no només del partit de l'oposició, sinó des del mateix Govern, han dit: «No, en època de crisi no convé incrementar els impostos.» Ho ha dit el conseller Castells, ho ha dit el president Montilla, ho ha dit l'opinió pública i la publicada en general: «No convé incrementar impostos.»

I aquesta és una iniciativa que tracta de facilitar que aquest impacte sigui el menor possible. I suggerir-los que, amb una proposta molt moderada de successions i donacions, retallem aquest increment d'impostos que prepara el Govern Zapatero. Aquesta és la primera raó: compensar l'increment d'impostos que perpetra el Govern socialista espanyol contra el poble de Catalunya i el poble espanyol.

Segona qüestió, el clam popular. Jo sé que això els costa a vostès creure. Però els podria dir tranquil·lament que la darrera cosa que jo he fet avui aquest matí en aquest Ple ha sigut rebre una associació de gent gran. Han vingut a parlar de l'impost de successions i donacions. He tingut l'oportunitat de dinar amb un col·lega. Ens han aturat el dinar per dir: «Escoltin, què passa amb les successions i donacions?»

Vostès ho saben, que, enfocat o no, hi ha un clam popular al país contra el manteniment de l'impost de successions i donacions. Ho saben perfectament. Vostès acostumen a mirar a una altra banda quan el que veuen no els agrada. Saben que hi ha una voluntat general d'un impost que la gent considera injust; la gent considera injust un impost com el que tenim. I, per tant, ens ha semblat que era, coincidint amb el nostre programa electoral, l'oportunitat de parlar-ne.

Vull dir una cosa més, una tercera cosa. És aquest impost un impost injust? Bé, només cal seguir el debat, només cal seguir el debat de política general de fa dues setmanes —dues setmanes—: al·lusions de la majoria de portaveus dels partits que donen suport al tripartit —si volen, ho llegim; si volen, ho llegim—, en el sentit que l'impost de successions i donacions és un impost injust que cal modificar. I aquest és el tercer objectiu de la nostra iniciativa avui. El primer, compensar aquest increment d'impostos; el segon, respondre a aquesta voluntat popular, i el tercer, ser capaços d'arribar a un acord en la qüestió de la injustícia d'un impost com aquest.

Llegia jo aquest debat, i em va semblar que era oportú fer-los-en esment. Llegia jo aquest debat quan el senyor Puigcercós i la senyora Simó parlaven de la injustícia de l'impost i feien una defensa de la necessitat d'una iniciativa que anés cap a la retallada de l'impost de successions i donacions. Crec, diputada, que m'ajusto exactament a la lletra i a l'esperit del que van dir. És un impost injust i convé una retallada. Primer punt.

Després vam tenir l'oportunitat d'assistir al debat entre el president del nostre grup parlamentari, el senyor Mas, i el president Montilla: s'havia de retallar aquest impost. Després vam tenir l'oportunitat d'altres portaveus que es manifestaven en el mateix sentit. I un creia que això anava seriosament. Fins que vam sentir la intervenció, no està avui aquí, del diputat Miralles. En vam tenir prou. Si alguna vegada teníem un dubte que vostès estaven pensant en alguna iniciativa que permetés reduir l'impost de successions, vam escoltar el diputat Miralles i vam dir: «Ja en tenim prou.»

Què deia el diputat Miralles, avui absent aquí? Deia el següent: «No s'eliminarà aquest impost per part d'aquest Govern.» Cap novetat, això ho han dit tots vostès. «A fi d'eliminar aquest impost, ha de quedar clar que el que pretén el Govern és avaluar.» I ja molt emocionat deia: «No s'eliminarà! Queda clar? No s'eliminarà, que quedi clar.» (*Veus de fons.*) Ho deia en Miralles. I vam tenir la idea clara del que pretenien vostès amb la moció que després varen votar.

Els seré franc, un els escolta a vostès parlar aquí, amb una certa ingenuïtat; escolta la ràdio que repica, amb més ingenuïtat encara, les posicions que defensen; vénen aquí, escoltem, mirem la proposta, no l'entensem, sentim en Miralles, ja sabem el que hem de fer: votar-hi en contra —votar-hi en contra.

Per què? Senzillament per una raó, perquè la proposta que vostès van portar aquí, la iniciativa que van portar aquí pretén fer el de sempre: dir que reduïrem l'impost de successions i donacions, cosa que van anunciant des

de la passada... (*Veus de fons.*) No, no, diputat; vostès van anunciant des de la passada legislatura que reduiran aquest impost. Vostès han fet un retoc en l'àmbit de la «vivenda» i segueixen presumint que retocaran aquest impost. I quan nosaltres som capaços de seguir l'evolució de la recaptació en l'àmbit de l'impost de successions i donacions, què comprovem? Comprovem que aquest impost segueix creixent. Només hi ha un impost que creixi a Catalunya: successions i donacions; l'únic.

Si vostès... L'únic! En època de crisi, l'únic impost que creix és successions i donacions: drets liquidats any 2008, 1.003; recaptat, 916.000; drets liquidats l'any 2007, 844.000; recaptats, 741.000. És l'únic impost que creix.

I jo els dic, senyores i senyors diputats: si veritablement creiem que tenim una pressió fiscal com la que tenim –sense anar més lluny, un diari tan poc sospitós com *El País*: «España, donde más sube la presión fiscal en los últimos siete años», tan poc sospitós com *El País*–, si tenim una pressió fiscal incrementada, si vostès recapten l'impost de successions i donacions, no tenim un marge per retallar, aquí? No, no tenim un marge perquè vostès s'atansen a aquesta qüestió des d'una doble perspectiva. La primera, ignorar el que pensa i sent la majoria de la població, absolutament; vostès ignoren el que pensa i sent la majoria de la població –primera. I, segona, des d'una posició ideològica, diuen: «A això no hi renunciarem.» I el portaveu més clar el tenen, des de les fileres comunistes, en el senyor Miralles. (*Remor de veus.*) Clar, és una qüestió de caràcter ideològic.

L'altre dia teníem un debat en una emissora de ràdio, que no posarem aquí en solfa, i recordaven una intervenció del president Zapatero que deia el següent: «Apujarem els impostos» –deia el president Zapatero– «en un acte de solidaritat. I tots els ciutadans ho entenen.» Va dir això el president Zapatero: «Apujarem els impostos perquè Espanya és un país solidari i tots els ciutadans ho entenen.» I allò que vostès ja saben que fan les emissores, van recollir deu opinions, deu opinions de gent que passava pel carrer. Ni un va dir que estava a favor de l'increment d'impostos! (*Remor de veus.*) «Clar» –diu–, «ara els periodistes...» –no ho diguin això, sortirà en els diaris–, «els periodistes busquen interessadament aquells que estaven en contra dels impostos.» Home, per Déu!

Vostès saben –i, si no, és més greu; si vostès no ho saben és més greu, diputats– que hi ha un clam popular contra aquest impost. (*Veus de fons.*) Contra qualsevol impost. I vostè per què creu que contra qualsevol impost, diputat? Perquè la gent és absolutament cobdiciosa, perquè la gent és antisolidària, perquè la gent no vol pagar... (*Pausa.*) No? Doncs, per què és? (*Remor de veus.*) Vostès, disculpin-me..., senyores i senyors diputats, vostès s'han quedat sense un sol argument per defensar el tema del manteniment i de l'increment d'impostos, i els envien pel país a defensar aquest increment d'impostos, de manera que són incapaços de donar la cara en defensa dels impostos.

Però a més voldria que vostès poguessin copsar el realisme de la proposta que portem aquí. M'agradaria que vostès el poguessin copsar. Nosaltres hem presentat una

proposta aquesta vegada que els ve a dir el següent. Diu: reduïm la base imposable en el primer grup, el segon grup, el tercer i el quart, i modifiquem lleugerament el tipus de gravamen.

Si només quedés una mica de sensibilitat, una espurna de sensibilitat, i comparéssim, u, supressió de l'impost; dos, la nostra iniciativa del 2007; tres, la iniciativa que portem avui, no podríem posar-nos d'acord sobre aquesta qüestió?

Si vostès volen enviar un missatge a l'opinió pública que veritablement volen rebaixar l'impost de successions, no podem posar-nos d'acord? Diu: «Escolti'm, no, perquè ens sembla que reduir la base imposable als 600.000 euros que vostès plantegen és massa agosarat.» Parlem-ne. Però vostès no en volen parlar, i l'opinió pública catalana ha de saber i sap que el Govern tripartit no vol sentir a parlar de la reducció de l'impost de successions i donacions, i la fan combregar... (*veus de fons*) –no, no és veritat; no és veritat–, la fan combregar amb rodes de molí –la fan combregar amb rodes de molí.

L'altre dia, el nostre portaveu adjunt, el diputat Pelegrí, va llegir... (*Veus de fons.*) No se senti al·ludit, diputat; no aprofiti, diputat... (*Remor de veus.*) Si m'ho permeten –si m'ho permeten–, el diputat Pelegrí va llegir... (*Persisteix la remor de veus.*) Si m'ho permeten... Senyores i senyors diputats! (*Pausa.*) Si m'ho permeten, el diputat Pelegrí va llegir una intervenció en el sentit de què era la proposta que vostès portaven a consideració d'aquesta cambra respecte a la iniciativa que presentaven.

Bé, no he trobat a ningú que pogués entendre exactament de què parlaven vostès. De la gent que va poder seguir en què consistia la moció, no he trobat cap persona que em digués, però, de què parlava el tripartit. I saben per què? Perquè és aquest missatge confús, elusiu, barroer, que el que oculta veritablement és: «Aquí l'impost de successions i donacions no el tocarem.»

Ara estic segur que algú de vosaltres pensarà: «Ah!, que n'és, d'agosarat, aquest diputat!», perquè, tantes vegades com ho han dit, no és que sigui agosarat, és que me'ls conec, i portem exactament dues legislatures prometent-nos que vostès reduiran significativament aquest impost.

L'altre dia –l'altre dia– vam tenir una satisfacció, diputats. Vam sentir el senyor Ridao, en una intervenció al Congrés dels Diputats, prenent la paraula, dient que aquest era un... –sí, ara vostès diuen que sí–, que aquest, justament aquest, era un impost injust. I va votar, com el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, contra els socialistes. És clar, vostès ja han salvat l'ànima, no?, els republicans; diuen: «Mira, el Ridao ja va votar-ho a Madrid.» Ara tenen l'oportunitat de votar-ho aquí, no a Madrid que sabien que perdien aquesta votació. Ara tenen l'oportunitat de votar-ho aquí! (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident segon

Senyors diputats, si us plau. (*Persisteixen els aplaudiments.*) Si us plau, senyors diputats, senyores diputades!

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, què fan els nostres amics republicans? Presumeixen en diumenge que aquest és un impost injust, en diumenge, però dilluns, dimarts, dimecres, dijous i divendres voten amb el tripartit contra la baixada de l'impost de successions i donacions. (*Remor de veus.*) Això és el que vostès fan, senyores i senyors diputats, donant cobertura a la posició ideològica dels socialistes, que és «ni parlar-ne».

Diu: «Esperi's, esperi's, que ara li donarem arguments...» Miri, diputada Simó...

El vicepresident segon

No en doni gaires, senyor diputat, perquè se li ha acabat el temps, si us plau.

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo ara mateix, president, per dir el següent. Miri, diputada Simó, miri, si vostès són capaços de mantenir que aquest és un impost injust que convé retallar a les classes mitjanes, que convé retallar als treballadors i a les famílies, tenen una oportunitat. Ja no els demano d'aprovar aquesta iniciativa. No els demano que aprovin aquesta iniciativa. Els demano que tinguin el coratge polític que en parlem. Diu: «Noooo...» –diu–, «el Govern ja l'enviarà.»

Fa exactament tres anys que ens tenen entabanats amb la mateixa història: «Ja enviarem aquesta iniciativa.» Jo els dic: «Ara en tenen vostès l'oportunitat.» No demano que facin costat a la nostra iniciativa, no demano que tinguin el mateix criteri respecte a la base imposable i el tipus de gravamen.

El vicepresident segon

Acabi, si us plau, senyor diputat.

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president, per demanar als grups que hi donen suport coratge polític per respondre a un clam de tota l'opinió pública catalana: «Acabem d'una vegada per totes amb un impost maleït com l'impost de successions i donacions.» I com que estem en la fase que estem i aquí demagògia no em fem ni així (*remor de veus*) –no, no!–, fem-ho progressivament. I tenim avui l'oportunitat de fer-ho.

El que hem de dir –i acabo, president– a l'opinió pública és: «Opinió pública d'aquest país, tenim l'oportunitat de parlar-ne, fem una proposta moderada, restringim les nostres posicions, malgrat que no renunciem a la supressió de l'impost.» I la resposta del tripartit és: «Ara no toca», en un moment...

El vicepresident segon

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Espero sincerament que vostès tinguin l'oportunitat de reflexionar sobre aquestes

coses i dir unes coses diferents de les que ens han dit habitualment.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputat. (*Aplaudiments.*) Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Senyor president, gràcies. Senyor diputat, per no fer un debat ideològic que, Déu ni do!, no?, o..., com ho ha dit? (*Veus de fons.*) Per intentar dir coses noves, jo crec que ens ha dit el de sempre –vostè ens ha dit el de sempre. Jo no sé si li diré coses gaire noves però primer li vull fer una pregunta. Senyor diputat, honorable diputat, vostè sap quants diners va recaptar la Generalitat de Catalunya l'any passat –de fet, crec que ha dit la xifra–, gràcies a successions i donacions? Va recaptar exactament 1.000 milions d'euros –1.000 milions d'euros.

Anem a les xifres, no fem un debat ideològic! D'aquests mil..., qui va pagar? Bé. Van pagar els catalans, paguen l'impost de successions, però també li ho diré: «No tots els catalans paguen l'impost de successions, paguen l'impost de successions aquells que tenen la sort de procedir d'una família amb patrimoni, poc o molt, però un mínim patrimoni.» Per exemple, qui hereta una «vivenda» habitual de menys de cinc-cents mil euros, gràcies a la rebaixa de l'impost de successions que va fer aquesta majoria fa dos anys, no paga –no paga– (*veus de fons*), no paga res qui té una «vivenda» de menys de mig milió d'euros. Per tant, qui paga l'impost? Doncs, qui té un patrimoni..., home, d'un mínim valor, com a mínim, en una «vivenda» habitual de més de mig milió d'euros.

Però és que, quedi's amb una dada, si us plau, senyor diputat, i que s'hi quedi tothom, per començar a desfer falsos mites que des d'aquesta tribuna vostè i el seu grup parlamentari s'han dedicat a propagar una i altra vegada. Escolti, el 85 per cent d'aquests 1.000 milions d'euros, senyor diputat –el 85 per cent d'aquests 1.000 milions d'euros–, és a dir, 850 milions d'euros, els paguen el 15 per cent dels contribuents. És a dir, del total de declarants que, per exemple, l'any passat van ser 110.000, 17.000 –17.000–, un 15 per cent, equivalen al 85 per cent de la recaptació.

Per tant, escolti, aquest impost en una part importantíssima –en una part importantíssima–, que és més de tres quartes parts, l'estan pagant el 10, el 20 o, si ho vol, el 30 per cent de les famílies amb més patrimoni de Catalunya. I això són dades. Això no són opinions. Això és ciència estadística, senyor diputat –ciència estadística, eh? (*Veus de fons.*) Sí... Per tant, primera cosa que hauríem de deixar de dir des d'aquesta tribuna per fer honor a la veritat: els rics aquest impost també el paguen –també el paguen. (*Veus de fons.*) El 30, el 20, el 10 per cent de les famílies més riques de Catalunya paguen el 85 per cent d'aquest impost, i si vostès ne-

guen la realitat vostès s'entendran amb els ciutadans d'aquest país, perquè les xifres són les que són.

Per tant, li faig més preguntes, senyor diputat. Què podem fer amb 1.000 milions d'euros? –Què podem fer amb 1.000 milions d'euros? Que, li ho repeteixo, estan procedint dels patrimonis del 10, 20, 25 per cent de les famílies amb més patrimoni de Catalunya. Doncs, amb 1.000 milions d'euros es poden fer, per exemple, 250 escoles; o amb 1.000 milions d'euros es poden fer 650 escoles bressols; o amb 1.000 milions d'euros es poden fer 350 CAP, construir-los; o mantenir la nòmina de 400 CAP cada any; o amb 1.000 milions d'euros es podria pagar la factura del PIRMI –vostè sap que jo m'ocupo d'aquestes qüestions i que tinc especial preocupació pel tema de la renda mínima d'inserció– de quinze anys! El PIRMI de quinze anys podem pagar amb 1.000 milions d'euros, i tantes coses més! És més del doble del que dediquem al pressupost de cultura i esports. És tot el que dediquem a la despesa per les universitats catalanes al cap de l'any, tot, 1.000 milions d'euros el que podem dedicar a les universitats catalanes; és dues terceres parts del pressupost que dediquem a dependència, complements de pensions, etcètera. I, per tant, senyor Teixidó, vostè, com nosaltres, té un dilema, i vostè ha de triar.

Escolti, amb aquests 1.000 milions d'euros què fem? I triï. Jo tinc molt clara quina és la nostra resposta, triï. Amb aquests 1.000 milions d'euros què fem? Fem PIRMI?, fem escoles?, fem universitats?, o fem un regal al 20 per cent de famílies més riques de Catalunya? Fem un regal fiscal al 20 per cent de famílies més riques de Catalunya amb aquests diners? Qui mereix, qui necessita més aquests diners, senyor diputat? (*Veus de fons.*) Els nostres ciutadans necessiten bons serveis públics? Això és prioritari? O és prioritari que els ciutadans amb més patrimoni del país deixin de pagar una petita part –una petita part– d'una herència que de totes maneres herebaran –una petita part? (*Veus de fons.*)

Vostè té resposta a aquest dilema, senyor diputat?, vostè el té clar? Qui mereix més aquests diners els alumnes que van a les nostres escoles i els malalts que van als nostres hospitals o els fills de les famílies que han tingut la sort de tenir un patrimoni important? Qui mereix més aquests diners, senyor diputat? (*Veus de fons.*) Jo no em puc creure que un partit com el de vostè davant d'aquest dilema sigui capaç de preferir un regal fiscal a les rendes més altes del país abans que enfortir els serveis públics que beneficien a tots. Vostè em dirà: «No hem de fer ni una cosa ni l'altra.» Llavors, què hem de fer?, incrementar el dèficit amb 1.000 milions d'euros? Això és el que hem de fer?, seguir fent la mateixa despesa pública i la mateixa inversió pública que fèiem fins ara, però recaptant 1.000 milions menys? Això és el que hem de fer?

O sigui, en un moment en què el dèficit està disparat, aquí, igual que als Estats Units, igual que a Bèlgica, igual que a Suècia, igual que a França, és normal que en un moment de crisi estigui el dèficit disparat, i vostè em proposa que incrementem el dèficit amb 1.000 milions d'euros? Doncs, no ho farem, perquè nosaltres som una força política responsable. I, per tant, no estem

disposats a incrementar encara més el dèficit que, vista la situació de crisi en què estem, com a tots els països d'Europa, està com està. Però, és que el que tampoc farem per poder suprimir l'impost de successions, ja li ho he dit, senyor Teixidó, és reduir despesa pública.

Perquè vostè diu: «No fem un debat ideològic.» Molt bé, no fem un debat ideològic. Però és que sap què passa? Jo no sé si aquest és un debat ideològic, senyor diputat, però el que sí que sé segur és que és un debat de valors. El problema que hi ha darrera d'aquesta difícil entesa entre vostès i nosaltres és un problema de valors, senyor Teixidó. Perquè nosaltres, com a força socialista que som, creiem en la justícia social, senyor Teixidó, i creiem en la igualtat d'oportunitats, i creiem en la redistribució de la riquesa, i per poder fer igualtat d'oportunitats necessitem serveis públics i per poder fer serveis públics necessitem recaptar. M'entén?

I vostè més, per cert, sap, senyor Teixidó? «Ha pujat el país», diu que «ha pujat o ha baixat?» Vostè sap que estem en un dels països en què la recaptació fiscal és més baixa de tot Europa. És a dir, la solidaritat fiscal a Espanya, senyor diputat, és de les més baixes de tota la Unió Europea. No em parli de pressió, parli'm de solidaritat fiscal. I el nostre debat és de valors, senyor Teixidó. Nosaltres creiem que la societat no és una suma d'individus aïllats, que no es necessiten els uns als altres. Nosaltres creiem..., escolti, estem a favor que la gent arribi tan lluny com pugui gràcies al seu esforç. Però, sap què passa? De la mateixa manera que la societat arriba lluny gràcies als individus que s'esforcen. Els individus que s'esforcen arriben lluny, també, gràcies al fet de viure en una societat cohesionada, en una societat competitiva. Per tant, nosaltres creiem que és de justícia que els ciutadans –i és un debat no sé si ideològic però de valors– tornin a la societat una part d'allò que han rebut d'ella, senyor diputat, tornin en justa reciprocitat, tornin a la societat una part del que han rebut de la mateixa societat, i això es fa a través dels impostos, senyor diputat.

Sap què passa? Vostè ha parlat de la crisi. Jo també vull parlar de la crisi. Perquè aquesta crisi, que a part de ser una crisi financera i a part de ser una crisi econòmica, és una crisi de valors, és precisament una crisi dels valors de l'individualisme que jo em temo que deuen estar al darrera d'aquest suposat clam popular que vostè s'inventa. Perquè si alguna cosa ha entrat estrepitosament en crisi amb la crisi, senyor diputat, és una filosofia social neoliberal. Que, què deia aquesta filosofia social? Com menys impostos millor, com menys Estat millor, l'Estat és el problema no és la solució i que cadascú s'espavili, i com menys redistribució de la riquesa millor. Això, senyor diputat, això és el que ha entrat estrepitosament en crisi l'any 2008 a nivell mundial, per sort.

I vostè ens fa una proposta de reducció ni més ni menys que de l'impost de successions, que és el que té un impacte més petit sobre l'activitat econòmica, en un moment en el qual el que ha entrat en crisi és la filosofia social del neoliberalisme? (*Veus de fons.*) Vostè té allò que en castellà diuen la *desfachatez* (*veus de*

fons), el rostre, no?, es podria dir en català? (*Veus de fons.*) El rostre...

El vicepresident segon

Si us plau, deixin que l'orador faci la seva intervenció sense interrompre.

El Sr. Comín Oliveres

...la barra.

Senyor diputat, jo li deia que nosaltres creiem en una societat justa, en una societat en la qual la gent li torni a la societat part d'allò que ha aconseguit, i en una societat meritocràtica, en una societat en la qual la gent prosperi gràcies als seus esforços. I això, em dirà, «m'ho ha dit quatre vegades». I més vegades li ho tornaré a dir, perquè encara no em puc creure que un liberal com vostè no vegi que de tots els impostos el que té un perfil més promeritocràtic és aquest. Perquè si vostè em demana que suprimim el de successions amb més motiu hauríem de suprimir l'IVA i l'IRPF..., i ara què fem, una societat sense impostos? Això és el que vol que fem, senyor diputat?, una societat sense impostos?, perquè motius per suprimir els altres impostos, «si m'apura», des d'un punt de vista meritocràtic, encara n'hi ha més que per suprimir aquest.

Senyor diputat, vostè sap que nosaltres l'impost no el volem suprimir, però no és que el vulguem reformar, és que l'estem reformant. La posició majoritària, no només a Catalunya, a Europa, és la reforma de l'impost. I ho hem dit, i ens hem compromès en el darrer ple a reformar aquest impost per fer-lo més equitatiu, per fer-lo més progressiu, per rebaixar l'impost a les classes mitjanes, que són aquestes que estan fora del 15 per cent que li explicava al principi, eh?, senyor diputat, honorable diputat. I, per tant, nosaltres el que volem és posar-nos al corrent central: ni mantenir l'impost, tal com està, perquè els temps han canviat, ni suprimir-lo, perquè la filosofia del zero impostos s'ha acabat el 2007 a nivell mundial, senyor diputat. (*Veus de fons.*) Jo entenc que vostè està en una posició una mica antiquada –una mica antiquada–, senyor diputat.

De veritat, vostè no creu que en una societat decent el normal –en una societat decent, el normal– és que els ciutadans aportin una petita part d'aquell patrimoni que aconseguiran de totes maneres però que no han fet cap esforç directe per aconseguir... (*remor de veus*) –cap esforç directe per aconseguir...

El vicepresident segon

Si us plau...

El Sr. Comín Oliveres

...són béns dels quals els hereus no són titulars, i si ells han participat que en siguin cotitulars, és un... Escolti, senyor diputat, la realitat és la que és: paga qui hereta un béns dels quals no és titular. (*Veus de fons.*)

Jo, senyor Teixidó, li vull fer un debat..., sí, sí, em dirà «ideològic, de valors». Sí, sí..., doncs, de valors, no tinc cap mena d'empatx en fer-ho, perquè quan penso

en la nació penso que una nació que es mereixi ser dita nació no pot estar senyorejada per l'individualisme més extrem. Una nació senyorejada per l'individualisme no és una nació digna d'aquest nom. Sense justícia social no hi ha nació, senyor diputat. (*Veus de fons.*) I voldria pensar que vostè ho entén així perquè a Suècia, i a França, i a Anglaterra, i a Holanda, i a Noruega, i a tots els països de la Unió Europea on hi ha aquest impost així ho entenen. I per això són països que mereixen ser considerats nacions perquè treballen per la seva cohesió social i per això mantenen l'impost de successions.

Jo, sincerament, m'és molt difícil entendre que un liberal com vostè –vostè sempre es vanagloria, i jo me m'alegro de provenir de la tradició liberal, per tant, partidari de la meritocràcia– em demani això. Però encara em sorprèn més que un grup ple de democristians com el de vostè, ja li ho vaig dir una vegada i li ho repeteixo, proposi la supressió d'aquest impost. Jo li volia llegir una carta, i no pateixi que no és la carta del senyor Bill Gates, li anava a llegir una carta encíclica del sant pare però no ho faré –no ho faré–, perquè els meus arguments es mantinguin en l'estricta laïcitat. Està plena, la doctrina social de l'església, escolti, de reflexions sobre aquesta qüestió, exactament aquesta qüestió. No entenc que vostès hagin fet una evolució des dels anys vuitanta, des dels anys noranta, en què vostès no demanaven, es mantenen dins de la tradició democristiana, liberal meritocràtica, hagin fet aquesta evolució al berlusconisme (*remor de veus*), perquè l'únic país d'Europa en què s'ha suprimit l'impost de successions, senyor diputat, és Itàlia, li agradi... –veig que hi ha un diputat d'Unió Democràtica que es molesta per les meves paraules–, però és la pura veritat el que li estic dient, senyor diputat: vostès estan marxant de la seva tradició ideològica –estan marxant de la seva tradició ideològica.

Escolti..., jo, sincerament, penso que si els preguntéssim als ciutadans del nostre país –i acabo, eh?–, i voldria fer aquesta pregunta des d'aquí, que és des d'on intentem representar-los..., si els preguntéssim als ciutadans del nostre país què hem de fer amb aquests 1.000 milions d'euros, si dedicar-los a escoles bressol, o a escoles de primària, o a fer quatre-cents CAP, o pagar el PIRMI durant quinze anys, o tantes coses que li he explicat com a terme de comparació, això o fer un regal al 20 per cent de les famílies amb més patrimoni de Catalunya, entenc que la majoria de ciutadans d'aquest país no tenen cap dubte del que hem de fer. Però és que jo estic convençut que la majoria de diputats del seu grup parlamentari, davant d'aquesta pregunta, tampoc tenen cap dubte, inclús vull pensar que ni tan sols vostè té cap dubte que davant d'aquesta pregunta és evident que els nostres valors, vull pensar que compartits, ens obliguen a no suprimir aquest impost, només reformar-lo tant com calgui, però sense suprimir-lo.

Per tant, senyor diputat, mediti-hi, i estic convençut que al final de la meditació arribarà a la conclusió que el que ha de fer és retirar aquesta proposta.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per al torn en contra en aquesta esmena a la totalitat, té la paraula l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor Comín, diputat Comín, li he dit que no entraria en un debat ideològic, i no hi entraré. Jo només li diré coses concretes que vostè ha anat deixant anar com si impartís vostè doctrina. (*Veus de fons.*) Sí, social –social. Però, escolti'm, que jo l'he atès molt atentament, de veritat, senyor Comín, no he fet cap comentari; jo l'he atès.

Vostè ha agafat i ens diu: «Primera consideració. Vostès què farien de suprimir els 1.000 milions a què vostè feia referència?», i ens fa un llistat de coses. Plantejar les coses d'aquesta manera és enganyar, Comín, enganyar l'opinió pública, perquè no hi ha ningú aquí que plantegi: «Miri vostè, traïem 1000 milions, i queda un conjunt de coses que ha anunciat el senyor Comín que no es fan.» Entre altres coses, perquè vostè ha equivocat fins i tot el tipus de proposició que avui portem aquí, i s'ha dedicat a parlar de la supressió de l'impost de successions i donacions. I si hagués llegit atentament la iniciativa veuria que parla de supressió parcial. I li he donat arguments pels quals estàvem a favor de la *supressió parcial* i estàvem a favor de moltes de les coses que vostès van dir aquí des de la tribuna. Això és el que li hem dit. Manera de presentar això davant de l'opinió pública per veure si els confonem a tots: «Aquests descentrats el que volen és que us traguem 1.000 milions de despesa pública.» I d'això vostè en diu tenir valors? Dubtosos. De veritat, dubtosos.

Vostè aquí a qui enganya és l'opinió pública, perquè el que li estem dient aquí és una altra cosa: miri vostè, podem parlar amb els grups que donen suport al Govern de començar aquesta retallada de l'impost de successions i donacions, ho hem fet negre sobre blanc, teníem una proposta a l'inici de la legislatura, la vam modificar perquè no fos tan gravosa en l'àmbit de la crisi que patíem i n'hem presentat una de diferent. I vostè ha utilitzat els mateixos arguments, els mateixos que l'altra vegada.

Vostè diu: «No, no, no, escolti'm, aquí hi ha tot un conjunt d'iniciatives que ballen.» Vol que li parli com podem estalviar via pressupostària l'increment de despeses que vostès tenen, i vol que li faci el llistat? Però jo no cauré en aquest tipus de debat, que em sembla que és amagar el debat davant de l'opinió pública.

Vostè sosté aquí que l'opinió pública catalana no està a favor de la reducció d'aquest impost. I a més... (*Veus de fons.*) Perdoni'm, estem parlant, diputat... No, de veritat, és allò de..., li demano que s'atengui al que estem discutint: supressió parcial de l'impost de successions i donacions. I, a més, amb dos supòsits: de modificació de base imposable i de modificació de tipus de gravamen. I vostè segueix aquí dient: «No, no, no, vostès el que no tenen és moral, perquè són uns individualistes», etcètera. I aquest no és el debat. I ho han fet durant dues legislatures que fa que ens anuncien que això ho

modificaran de manera significativa. Molt bé. Diu: «És que ho vam fer amb l'habitatge.» Ho van fer amb l'habitatge? L'opinió pública catalana deu saber que des de l'any 2003 a l'any 2009 cada any s'incrementa l'impost de successions i donacions. Cada any, cada any, cada any. On està la rebaixa que vostès prometien? Si ho ha dit vostè! Si vostè fins i tot ha descabdellat l'increment d'impostos que això significava! De quina rebaixa estem parlant?

Quan la gent diu: «No, no, no, és que aquí només estem parlant veritablement que els rics facin justícia social a través de l'acció del Govern.» Però com poden dir això? Vostè creu que una família normal, que ens entén tothom, Comín –ens entén tothom... Li he de dir el següent: una família normal, que té un pis, que té un compte bancari, que... (*El Sr. Comín Oliveres diu: «No paga.»*) No em vingui amb històries. Miri, miri, «no paga». No paga? Un supòsit tan... (*El Sr. Comín Oliveres continua parlant sense fer ús del micròfon.*) Escolti, Comín, un supòsit com aquest... Senyor Comín, un supòsit com aquest –del qual encara no he parlat i hi vull dedicar un minut, a això–, d'una situació per a una família normal, que té una caseta, que té uns comptes bancaris, que té tres fills, que té un discapacitat –escolti, que té tres fills, té un discapacitat. Miri vostè, Catalunya, sap què paga a Catalunya? Set mil vuitanta-dos euros. Sap què paga a La Rioja? Cent dotze. Sap què paga a Cantàbria? Vint. Sap què paga a Astúries? Zero. Sap què paga a Galícia? Vint-i-set. Sap què paga a Madrid? Cent onze. Sap què paga a Extremadura? Nou mil seixanta. Ah, aquest és el camí, el camí d'Extremadura i el camí del diputat Miralles quan li deia: «Avaluem, avaluem, avaluem», que és el que ha vingut a dir aquí vostè.

Vostè el que ens ha vingut a dir és donar-li la raó al diputat Miralles, que els va advertir: «No juguem amb això, eh? Ni una broma. Aquí n'avaluarem l'impacte, i n'avaluarem l'impacte», va dir ell. I vostè el que ens ve a anunciar aquí és que estan disposats a què? A avaluar-ne l'impacte. (*Rialles.*) I l'opinió pública catalana diu: «Escolti'm, avaluï-lo ràpidament, si us plau.» Això és el que l'opinió pública catalana diu: «Volen deixar d'avaluar i prendre decisions?» I vostè ens torna aquí amb la mateixa història.

Bé, donem un vot de confiança al Govern; ja ens confessarem després, però donem un vot de confiança al Govern. Molt bé. Quan pensen –digui-ho aquí–, quan pensen vostès portar aquesta iniciativa al Parlament? Ho van dir la passada legislatura; la van portar? No. Ho han dit aquesta legislatura; l'han portat? No. Els grups parlamentaris han votat fins a vuit vegades –vuit, vuit vegades– que no rebaixaven aquest impost. No que no el suprimien; no enganyi l'opinió pública. No que no el suprimien: que no el rebaixaven –que no el rebaixaven. I això és el que l'opinió pública d'aquest país ha de saber. És el que han de saber les classes mitjanes, és el que han de saber els treballadors, famílies que esperen...

Escolti'm, avui la persona que rebia jo aquest migdia, amb el diputat Cleries..., eren gent pensionistes; pensionistes que senzillament em deien: «Escolti'm, forma part de la nostra plataforma...», per ells, la supressió.

I els he fet veure: «No, la supressió en aquest moment és prou complicada. –I això vostès com s'ho faran?» Dic: «Doncs, miri, proposem una reducció raonable de la base imposable.» I vostè com contesta això? Podria contestar quantificant-ho, podria contestar: «A veure com ho podríem fer.» Què contesta? «No, no, aquest és un debat de valors.» I vostè em ve aquí a explicar, escolti'm, perdoni'm, eh?: «Justícia social, igualtat d'oportunitats...» M'entendreix sentir tot això, a mi, però no resol re. M'entendreix sentir-lo a parlar de justícia social i de meritocràcia i d'igualtat d'oportunitats... No m'ho crec! I sap per què no m'ho crec? Perquè quan tenen l'oportunitat de portar això a la pràctica vostès no ho fan.

Vostè parla insistentment que si una persona té una herència..., fixe'u-vos-hi bé: una persona que té una herència del pare, que ha treballat tota la seva vida, que aquell home o aquella dona amb el pare i amb la mare han estat formant part de l'esforç de la família..., aquella família ha de pagar. Diu: «Per què?» Diu: «Home, perquè, si no, atemptem contra el mèrit; perquè, si no, atemptem contra la igualtat d'oportunitats.» No hi ha ni un ciutadà a Catalunya que estigui disposat, ni un –que no estigui ideològicament sotmès al que vostè planteja–, a acceptar aquest plantejament. On està la manca d'igualtat d'oportunitats? Per què no ens podem...?

O, escolti, a veure –a veure–, és que resulta que la resta de l'Estat espanyol –que ho sàpiga l'opinió pública–, sigui Galícia, sigui Madrid, sigui Astúries, sigui Cantàbria, sigui Andalusia, tots aquests estan en contra de la igualtat d'oportunitats?, estan en contra de la societat de mèrit?, no tenen valors?, no són solidaris? No ens vengui això, Comín, no ho acceptem! No acceptem que a Galícia, a Cantàbria, a Castella, a la Manxa, a Madrid, a Múrcia, al País Valencià i a Andalusia, aquests no tenen valors. El que no tenen és impost se successions i donacions. *(Rialles i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)*

I, per tant, fixi's bé: podríem perdre, de veritat, diputat, el calor d'aquest debat. Fixi's que seria fàcil dir: «Escolti, miri, tota aquesta aspiració que tenen vostès, sap?, d'ocupar aquest centre entre els que volen la supressió, els qui no volen res, vostès s'ubiquen...» Res. Però perdem el calor d'aquest debat. Serenor. No entendria l'opinió pública la següent proposta? –fixi's, diputat, serenor–: «Vivim en una època de crisi. La gent ha de poder tenir on consumir i estalviar. Aquest és un impost que ens dóna marge de maniobra, aquest és un impost que pot ser modificat, aquest és un impost que aquest grup de dóna suport al Govern el que els diem és senzillament, amb modèstia: “Parlem-ne.”» Nosaltres venim a dir aquí al poble de Catalunya que volem parlar de l'impost de successions i donacions, i ho repetim en veu alta, contundentment, segurs dels nostres valors, segurs del que pensem, segurs del que diem: volem parlar de la reducció de l'impost de successions i donacions. Resposta de vostè: «Aquí no se'n parla, d'això. Aquí s'avalua.»

I estem absolutament en contra d'aquest plantejament, Comín, perquè creiem que la gent necessita un missatge d'esperança –necessita un missatge d'esperança. I l'esperança no és: «Escolti'm, sap què?, distribuïm

i paguin tots més.» L'esperança és: «Podem treballar també en això i podem ser una societat moderna, una societat amb pensament avançat, una societat amb solidaritat i senzillament retallar l'impost de successions i donacions.»

Hem tingut una posició raonable, moderada, tranquil·la, assenyada, de centralitat, tot esperant que...

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

...aquelles coses de què ens parlava –acabo, president– en el debat de política general eren veritat. Vam veure que Esquerra Republicana de Catalunya trencava una llança. Bé! Vam veure que els socialistes movien una mica la cintura. Bé! *(Remor de veus.)* I resulta... No cal que seguim per aquest camí. I ara li venim a proposar: «Demostren cintura.»

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Però no n'hi ha prou, a demostrar cintura. Han de demostrar coratge polític. I acabo dient: «D'això, vostès no en tenen.»

(Veus de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyor Comín. *(Pausa.)* Sí, sí, té la paraula.

El Sr. Comín Oliveres

Senyor diputat, començaré amb serenor, però ja li pronostico que acabaré amb calor. Jo l'emplaço, en nom dels grups de la majoria, que si efectivament vostè està disposat a renunciar a l'extremisme..., i ara li ho demostraré, perquè vostè confon deliberadament. Vostè està per la supressió, i ara li ho demostraré. Si vostè... *(Veus de fons.)* Vostè està per la supressió, ara li ho demostraré. Si vostè està disposat a renunciar a l'extremisme que suposa defensar la supressió d'un impost que hi ha a tot Europa i vostè està per la reforma, fem-ho junts. *(Remor de veus.)* Però què diu el seu text, senyor diputat? D'entrada..., diguem les veritats molt clares. El seu text, d'entrada, a l'exposició de motius diu: «Aquesta reducció, que vol ser el primer pas» –literal– «per a la supressió de l'impost...» I jo a continuació afegeixo: sap, aquesta reducció, que vol ser el primer pas per a la supressió de l'impost, quin impacte tindria? Set-cents vuitanta-cinc milions d'euros. Dels 1.000 milions actuals, el text que vostè ens demana que votem avui suposa –números fresquets d'aquest matí, fets per aquest diputat– la «friolera» de 785 milions d'euros. *(Persisteix la remor de veus.)* Per tant, senyor Teixidó, vostè enganya deliberadament quan diu que no ens està proposant la supressió, perquè vostè ens està proposant una reforma que redueix la recaptació al 20 per cent.

Però, és més, vostè ens llegeix una notícia del diari per seguir confonent. Perquè aquest impost, senyor Teixidó, l'any passat –i acabo, senyor president–, més del 50 per cent dels contribuents... (*remor de veus*), més del 50 per cent dels contribuents, l'any passat, sap quants diners van pagar per l'impost de successions, més del 50 per cent dels contribuents, seixanta mil contribuents? Van pagar menys de tres-cents euros. Dades de la Inspecció de l'Agència Tributària de Catalunya. Senyor diputat, no enganyem la gent.

Jo li dic: escolti, si vostè vol retallar l'impost d'una manera justa, equitativa per a les classes mitjanes, vingui'ns a buscar, que ens trobarà. Ara, sap què em temo? Que vostè vol fer la supressió i llavors el que estarem fent és retallar l'impost en aquest 15 per cent que actualment..., aquest 15 per cent que vostè deu conèixer prou bé, que actualment és qui aporta el 85 per cent de l'impost.

Gràcies, senyor president.

(*Alguns aplaudiments. Veus de fons. El Sr. Fernández Teixidó demana per parlar.*)

El president

Senyor Teixidó, hi ha hagut una defensa per part de vostè. Hi ha hagut una rèplica, una esmena a la totalitat, hi ha hagut un torn en contra... (*Remor de veus.*) I està pautat que el senyor Comín tingués un altre torn en contra de tres minuts. I aquí s'ha acabat.

Senyora Cabasés, en nom d'Esquerra Republicana, té la paraula. (*Veus de fons.*) Que poden llegir el Reglament, si volen... (*Veus de fons.*)

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats... Miri, avui molts ciutadans i moltes ciutadanes ens preguntem quina és la veritable estratègia de Convergència i Unió envers l'impost de successions i de donacions i si aquesta estratègia té a veure amb el fet de governar Catalunya o no governar Catalunya.

I, miri, dic això perquè l'any 2003, i en concret el 19 de gener d'aquell any, quan vostès governaven a Catalunya, el que llavors, doncs, era el titular de la conselleria d'Economia, doncs, declarava a *La Vanguardia* que no compartia la idea del PP de suprimir l'impost de successions, ja que, segons ell, no s'havia de perdre la funció redistributiva que té l'impost, i, a més, argumentava que determinades polítiques en un futur requeririen majors ingressos. El mateix any, en el mateix mes, Artur Mas també declarava en el mateix mitjà de comunicació i deia que el seu partit estava per la reducció en algun punt de l'impost de successions i limitant la reducció a les herències directes entre pares i fills; i, a més, recordava que aleshores la Generalitat, doncs, recaptava 345 milions d'euros.

Fa aproximadament un mes, ara que vostès no governen Catalunya, han presentat una proposició de llei al Congrés dels Diputats a Madrid una mica enganyosament, amb el títol de «Supressió de l'impost de successions i donacions a familiars directes», quan en realitat el que

demanaven era una bonificació del cent per cent per als grups 1 i 2 de parentiu.

En el fons, aquesta proposta pretenia uniformar la bonificació a tots els territoris, restant la capacitat normativa que tenen les comunitats autònomes. Parèntesi: vam votar-hi a favor, efectivament, perquè vam creure oportú que era l'ocasió per parlar i poder intentar una reforma a fons de l'impost a Madrid. (*Remor de veus.*)

Al Parlament, avui, debatem una proposició de llei de reforma de l'impost, al nostre parer una reforma parcial, a més, vostè ens ho ha anunciat. I, fa uns dies, en el Ple de política general, vam presentar una proposta que en l'horitzó de quatre anys demanava la total supressió de l'impost. Bé. Analitzant l'ordre de presentació de les iniciatives sembla que el seu grup, senyor Teixidó, doncs, ha fet un pas més respecte a la proposta que avui debatem i que es va presentar el mes de març. Contrasta molt la prudència que vostès tenien l'any 2003, tenint en compte que teníem una posició de creixement econòmic, amb l'actual posició, diguéssim, més bèl·ligerant. Jo crec –i és molt humil aquesta opinió, li ho dic des de la humilitat– que els surt de franc tenir aquest discurs.

Una proposta, a més a més, que ens presenta amb una clara perversió: augmenta l'inequitat i redueix la progressivitat. I dic això perquè –vostès ho saben molt bé– sota la denominació d'«empresa familiar», a la qual se li permet una bonificació del 95 per cent sobre la base, s'han equiparat tot tipus d'entitats patrimonials. Això ha provocat que la majoria de grans patrimonis hagin trobat el mecanisme per tal d'articular l'elusió de l'impost i provocar un major greuge comparatiu. Ara proposen reduir el tipus, i, per tant, en el moment d'aplicar la bonificació del 95 per cent sobre una menor tarifa, fruit de la modificació proposada, equival a reduir encara més la quota tributària, per tant, en el cas que els acabo d'explicar.

Nosaltres estem a favor de la creació d'empreses i de la creació d'ocupació, i, per tant, de donar suport als emprenedors. I veiem molt important una reducció en la base imposable per donació dinerària entre ascendents i descendents per constitució i adquisició d'empresa.

Miri, fet aquest relat que he fet, el que sí que els vull dir, senyor Teixidó, és que per coherència política s'aclareixin i que no supeditin el seu discurs al moment polític que viu la seva formació política.

Com vostès ja coneixen –està força demostrat–, l'impost permet a les comunitats autònomes una certa capacitat normativa sobre les reduccions de la base imposable, sobre els trams en els tipus de gravamen i sobre la possibilitat de regular bonificacions i beneficis fiscals sobre la quota final. Però aquesta capacitat sempre està supeditada a la regulació bàsica de l'Estat. Actualment es poden introduir reduccions que comportin una millora respecte a la regulació estatal, però no es poden modificar aspectes que puguin resultar més gravosos per al contribuent i que generin majors inequitats. És a dir, si l'Estat estableix una reducció, la Generalitat no pot eliminar-la, només millorar-la. Per tant, en aquests moments, cal fer una operació de cirurgia fina. Els he de confessar –i segur que no els sorprendré– que el

desig del grup al qual represento és aconseguir la plena capacitat normativa, d'aquest impost i de tots. Però tampoc els sorprèn si els dic que, mentre això no sigui possible, amb el marc actual, treballarem per reformular aquest impost i convertir-lo en un veritable instrument de redistribució de la riquesa.

Des del nostre grup, defensem una reforma en profunditat de l'impost de successions i donacions, i així es va manifestar en el darrer Ple de política general el nostre president de grup, en Joan Puigcercós. I en aquest moment som al costat del Govern, treballant colze a colze, per donar compliment a la proposta de resolució que es va aprovar en aquest passat Ple de política general. I, per tant, confegir una proposta de reforma que no sigui un pedaç com la que vostès proposen: una proposta que recuperi l'estructura d'equitat i de progressivitat de l'impost.

Volem retornar a l'impost l'esperit pel qual fou creat: ser un veritable instrument de justícia tributària amb un repartiment equitatiu de la càrrega fiscal en funció de la capacitat de pagament. Fent memòria, cal recordar que, a partir del 2003, diverses comunitats autònomes van endegar reformes legislatives per reduir la tributació de transmissions patrimonials *mortis causa* a favor dels descendents directes i/o cònjuges; reformes que posteriorment han estat ampliades en algunes comunitats de règim comú, tot i que la cursa la van iniciar les comunitats forals.

Juntament amb l'espiral d'imitació en l'extensió de les reduccions de la tributació en determinats actes gravats per l'impost, hi han influït al nostre parer, si més no, tres complements. Per una banda, la doctrina política de desfiscalització impulsada pel PP en aquelles comunitats autònomes on governen. Per altra banda, un període de fort creixement econòmic, que, a més a més, ha donat un creixement de recaptació en fiscalitat general i en aquelles figures impositives que han estat cedides a les comunitats i lligades al que ha estat l'activitat immobiliària. I una tercera, i molt important, i que vostès no han d'oblidar: les profundes asimetries quant a percepció de recursos entre les comunitats autònomes, derivades del sistema de finançament pactat l'any 2002. Un model que, com vostès saben, s'ha demostrat injust, i que ha provocat un diferencial significatiu entre la capacitat fiscal i els recursos *per capita* rebuts en termes homogenis. Determinades comunitats han estat clarament sobrefinançades per la via de la redistribució que ha practicat aquest sistema de finançament que s'ha demostrat, ho repeteixo, injust.

Ara, amb un nou model de finançament acordat és el moment d'abordar aquesta reforma a fons de l'impost. Els familiars directes, cònjuges, descendents i ascendents no han de suportar la càrrega d'aquest impost i n'han de sortir clarament beneficiats. Una reforma que deixi fora els patrimonis baixos i mitjans, i que concentri la capacitat recaptadora en grans patrimonis, que deixin de pagar els que menys tenen pels que tenen més.

Recolzem una reforma, entre altres aspectes, que permeti una reducció per mínim personal ajustada a la realitat, i, per tant, clarament molt més elevada del que presenta la llei actual. Una atenció molt clara a la gent

gran, perquè nosaltres creiem que és un col·lectiu que, al nostre parer, mereix una atenció especial en l'aspecte fiscal. I en molts altres aspectes, fins i tot –fins i tot–, poder incidir, tot i que és qüestió de gestió, en el fet d'abordar amb contundència el tema de les valoracions dels elements objecte de transmissió.

Senyores diputades, senyors diputats, senyor Teixidó, ho torno a repetir: és urgent, al nostre parer, convertir l'impost de successions en un veritable instrument de justícia fiscal, que permeti un repartiment equitatiu de la càrrega tributària. I els demano a tots i a totes que se sumin a la proposta que se'ns presenti des del Govern, i, per tant, rebutgem tots la iniciativa que avui proposen.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, honorable diputat Fernández Teixidó, permeti'm que el felicitï per la seva brillant exposició en la defensa d'aquesta proposta de llei, aquesta proposició de llei, avui, vehement, com vostè habitua a ser-ho, habitualment ho és, i també molt plàstica avui, no?, molt il·lustrativa.

Però em sembla que vostè i jo convindrem, coincidirem en el fet que probablement aquesta iniciativa avui no prosperarà. Suposo que hi coincidirem. I és la sisena proposta de llei que debatem aquí en sis anys –sis anys–; sis vegades hi han hagut propostes de llei sobre la taula que tenien com a finalitat la modificació, amb diferents matisos, d'aquest impost de successions i donacions del qual avui parlem.

I aquest matí, precisament, tots hem vist com el Govern té molta pressa a tramitar certes lleis. I no és la primera vegada que passa, ho hem vist en altres ocasions. Però, en canvi, hi han temes en els quals no té cap pressa. En aquest tema no té cap pressa. Jo tinc avui interès en aquest primer minut de la intervenció del nostre grup parlamentari, el del Partit Popular català, de recordar algunes coses que em semblen importants, perquè a vegades perdem la memòria.

Vull recordar que el Grup Parlamentari Popular porta reclamant la supressió... (*veus de fons*), sí, la supressió, no ens fa cap cosa dir-ho; aquí hi ha hagut una mena de discussió a veure si ha de ser parcial o no, nosaltres demanem la supressió, no passa res de dir-ho així, eh?, però ho fa des de l'any 2002 en aquest Parlament de Catalunya. I hi ha molta gent que entén el que demanem des del Partit Popular, molta gent que ho entén a Catalunya, moltes famílies que ho entenen. I jo penso que hauria estat molt bé que molta gent escoltés avui la intervenció del diputat Comín; molta gent, tant de bo molta gent l'escoltés. Perquè em sembla que entendrien perfectament la gran distància que hi ha entre el que vostès expliquen i el que passa realment a les llars,

a les famílies dels catalans i de les catalanes. (*Veus de fons.*)

Si depengués de mi –no tinc recursos per fer-ho– en faria un DVD i el repartiria per totes les famílies, perquè poguessin escoltar la intervenció del senyor Comín i entenguessin quina diferència de model tan gran entre el que pensem uns i pensen els altres d'allò que és una família, per exemple, no?, o d'allò que significa el treball dels pares, però també del sacrifici dels fills també, i de l'aportació que uns i altres fan a la constitució d'un patrimoni familiar, i com durant tota la vida d'aquell patrimoni es paguen tots, absolutament tots, els impostos. I, finalment, quan es produeix aquella situació de la mort d'un familiar encara s'han de tornar a pagar més impostos.

I això, que vostè ho planteja aquí en uns termes, que ho hem escoltat, que les famílies ho entenen absolutament diferent, crec, ho repeteixo, seria molt bo que molta gent l'escoltés, perquè, finalment, crec que tot-hom sabria exactament què és el que fem en aquest Parlament.

Però deixi'm fer una mica de memòria. El Partit Popular de Catalunya és l'únic partit català que fa tres legislatures seguides que demana la supressió d'aquest impost. És l'únic partit català que fa tres legislatures que demana la supressió d'aquest impost, igual que s'ha fet amb les comunitats autònomes on el PP governa. Concretament, des que es va signar l'acord de finançament del 2001, acord que permetia al Govern de Catalunya tenir capacitat normativa per poder modificar aquest tipus d'impost, concretament a la sisena legislatura, el 30 d'abril del 2003, el Partit Popular presentava ja un projecte de llei en aquesta cambra en aquesta mateixa direcció.

Però és que a la setena legislatura, el 18 d'octubre del 2004, tornava a presentar una altra iniciativa. Però és que el mateix Govern de la Generalitat, el Govern ja en aquells moments tripartit, el 22 de febrer del 2005, recordem-ho, presentava també un projecte de llei per reformar aquest impost. Ni una ni l'altra no van arribar a final de legislatura, es van precipitar les eleccions i va quedar tot en sac absolutament trencat.

I en aquesta vuitena legislatura la primera iniciativa que presenta el Partit Popular, precisament el 18 de desembre del 2006, pocs dies després de les eleccions, és, precisament, una proposta de llei per a la supressió de l'impost de successions i donacions. Posteriorment, també, en presenta una el Grup Parlamentari de Convergència i Unió –febrer del 2007–, que, per primera vegada, s'incorpora en aquesta demanda de supressió de l'impost de successions.

En total, jo compto, senyor diputat, més de dotze vegades –més de dotze vegades. Si, a més a més, comptem els debats de pressupostos, els debats de política general, on sempre surt aquest tema reiteradament, estem davant d'un tema del qual parlem molt i hem fet ben poca cosa, la qual cosa realment és absolutament lamentable.

Ja vam donar la benvinguda en el seu moment al Grup Parlamentari de Convergència i Unió a aquesta rei-

vindicació de justícia, tants anys reclamada pel Partit Popular. Però, alhora, lamentem la incapacitat dels tres partits del Govern per tal de portar a la cambra un projecte de llei de reforma de l'impost, tal com es va comprometre a fer ja en l'anterior legislatura el Govern i també en aquesta legislatura el mateix president de la Generalitat, el president Montilla.

I la situació és sobradament coneguda, avui ja se n'ha parlat molt, no cal estendre-s'hi massa. Però és que entenem que és necessari tendir a la supressió d'aquest impost, ja que a hores d'ara està del tot desfasat, genera desigualtat entre els ciutadans i, al nostre entendre, ha deixat de complir la funció social per la qual havia estat implementat fa vint anys.

Un dels principals motius pels quals el Partit Popular de Catalunya no renunciarà a aconseguir l'eliminació d'aquest impost és precisament perquè no volem que els catalans i les catalanes segueixin suportant la discriminació impositiva a què es veuen obligats per la manca d'ambició política de l'actual Govern de la Generalitat en aquest camp.

Vull recordar que actualment, ja s'ha dit, tan sols Catalunya i Extremadura són les dues comunitats autònomes espanyoles amb una càrrega fiscal màxima pel que fa a aquest impost, fet que hauria d'avergonyar el Govern de Catalunya i, alhora, fer-lo reaccionar d'una vegada per totes, perquè no parlem ja només de les comunitats governades pel Partit Popular; són comunitats també governades pel Partit Socialista que han fet ja aquest pas amb el temps.

I la societat civil, malgrat que vostès ho neguin, és un clam, és un autèntic clam, que es manifesta ja al carrer demanant aquesta qüestió. Aviat, ben aviat, veurem pels carrers autobusos amb pancartes ben grans penjades que parlen del peatge de la mort, fomentat per l'associació, com tots coneixen, Nosuccessions.com, on cada dia més i més persones s'estan adherint.

La posició política dels partits catalans és coneguda, però la del tripartit és un cúmul de despropòsits i contradiccions. En aquests moments, si els catalans i les catalanes encara paguem l'impost de successions i donacions, és per la manca de voluntat política del Govern de la Generalitat per suprimir-lo en la seva pràctica totalitat, és únicament i exclusivament això; això no m'ho negaran, perquè vostès ho estan dient i reconeixent, no?

Però com queda?, on queda el compromís del Govern? On queda el compromís del president Montilla quan en la conferència del mes de març del 2007 es comprometia a portar un projecte de llei de reforma d'aquest impost a la cambra catalana –ja fa més de tres anys..., més de dos anys, i encara no ho ha fet–, en la seva conferència dels cent dies? O els compromisos, també, del conseller Castells en aquesta cambra, responent a interpellacions fetes per mi mateix, dient que sí, que portaria aquest projecte de llei? Per què no l'han portat encara?

El president de la Generalitat està incomplint des de fa tres anys la seva promesa i el seu compromís pel que fa a la reforma d'aquest impost. I pel que sembla això

continuarà sent així també en aquesta legislatura. Voldria equivocar-me, m'agradaria equivocar-me, voldria que aviat el Govern complís la seva paraula, encara que sigui de manera excepcional, que complís i que vingués aquí i portés aquest projecte.

Si el president Montilla no duu a terme la reforma en aquests moments de l'impost de successions i donacions, a la qual també es va comprometre el conseller Castells com he dit fa un moment, és per la manca de voluntat política, tothom ho ha de saber, i perquè es deixa intimidar pels seus socis de govern. Cal recordar, com s'ha fet abans, la intervenció brillant del senyor Miralles, advertint els seus socis de govern que, de cap manera, malgrat que s'intentés camuflar el discurs d'uns i els altres, aquest impost no es modificaria durant aquesta legislatura. Es demostra, per tant, el gran desgavell i la gran incapacitat del Govern de poder acordar una mesura tan necessària socialment com aquesta.

Però la pregunta que ens hem de fer avui és la següent: per què estem encara així? Si portem tants anys parlant del mateix, tantes iniciatives, tantes propostes! Uns que sí, uns menys, uns més, uns parcial, uns no parcial; nosaltres, la supressió. L'únic partit català que no té cap vergonya de dir que vol la supressió és el Partit Popular, cap problema –cap problema–; entenem que el Govern ha de prendre altres mesures per estalviar diners per poder compensar l'ingrés que no vindria d'aquesta via.

Però per què estem aquí? Ho repeteixo: si els catalans encara paguem l'impost de successions i donacions és per la manca de voluntat política del Govern de la Generalitat de suprimir-lo, no té cap altra explicació, i perquè el senyor Montilla es deixa intimidar pels seus socis de govern, els quals no volen de cap manera que es faci la reforma d'aquest impost. Aquesta és la realitat.

Parlem d'un assumpte que ja s'ha convertit en molt urgent; era un assumpte important fa tres anys, molt important fa dos anys, i avui és un assumpte realment urgent. I urgent és l'exigència d'actuació. La tramitació d'aquesta proposició de llei que avui es presenta és necessària; ja en parlarem en la comissió, en la ponència, ja debatem els uts i els uts; no, vostès no volen, com sempre ho bloquegen.

Altrament, portin el projecte de llei del Govern ja, senyors del Govern i partits que donen suport al Govern; impulsin que el Govern porti aquí... Hi han mocions aprovades en aquesta cambra que comprometen el Govern a portar aquest projecte de llei. Per què no el porten? Algú pot contestar per què el Govern no porta aquest projecte de llei perquè el puguem debatre?

Acabo demanant..., per no dir exigint, que no es pot fer, no?, però demanant al Govern del senyor Montilla que actuï amb coherència amb el que ha anat dient, que ens plantegi una reforma, que la puguem discutir...

El president

Senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

Acabo, senyor president. Però faci-ho amb caràcter urgent, en defensa de les famílies catalanes, en atenció i resposta al que s'ha convertit ja en un autèntic clam social al carrer. No segueixin donant l'esquena a les catalanes i els catalans; no es mereixen aquest mal tracte per part del seu Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La il·lustre senyora Laia Ortiz, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, sant tornem-hi; jo començava dient: «No és la primera vegada, ni la segona.» Vostè deia que era la vuitena, les ha comptat, que debatem sobre l'impost de successions en aquesta cambra. I penso i em sembla que no aniré errada si crec que no serà l'última, tampoc, que debatem sobre aquest impost.

I, certament, en els últims temps els discursos que ens vénen, no com un clam popular, sinó que ens vénen de diversos grups d'interessos, de diversos sectors econòmics, i que també han anat acompanyats d'una remor mediàtica, en alguns grups mediàtics més que en altres, doncs, han traslladat aquest debat a l'opinió pública. És una bona notícia, crec que és una bona notícia que es parli de fiscalitat i que la fiscalitat transcendeixi aquesta cambra i també arribi a la ciutadania.

Però també una advertència: no té més raó ni més coratge qui més crida. I avui això semblava un teatre. I fem ideologia, sí, ideologia en fem tots; vostè, el primer. I, per tant..., perquè què estem fent en aquesta cambra? Fem política; la política és ideologia i són prioritats. I crec que partint d'aquí tots estarem més tranquils fent aquest debat.

Però evidentment si traslladem aquest debat a la ciutadania, també cal fer-ho amb tot el rigor, no es poden fer debats parcials, massa vegades tendents al populisme fàcil. La gent té ganes que li apugin els impostos, en general, en termes generals? No. Sap quins costos tenen les rebaixes fiscals? No. Sap quins serveis deixaran de tenir amb els regals fiscals que proposen? No. Doncs, per tant, aquests debats no s'han de plantejar, perquè no és desitjable, però tampoc és responsable. I en aquest cas, en el seu discurs, li ha mancat rigor. I darrere de les seves escenificacions dramàtiques és necessari destriar i avaluar clarament l'impacte de l'impost en la ciutadania: qui el suporta?, què significa?, quin impacte té sobre les finances de la Generalitat?

Avui presentem una esmena a la totalitat, els grups que donem suport al Govern, per moltes raons, totes de fons, perquè la seva proposta parteix de premisses i de valors que no compartim, perquè aquest debat de fons és l'abisme que ens separa, per dir-ho d'alguna manera, que ens separa en tots els debats sobre fiscalitat, per-

què al cap i a la fi és un debat de polítiques de dretes i polítiques d'esquerres.

I sí, com li deia, fem ideologia, perquè vostès també tenen un discurs únic sobre impostos, hi hagi crisi o no hi hagi crisi, i ara s'escuda en la crisi com un argument més, que ha estat pervers –després hi entraré–; perquè vostè l'única política sobre impostos és eliminar i reduir-los; han presentat propostes en pràcticament totes les figures impositives des que sóc present en aquesta cambra.

Però en això, per tant, és important no fer consignes ni generalitzar, perquè no és bo generalitzar. Les pujades d'impostos són bones? Doncs, miri, no sempre. L'exemple de..., o un mal exemple seria la reforma de l'IVA del Govern Zapatero. En això li donaria la raó: no sempre és bo apujar impostos. Però el que segur que és dolent és les seves propostes de reduir-los o eliminar-los per sistema.

I, miri, a Catalunya no tenim poder normatiu sobre gaires impostos directes; tenim el tram autonòmic de l'impost sobre la renda i l'impost de successions. I són aquestes figures, les directes, les que ens permeten redistribuir la riquesa en una societat que és desigual. I per això, perquè en el debat no ho tothom veu, crec que és important desmuntar alguns tòpics que vostè situa.

Per començar, és un impost que discrimina els catalans i catalanes?, perquè també és un sorollet que comencem a sentir. Doncs, no; l'impost de successions i donacions es va cedir el 2001, i algunes comunitats, unes quantes certament, han decidit suprimir l'impost. Però cadascú té els referents que té: jo miro cap a Europa; vostès miren cap al sud, miren a València, miren a Madrid, també poden mirar a Mali o al Marroc a veure quin impost de successions tenen. Doncs, jo miro cap a França; des del nostre grup mirem cap a França o Alemanya, trobem que és un referent millor.

Però és que a més penso fermament que a Catalunya no podem contribuir a aquesta carrera de rebaixes fiscals; no és una qüestió de comunitats autònomes, sinó de capacitat patrimonial. I si volem autogovern i volem poder tributari és per exercir-lo i no dilapidar-lo a la primera de canvi. I és bo recordar que també tenir aquest impost de successions i fer aquest esforç fiscal va ser decisiu també per arribar a un bon acord de finançament.

Un altre argument, que és un impost obsolet i que s'està limitant arreu, no és cert –no és cert–, i miri l'Europa dels Quinze.

«És un impost injust» –aquí parlaven sobre el peatge de la mort, en to dramàtic. Doncs, posem una mica de serenitat. Aquesta figura impositiva està gravant un increment gratuït de la renda del patrimoni; és una renda guanyada sense l'esforç personal de qui la rep, un patrimoni guanyat de més a més. Per tant, no penalitza el treball ni l'activitat econòmica –perquè vostè ho vol relacionar amb la situació de crisi–, per això és un impost que s'ha sostingut malgrat els mals indicadors econòmics.

És un impost que afecta principalment rendes mitjanes i baixes? Rotundament no. I aquí és quan vostè ha estat

pervers. Vostè vol que des de Catalunya compensem l'augment a l'alça de l'IVA amb l'impost de successions i donacions. Realment, això sí que és confondre la gent.

I vostè posava aquest exemple d'una família que tenia una «vivenda». Bé, aquest exemple que posava, que sortia al diari, parlava exactament, doncs, que tenia, que comptava amb una «vivenda» habitual de 520.000 euros, un apartament per valor de 370.000 euros –i parlem de valor cadastral en tot moment, no valor de mercat–, però a més a més hi havia un compte corrent de 58.000 euros i unes accions cotitzades per 50.000 euros. Vostès creuen que amb aquest patrimoni no es pot aportar 7.000 euros? Vostès realment creuen que no es poden aportar? Que és un drama o és traumàtic per a una família que compta amb aquestes reserves i amb aquest líquid?

Per tant, és precisament aquest impost el que més capacitat redistributiva té. El senyor Comín li ho deia, però els estudis diuen que el 40 per cent de la recaptació prové del 2 per cent de les liquidacions. Per tant, destaca, aquest impost, lidera precisament els seus efectes redistributius.

Un altre argument: «El Govern d'entesa no ha fet res per millorar l'impost.» Doncs, sí; el 2001 es va traspassar, però des del 2003 s'han fet reformes constants perquè s'ha anat millorant, i el 2007 la reforma va tenir gran calat, tant en donacions com, sobretot, en la part de «vivenda» habitual, que és el que afecta la gran majoria de la gent. I aquí és on es va intervenir. I aquest és el cas de la gran majoria de la gent, que sí, que en la «vivenda» habitual, a vegades, doncs, pot fer que els hereus no comptin amb el líquid suficient. Però, en aquest cas, 500.000 euros, pràcticament tots queden fora de l'obligació de pagar aquest impost, excepte algunes «vivendes» de luxe, perquè un habitatge amb un valor cadastral superior a 500.000, doncs, no és amb el que compta la major part de la ciutadania.

Una altra retòrica que hem sentit, que ara ja no l'ha utilitzat: «Cal reduir-lo per evitar que marxin cap a altres comunitat autònomes.» Doncs, miri, la recaptació de successions i donacions ha augmentat, i vostè ho deia, però no ha augmentat als tipus impositius. Vostè diu: «Ha augmentat.» Sí, ha augmentat, senyal que la capacitat patrimonial també deu haver augmentat, per això augmenta la recaptació, però el que no augmenta precisament són els tipus marginals.

Per tant, aquests són els arguments que no ens serveixen, els seus arguments, tan ideològics els seus com els nostres, perquè això és el que estem fent aquí, estem fent política i estem assignant prioritats.

Però per això també exigeixo i exigim, des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, un debat serè i rigorós. Abans d'abordar qualsevol reforma, cal avaluar l'impacte de les que ja s'han fet; no tanquem la porta a introduir retocs, però sempre per mantenir-lo, per preservar-lo i millorar la seva progressivitat. I això pot dir qualsevol mesura. Cal personalitzar-lo –la senyora Cabasés parlava de «cirurgia fina»–, és veritat; hi ha casos que encara s'escapen i cal entrar-hi. Podem fer-lo més just, podem entrar a augmentar exempcions, millorar

correctors de parentiu i millorar també els indicadors del patrimoni preexistent. I en aquest sentit anava la resolució que vam aprovar.

Per això no donem suport a la seva proposta, perquè parteix de premisses que no compartim, perquè volen mantenir i preservar..., perquè volem mantenir la funció social d'aquest impost i perquè és irresponsable que en plena crisi econòmica vostès proposin reduir 800 milions el pressupost de la Generalitat. I això expliquin-ho a la gent que ho està passant més malament, expliquin que vostès volen reduir 800 milions d'euros del pressupost de la Generalitat per er serveis públics. Aquesta és la seva manera de contribuir al país.

La nostra manera d'avançar en l'autogovern de Catalunya no és fer volar coloms, sinó amb instruments reals, i els impostos també ho són. Perquè la història ens demostra que els impostos són la base de la construcció dels estats, són una inversió de present i de futur. Si volem un país avançat, modern, equitatiu, significa invertir i, per tant, contribuir. Aquest és el país que volem, i el patriotisme, al nostre entendre, es demostra així.

Gràcies, president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*... Me tienen ustedes hecho un lío. Me voy a poner, hoy, con el Gobierno. (*Remor de veus.*) Y voy a defender la posición del señor Comín en el año 2007, en el debate del 18 de abril del 2007, cuando se presentó la primera proposición de ley de Convergència i Unió.

¿Qué decía el señor Comín entonces? (*Persisteix la remor de veus.*) Sí, sí. Lo vamos a leer. ¿Quién lleva la iniciativa en este tema?: «Perquè en aquesta iniciativa, en aquesta matèria, la iniciativa la porta el Govern. No és que tingui dret a dur-la el Govern; és que ja l'està portant, la iniciativa, quan el Govern, en aquesta qüestió, ja ho han dit el president i el conseller en aquesta matèria, parlem d'aprovar aquest any» —hablamos del 2007, «aquest any»— «la reforma de l'impost, que sigui una reforma radical, substancial, com li deia, que el 80 per cent dels ciutadans quedí absent de la tributació de pagar. Per tant, la pressió fiscal mitjana es reduirà substancialment per a tots els contribuents.»

Perfecto, totalmente de acuerdo. La iniciativa la puede llevar el Gobierno. ¿Cuándo? El año 2007 sabemos que ya no, ya llegó un poco tarde. Pero, ¿este año, quizá? ¿En la ley de acompañamiento? Tienen la oportunidad de decirlo hoy aquí: «No se preocupen, no tengan prisa que dentro de un mes, que presentamos los presupuestos y la ley de acompañamiento, llegaremos con nuestra reforma.» ¿Tendrá los términos de entonces?

¿Cuáles eran los términos que planteaba el señor Comín entonces? Curiosos. Recordémoslos. «Eliminar de forma considerable el mínim exempt. En el cas d'habitatge de pares a fills, aquest mínim exempt, ja li ho deia, arri-

barà als 500.000 o 600.000 euros. Per tant, a més, totes les herències petites i mitjanes en matèria d'habitatge quedaran alliberades de pagar; millorarem el tractament fiscal per als familiars directes, per a cònjuges i per a fills. A més, el traspàs de les empreses i els patrimonis familiars a les noves generacions, creiem que no ha de suposar una càrrega fiscal costosa.»

Bueno, yo, hasta ahora, he estado defendiendo siempre, aquí, la no supresión y sí la reducción del impuesto. Hoy, el Grupo de Convergència i Unió, por primera vez, se suma a los partidarios de la reducción, que no de la supresión. Anteriormente, había presentado algunas propuestas en que el tipo era tan alto, de la reducción, que prácticamente lo dejaba inexistente; era un juego de manos en el que se trataba de eludir la competencia del Estado para hacer inviable la propuesta. Sinceramente, creo que no es el caso de la propuesta que ha plantea hoy aquí; no estamos hablando de supresión en los términos en que se planteaba en otras proposiciones de ley que se presentaron en esta cámara, sino de una reducción significativa.

Por lo tanto, siguiendo el evolucionismo fiscal, que no el abolicionismo que en alguna ocasión he defendido aquí, votaré por primera vez a favor de una proposición de ley de reforma del impuesto de sucesiones. Pero votaré a favor siguiendo las tesis del Gobierno, las del año 2007, porque en aquel momento ustedes se comprometieron a algo que no han cumplido. Se comprometieron hace dos semanas a algo que, lamentablemente, no cumplirán. Porque —aquí ha quedado puesto de manifiesto— el lío interno que tienen en su grupo, en sus grupos, es tan grande que lo hace imposible.

Si lo ha dicho hoy la señora Cabasés, y reproduzco literalmente sus palabras, me han hecho meditar: «En aquest moment, estem al costat del Govern.» «En aquest moment.» Fins quan? (*Remor de veus.*) Fins quan? Arribaran a Cap d'Any? Arribaran al debat de pressupostos de l'Estat? Què faran, senyors d'Esquerra Republicana? Dirà el senyor Ridao que el sagrat és suprimir l'impost a Madrid? O dirà Puigcercós aquí que el sagrat és reformar-lo? Ens tenen fets un embolic.

Yo creo, sinceramente, que, a la vista de este escenario..., y ojalá me equivoque, pero comprendan que ya no crea en sus palabras, vistos los incumplimientos reiterados. Son ustedes realmente retorcidos en los planteamientos, y basta con ver la moción que presentaron hace unas semanas para comprobar hasta dónde llega su grado de retorcimiento para eludir —para eludir— las obligaciones.

Pero creo que estamos asistiendo a un debate claramente demagógico. Sí, sí, sí, demagógico, porque se nos viene..., dicen: «¿Quieren ustedes dejar a los pobres perceptores del PIRMI sin el dinero?» Claro que no. Yo quiero dejar a su Gobierno sin informes inútiles, quiero dejar a su Gobierno sin donativos y subvenciones inútiles, quiero dejar... (*Veus de fons.*) Pues, bueno, dejémoslos en 500 millones; seguro que los gastan entre informes, subvenciones, regalitos, viajes... (*Remor de veus.*) ¿Contamos? —¿contamos? Todo el impuesto sobre sucesiones, toda la recaudación del impuesto sobre sucesiones, ustedes la dilapidan.

No, no dejen a los pobres perceptores del PIRMI..., por Dios, claro que no. No, hagan escuelas, hagan centros de salud. De verdad, tienen todo nuestro apoyo. Estoy seguro de que la oposición estará encantada de que los hagan. Pero, desde luego, no vengan aquí diciendo que los que hoy defendemos la reforma del impuesto, que no su supresión... Pero, bueno, en este aspecto, coincido con ustedes, que también está a favor de la reforma del impuesto..., lo que pasa, que no sabemos los extremos. Concrétenlos, dennos esa satisfacción. ¿Este año? Creo que es la oportunidad. Saque un titular, señor Comín. Hoy, si usted dice aquí: «Nos comprometemos a que, antes de finalizar el año 2009, Cataluña tendrá una reforma del impuesto sobre sucesiones en la que quedará vinculado..., quedará vinculada por mis palabras del año 2007.» Seguro que muchas de las personas que van a visitar al señor Teixidó y que van a visitar al Grupo Popular y que me vienen a visitar a mí estarán encantadas de agradecerle a su Gobierno la reducción del impuesto.

No es el momento de hacer demagogia, sino de ponerse manos a la obra, y yo creo que es demagógico..., les voy a poner un ejemplo. ¿A quién afecta esto? A mí. Impuesto sobre sucesiones, caudal: 119.846 euros de caudal –caudal. ¿Cuánto ha pagado en total? Dos mil ochocientos euros. ¿Eso son grandes millonadas? Son grandes millonadas... Estos son los que estarán beneficiados por la reforma, es de imaginar. Pues, no le quepa la menor duda que están deseando que el año que viene queden exentos de estos pagos. Desde luego, la sociedad catalana se lo agradecerá.

Y no hablemos en términos de competencia fiscal a la baja ni de otros términos que, sinceramente, aquí ya hoy no tocan, porque realmente, a nivel de España, el impuesto prácticamente está desaparecido en casi todas las comunidades autónomas.

Y, desde luego, hablar de solidaridad y hablar de equidad, después de aprobar ayer el blindaje del concierto en el País Vasco, sinceramente, a algunos nos suena a pura demagogia.

Muchas gracias.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació, doncs, l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat, de devolució de la proposició de llei, ha estat aprovada per 72 vots a favor i 54 en contra, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament la iniciativa legislativa ha quedat rebutjada.

(Remor de veus.)

Alteració de l'ordre del dia

Senyores diputades, senyors diputats, els demano un moment d'atenció, perquè hi ha hagut algunes demandes d'alteració de l'ordre del dia, de manera que en aquests moments començaríem el debat del punt vuitè, però no el votarem fins demà; demà començaríem el Ple amb les interpellacions, i la interpellació del número 12, que és sobre les mocions relatives a consultes sobre la independència, passaria abans de la número 11, o sigui, després del número 10, i finalment, les dues mocions també intercanviarien l'ordre. Això són les demandes que hem tingut.

Per tant, resumint, seguidament farem el punt número 8, que no votarem fins demà. Demà començarem amb interpellacions; a les interpellacions hi ha un canvi, la 12 passa per davant de l'11. Abans de les mocions votarem la llei i votarem els altres punts de l'ordre del dia que tenen votació, i farem les mocions també amb l'ordre intercanviat.

Podem aprovar-ho? (Pausa.) Gràcies.

Proposició de llei

de retorn a la fiscalització prèvia en contractes menors (debat de totalitat) (tram. 202-00066/08)

Passem al punt vuitè de l'ordre del dia, que és la Proposició de llei de retorn a la fiscalització prèvia en contractes menors. Té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, m'agradaria, abans de tot, emmarcar la naturalesa d'aquesta proposició de llei, una proposició de llei que, dit sigui de pas, alguns esdeveniments recents reconeguts pel propi Govern la fan encara més justificable i molt més oportuna. La situació actual de greu crisi econòmica i amb greus conseqüències socials entenem que cal abordar-la des de moltíssims àmbits, cap àmbit, per petit o gran que sigui de l'Administració, cap àmbit de l'acció política ha de ser indiferent a la situació i al context actuals, i això vol dir que cal prendre moltes i grans petites decisions. No n'hi haurà cap que per ella mateixa sigui la solució amb majúscules, però entenem que la suma de totes elles pot ajudar a superar-la. Accions i decisions que s'han de prendre tant en el sentit de provocar i impulsar noves dinàmiques positives per a l'economia i per a la protecció social, com també en sentit invers, accions i decisions que han de tenir per objecte prevenir dificultats justament tot allò que pot comportar el malbaratament de recursos.

En aquest darrer sentit, suposo que tothom estarà d'acord que cal un combat sense treva per evitar tota despesa pública que no respongui a cap necessitat imperiosa, i penalitzar tot allò que en termes col·loquials en diem llençar els calés de l'Administració, que vol dir,

en definitiva, llençar els calés de la gent que els costen molt i molt de guanyar i encara molt més d'estalviar.

La proposta que avui discutim s'emmarca clarament en aquesta darrera línia, no és gens espectacular segurament, però, sens dubte, nosaltres la creiem efectiva.

Un altre aspecte que dóna sentit a la proposta és en la línia que el moment actual exigeix sacrificis a tothom, però l'Administració, la primera. Allò de predicar amb l'exemple, allò d'estar-se de fer coses per alliberar el màxim de recursos per destinar-los a allò que esdevé una autèntica prioritat o necessitat. D'aquí que l'austeritat en la despesa pública ja no sols es converteix, en un moment com l'actual, en una necessitat, en una prioritat, sinó que amb la que està caient i als ulls de tothom esdevé un deure moral.

La proposta que avui presentem també se situa a facilitar això, es tracta de posar mecanismes, per antipàtics o per feixucs que puguin semblar, per tal que un major control, un control més rígid i continuat de la despesa pròpia, per petita que sigui, tingui efectes també d'austeritat. Incrementar la fiscalització prèvia vol dir, al final del final, dificultar la realització de moltes alegries a la despesa, posar un pas més, una trava més –si es vol dir així, en aquests termes, potser menys ortodoxos però més entenedors als ulls de tothom– a moltes i petites despeses que, sumades, tenen un volum gens menyspreable. Incrementar la fiscalització prèvia vol dir també, al final de tot, incrementar la transparència i el control compartit sobre la despesa. Facilitar, ajudar a un major control, a una major austeritat, a una major transparència en la despesa pública, per gran o petita que sigui, és el nord que persegueix aquesta proposta que avui es sotmet a la seva consideració.

Aquest és el sentit de la nostra proposta, incrementar el nivell de fiscalització prèvia, una fiscalització prèvia que, com tots vostès saben, està evolucionant cada cop més en els països desenvolupats, no sols a observar la legalitat, sinó també en l'eficàcia i l'eficiència de la despesa proposada. Aquests són, doncs, els objectius i la naturalesa de la proposició de llei.

Deia a l'inici de la meua intervenció que el contingut d'aquesta proposta, tot i que la vam presentar fa mig any, avui té més sentit o justificació que mai. I és així, saben que al llarg d'aquesta legislatura i sobretot d'aquest darrer any n'hem parlat força a instàncies del nostre grup parlamentari del tema de l'austeritat, del tema de la necessitat de desengreixar l'Administració, de la necessitat d'alliberar al màxim de recursos perfectament prescindibles per fer front a noves necessitats i a nous reptes.

A finals de l'any 2004, sota el pretext d'una major agilitat, el Govern va reduir la fiscalització prèvia i el balanç és el que veiem aquests dies, més que per a agilitar ha servit per generar i donar empara a un munt de despesa inútil i estalviable i també a diferents irregularitats. I la veritat és que en aquest tema, pel que fa al Govern, ens preocupa tant la seva actuació en tot això com la seva actitud, que ara m'hi referiré al final. Tant o més preocupant una cosa com l'altra. I per això urgeix prendre mesures, iniciatives, en aquest sentit. Una d'elles aques-

tes per evitar aquelles dinàmiques que van en la direcció contrària del que és l'austeritat, el control o la prioritització de la despesa pública, petita o gran.

Per exemple, en tot el tema dels informes, nosaltres en dèiem banals i innecessaris, ara amb la nova terminologia dels informes inútils encarregats pel Govern, creiem que n'és el paradigma, l'exemple emblemàtic de totes aquestes accions i també sobretot de les actituds del Govern. Tan reprovable trobem una cosa –les accions amb relació a aquest tema– com la pròpia actitud que ha tingut amb relació a aquest tema. I el mateix que ha passat amb els informes és aplicable a molts temes referits a l'austeritat.

Durant molts mesos i fins fa poc se'ns deia que traïem de context una coseta d'aquí, una coseta d'allà, un informe d'aquí, un informe d'allà, que en fèiem un gra massa, però el temps, encara que trigui, posa les coses al seu lloc, i ara l'evidència no es pot negar i és molt més gruixuda del que algú volia imaginar i serà molt més gruixuda del que algú es pot imaginar.

Fixin-se que d'una petita mostra del 10 per cent dels informes totals d'un sol any, una mostra... –una mostra, per cert, no feta per les empreses auditores en base al que elles entenen que és l'objecte de l'encàrrec, sinó una mostra que els dóna el propi Departament d'Economia–, d'una petita mostra del 10 per cent, s'admet que d'onze mil euros en onze mil euros s'han llençat o es podien haver estalviat 720.000 euros, quasi res, més de 720.000 euros d'una mostra d'un 10 per cent d'un any. De quant serà o de quant haurà estat la despesa estalviable o els diners llençats si agafem el 100 per cent dels encàrrecs? Doncs que per descomptat que molt i molt més gran. Segurament, una major fiscalització prèvia hauria fet que algú s'ho hagués pensat més d'una vegada abans d'encarregar segons quina bestiesa o de cometre segons quina irregularitat de les diverses que s'estan coneixent.

Paradigma també del tema dels informes inútils –i té a veure amb el que avui parlem–, en el sentit que s'ha posat de manifest el desori i el descontrol que hi ha en aquest tipus despesa. Una major fiscalització segurament hauria pogut impedir-ho. Durant tot aquest procés s'ha constatat també que una gran part del problema del Govern en tot això dels informes és que ni el Govern sap ni el que ell mateix ha arribat a contractar, com ho ha contractat i a qui li ha arribat a contractar. El desori és descomunal, tothom s'ha sentit lliure per encarregar qualsevol informe, com el volgués encarregar i a qui el volgués encarregar. No hi havia fiscalització prèvia, no s'havien de donar explicacions i llavors passa el que passa. La cosa ha estat tan surrealista, si em permeten posar un exemple, fins al punt que algun departament ens ha demanat còpia a nosaltres del llistat d'informes que se suposa que havia de tenir el departament amb relació a les respostes parlamentàries. Ja ho veuen: a nosaltres ens neguen el llistat dels informes del 2006, del 2008, del 2009, etcètera, i nosaltres hem acabat de donar al departament el llistat per dir, en teoria, perquè els contesteu, hauríeu de tenir tot això.

Diran que és anecdòtic, sí, però és molt simptomàtic i permetin-me que els digui, molt trist. No saben què te-

nen. L'han feta tan grossa que primer ho van negant tot, ens diuen de tot, però llavors cada vegada van quedant més en evidència.

Per exemple, quan nosaltres denunciem que darrere del llistat d'informes hi ha contractació d'assessors, ens diuen de tot: de falsejar la informació i no sé quantes coses més. Quan resulta que alguns dels propis interessats que consten com a autors d'informes han explicat i declarat als mitjans de comunicació que els van avisar que, a corre-cuita, anessin a firmar un informe. Tot això després del 2007. I, és clar, a ells no els poden desmentir. I és clar que llavors apareixen físicament tots els informes. Clar que apareixen tots els informes, però si n'hi ha que no tenen ni el detall de posar la data del 2007. Clar que apareixen tots els informes del 2007, però alguns amb data inclús del 2008, no? Això és el que ens estem trobant, no?

Però, a més a més, si hom llegeix les auditories que s'han fet, els informes inicials de les empreses auditories, elles que han tingut molta més informació que nosaltres, aquestes empreses escriuen el següent. Per exemple, diuen una: «dels cent catorze informes analitzats, vuitanta-nou corresponen a un informe o dictamen i vint-i-cinc a serveis prestats», de vuitanta-nou, vint-i-cinc a serveis prestats. Mai millor trobada l'expressió, l'expressió de l'empresa auditora, no l'expressió d'aquest grup parlamentari, vint-i-cinc a serveis prestats.

Ara suposo que ja no poden negar aquesta evidència, una major fiscalització prèvia podria evitar molts d'aquests despropòsits pagats amb diners públics.

I per acabar-ho d'adobar, tot això dels informes també acaba sent el paradigma, si em permeten, de la improvisació com a resposta per sortir del pas de tot plegat i evitar danys majors.

En aquest darrer sentit els haig de confessar que no guanyem per sorpreses. És impossible una mínima confiança en aquest Govern, perquè un queda perplex quan veu que l'altre dia –i l'altre dia vol dir no fa ni quinze dies– vam conèixer la darrera instrucció del Govern amb relació a tot això dels informes i que confirma tot això que els he dit. La instrucció que s'ha passat als departaments diu el següent: «Us comuniquem que a partir del 5 d'octubre d'enguany –5 d'octubre vol dir d'aquest 5 d'octubre, no fa ni deu dies– totes les propostes de qualsevol tipus de contracte que tinguin per objecte estudis, dictàmens, informes, hauran de tenir el vist-i-plau del secretari general del departament. En breu estaran disponibles les instruccions que determinaran el circuit de tramesa d'aquests contractes.»

Això ho han enviat fa quatre dies, i la pregunta és: i fins ara què han fet? I tot allò que va prometre el president de la Generalitat, ara fa més d'un any i mig, que va dir que posaria ordre en tot aquest afer, què ha fet? Si a data 5 d'octubre de 2009 encara no s'ha determinat ni el circuit d'aquest tipus de despeses. Què ha passat, doncs, amb els informes del 2008 i els informes del 2009? Doncs el mateix que amb els del 2007, i aquests dies en el peregrinatge pels departaments ho estem constatant.

Aquesta instrucció és la prova palmària que no s'ha imposat cap mesura ni criteri corrector, estem en el de sempre: anuncis i més anuncis, però cap realitat i res més. I podríem seguir.

Per tot això nosaltres entenem, senyores i senyors diputats, que urgeixen mesures que vagin en la línia d'almenys, si s'ho volen agafar així, dificultar aquest dispendi i aquest desori. Calen accions, una d'elles, una de moltes d'elles, la que avui nosaltres li proposem. I acabo, si em permeten, amb una reflexió final que relliga amb tot això. En una situació com l'actual i per fer-hi front, tan important com les accions són les actituds, accions efectives i actituds que donin confiança i esperança a la gent. Les accions es poden regular i si cal, a tot estirar, es poden imposar; les actituds no es poden ni regular ni imposar, cadascú és com és, té la seva escala de valors, les seves conviccions i les seves maneres de fer. No hi ha iniciativa legislativa que pugui imposar una actitud o un tarannà, però això no treu –i precisament per això també en volem deixar constància– que, per exemple, en aquest tema dels informes, tan reprovable com l'actuació del Govern ho ha estat la seva actitud. El Govern està perdent amb tot això una gran oportunitat. El Govern, sense depurar responsabilitats, està enviant un missatge devastador, portes endins i portes enfora; portes endins, per no depurar responsabilitats, el missatge que està enviant és: tranquils que, per grossa que un la faci sempre trobarem recursos de justificació o de condescendència, no patiu que serem contundents, no contundents amb qui fa la malifeta, contundents amb qui la denunciï, això és el que està fent el Govern.

Un govern que està enviant un missatge portes endins de dir, no cal patir, si sempre trobarem justificació sota l'excusa o del retrovisor o mirant enrere, o d'una maquillada transparència o amb el tradicional recurs del paquet de mesures. Sempre trobarem una excusa, per tant, tothom tranquil. Aquest és el missatge que estan enviant portes endins, que vol dir que tothom pot seguir com fins ara. Per això dic que és un missatge devastador el fet de no depurar responsabilitats.

I portes enfora també estan perdent una gran oportunitat, perquè no depurant responsabilitats, sense cap gest d'autoritat, el Govern perd l'oportunitat de ser taxatiu i donar resposta davant el clam de la societat de tolerància zero a malbaratar els recursos públics. Tolerància zero a llençar els calés de l'Administració. Tolerància zero en totes aquestes qüestions com els informes i que qui la fa la paga. Però per al Govern tripartit al contrari, qui la fa no la paga. Aquest és el missatge que vostès estan donant.

Fixin-se la paradoxa, fixi-s'hi la paradoxa del que està fent el Govern tripartit. Govern tripartit sota una suposada transparència, molt distorsionada, si volen ja la discutirem en un altra moment, està dient, per grossa que un la faci, per malifeta que un la faci, com que som transparents, estem exempts de tota responsabilitat.

O sigui, a partir d'ara ja podem canviar les normes, els reglaments sancionadors i tot això per dir, encara que la facis grossa, si has estat més o menys transparent, quedes exempt de tota responsabilitat. Aquest és el mis-

satge que vostès estan enviant. Aquesta és l'oportunitat que s'està perdent. I així va la cosa.

I per això nosaltres lamentem que no s'aprofiti aquest tema dels informes o d'altres per enviar aquells missatges clars i taxatius que més calen, portes endins i portes enfora, i que calen sempre, abans, ara i caldran després, i que calen per a tothom, i que calen per a tothom, però sobretot calen en un moment tan sensible com l'actual. I és una llàstima, i és una llàstima que per acció o omissió vostès donin per bona tota aquesta dinàmica de llençar i llençar els calés quan la gent se les està veient i se les està desitjant per tirar endavant.

Però, com he dit, les actituds no es poden regular per llei, vostès sabran el que fan, però perden una gran oportunitat, però les accions sí que es poden regular i justament per això nosaltres hem presentat aquesta proposició de llei i per això nosaltres els demanem el seu suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pels grups de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, quan estava preparant la meua intervenció de rebuig d'aquesta proposta que ens ha formulat el Grup de Convergència i Unió, estava convençut que en lloc de parlar-nos del text de la proposició de llei que tenim a mans, de retorn a la fiscalització prèvia en contractes menors, en lloc de parlar d'això, parlaríem dels informes del Govern.

Escolti, en parlarem, dels informes, parlarem de la transparència, parlarem de la utilitat, però deixi'm utilitzar alguns temes de la meua intervenció per entrar en el fons del tema de la proposició de llei que el Grup de Convergència i Unió ens sotmet a la consideració de la cambra, a tots els diputats i les diputades.

Vostès saben que amb l'actual normativa els contractes menors no estan subjectes a fiscalització prèvia, aquí ni enlloc d'Europa. Vostès saben que hi ha una directiva europea que va en aquest sentit, i que la Llei de contractes de l'Administració pública, que es va transposar al conjunt de l'Estat espanyol, doncs, va justament en aquesta mateixa línia, que és el que fa la Llei de mesures fiscals i financeres que el Govern aprova o que aquesta cambra va aprovar l'any passat, no?, en el debat posterior a la Llei de pressupostos. Això no vol dir que no estiguin els contractes menors subjectes a control.

Què és el que s'ha de fer? Home, certificar que hi ha existència de crèdit per poder encarregar aquests contractes. Vostès saben també que la feina de la intervenció, de la Intervenció General, la intervenció delegada, justament es limita a l'existència o a certificar l'existèn-

cia de crèdit, no? Estableix, també, l'aprovació per part de l'òrgan contractant, competent en la matèria de contractació, que en el nostre cas són els secretaris generals dels departaments i, en alguns casos, alguns directors generals, i, finalment, dels contractes que parlem, la incorporació de la factura corresponents.

Tot això, amb quin objectiu? Amb l'objectiu de simplificar i reduir la tramitació dels expedients de contractació menor, dels que vostès diuen «inferiors a dotze mil euros», i que en la Llei de contractes del sector públic saben que això s'ha augmentat fins als divuit mil euros.

Per la seva pròpia naturalesa aquests contractes, doncs, necessiten, requereixen una tramitació àgil per fer front a les despeses puntuals o periòdiques de poca quantia. És a dir, la simplificació del procediment. Això que demanem en tants altres àmbits de la legislació, no?, la simplificació del procediment i la tramitació. És el que es va fer, és el que està en vigor a Europa i és el que està en vigor a Espanya i és el que està en vigor a Catalunya.

Per fer-nos-en una idea: l'any 2008, del total de contractes realitzats pels departaments de la Generalitat, gairebé trenta-nou mil a trenta-sis mil, aproximadament, eren contractes menors d'aquesta quantia. És a dir, el 93 per cent de la contractació de la nostra Administració, de l'Administració de la Generalitat eren contractes menors. Aquests contractes que van significar..., aquest volum de contractes que signifiquen només, aproximadament, un 15, 16 per cent del total de la despesa de la contractació de la Generalitat. La contractació que vostès..., d'informes dels quals vostè parla, d'aquests quasi trenta-set mil contractes, vostè sap perfectament que es limiten al voltant, no arriben als dos mil contractes, si més no de la franja aquella que es van auditar l'any 2007.

I la manca d'intervenció prèvia, que vostès reclamen i que vostè sap tan bé com jo que a la normativa europea i a la normativa bàsica espanyola, doncs, es regula de la manera que es regula, no significa que siguin expedients que no estiguin subjectes a revisió i control. Com vostès molt bé saben, qualsevol acte que genera obligacions per part de l'Administració de la Generalitat i amb càrrec als pressupostos s'ha de tramitar en funció de la regulació legal que està fixada, no?, i que és l'adient i que és, des del nostre punt de vista, la que fixa la Llei d'acompanyament, la Llei de mesures fiscals i financeres que és l'adequada, perquè hi ha un control posterior per part de la Intervenció de la Generalitat. I, a més a més, el nostre sistema..., vostès també saben que hi han sistemes de control extern per part de la Sindicatura de Comptes, en aquells organismes que estan subjectes a fiscalització en els plans anuals de treball o en els organismes d'empreses públiques dependents de l'Administració de la Generalitat, que estan, algunes d'aquestes, obligades a tenir controls externs a través d'auditories externes.

Vostès diuen i sustenten, en la intervenció que vostè ha fet, tan abrandada, «si hagués una intervenció prèvia per part de la Intervenció de la Generalitat, algunes de les coses que han passat...» –han sigut vostès– «irregulars,

la mateixa...» –i deixi'm desmentir-ho–, «auditoria que es va encarregar a l'interventor general de la Generalitat, no diu que hi hagin irregularitats ni il·legalitats en els informes que es van sotmetre a auditoria externa». Llegeixi's, no manipuli, l'Informe de l'interventor general. Ja estem acostumats en tot aquest procés..., que vostè ha agafat un retall d'aquí, un retall d'allà, ha venut algun titular a la premsa d'algun dels informes que es podien sotmetre a allò, alguna conyeta, eh?, s'ha descuidat algun DVD d'alguns informes que sustentaven aquest informe... Ja hi estem acostumats.

Ara bé, no em digui que el fet del sistema de control dels contractes menors a Europa, a Espanya i a Catalunya és una manca de transparència. Perquè vostè està tornant a distorsionar la realitat i la funció de la intervenció. La intervenció prèvia o posterior dels contractes no té res a veure amb el concepte de transparència. Vostè això hauria de saber-ho. El control té per objecte, des del meu punt de vista, assegurar l'adequació del procediment i de la despesa a la normativa legal. Que, en el cas que ens ocupa dels contractes menors, es fa a Catalunya i a Espanya a través del control posterior de la despesa, així com per l'exigència dels procediments contractuals. Escolti, llegeixi's també les resolucions de la Junta Consultiva de Contractació a Catalunya, que sustenta aquesta tesi, o de la Intervenció General de l'Estat que sustenta també, justament, aquesta tesi.

Austeritat. Bé, jo estic d'acord que en els temps que corren els pressupostos públics han de buscar la contenció en aquelles despeses, en aquells programes que segurament poden esperar millors èpoques i ens hem de concentrar en aquelles coses fonamentals, des del punt de vista de les polítiques estratègiques i des del punt de vista de les polítiques socials; però això no ho arreglarem amb la modificació de la llei en la línia que vostè està plantejant. Aquest és un debat que s'emmarca en el debat pressupostari, en la fixació de prioritats dels grups que donem suport al Govern i de les prioritats, que estarem encantats d'escoltar-les, dels grups que estan a l'oposició. Però el debat és un debat pressupostari, no de modificació de la llei, vostè ho sap tan bé com jo.

Per tant, ho torno a dir: l'article que vostès pretenien modificar en aquesta proposició de llei, s'adapta escrupolosament a la directiva europea, és una directiva de l'any 2004, i a la Llei bàsica de l'Estat de contractes del sector públic.

Ens deia el senyor Turull: «Transparència. Els informes que hem estat analitzant, aquest debat que vostès han portat aquí, que han motivat també alguna interpellació al conseller Castells, tot això ha passat perquè no hi havia fiscalització prèvia.»

Miri, escolti, vostès saben que el Govern ha encarregat per aquesta qüestió una auditoria externa sobre els informes encarregats pels diferents departaments, amb un informe transversal que ha redactat després l'interventor general de la Generalitat, on llegeixo literalment: «No es detecta cap il·legalitat. No es detecta cap irregularitat.» I que, en qualsevol cas, les incidències que indica, suggereixen un seguit de mesures de millora, de correcció, que, en el debat de política general, el president de la Generalitat va dir que adoptaria justament

perquè és aquest Govern el que ha posat ordre en una cosa que no hi havia ordre ni concert.

O és que quan vostès governaven sabíem els informes que el Govern encarregava? És que vostès es van atrevir a fer alguna vegada alguna auditoria? Que no ha estat aquest Govern el que ho ha fet, el que ha fixat i el que ha proposat un seguit de mesures? És una prova irrefutable, des del meu punt de vista, de la voluntat de transparència i de la bona gestió d'aquest Govern. Vostès quan governaven no havien fet res mai de semblant. Escolti, és que en èpoques anteriors no hi havia ni una llista clara del que es feia, ni de quins informes encarregaven i en què es gastaven els diners dels informes.

Si és aquest Govern que, a la vista que algú en el seu dia va manipular unes enquestes d'opinió, algú responsable de la majoria, molt qualificat, per cert, va dir, i ho recordo perfectament, va dir que «la fotocopiadora era "tonta", que s'havia equivocat». I això va motivar que algú assumís responsabilitats. Aquest Govern el que fa és un registre públic de les enquestes que encarrega el Govern perquè tots els grups parlamentaris hi puguin tenir accés.

Control de la despesa. Tinc la impressió..., m'ensenyava vostè ara un informe de la Sindicatura de Comptes. No sé si és el mateix que jo tinc..., deu ser el mateix o han estat publicats més o menys a la mateixa data, que feia referència, com molt bé vostè sap, al Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació. Escolti, control de la despesa? Vostès ens vénen a donar lliçons de control de la despesa? Vostès ens demanen transparència en els informes i en els contractes que el Govern encarrega?

Miri, els suggereixo que això de la transparència probablement s'ho apliquin vostès, no? Jo crec que probablement tot el país en sortiria també..., estaria content de conèixer algunes de les coses que han anat passant aquests dies, que crec que la societat en general estaria encantada que aquests processos de transparència que vostès ens demanen avui, aquí, se'ls apliquessin vostès, no?

Miri, vostès no controlaven res. Aquest Govern crec que el que fa és aplicar amb bon criteri la normativa de contractació, la fixada per la directiva marc europea, per la Llei de contractes del sector públic, i que hi ha un control rigorós de la despesa i de la contractació que el Govern de la Generalitat fa i l'aplicació dels recursos que aquest Parlament li atorga al Govern cada any en el debat pressupostari. I, per tant, li rebutjarem aquesta proposta, com suposo que s'imaginava que passaria, no?

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor Turull, em demana la paraula, suposo, per al torn en contra a l'esmena a la totalitat.

El Sr. Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor Terrades..., senyor Terrades, nosaltres no pretenem, ni amb aquesta proposta ni amb cap altra, donar lliçons a ningú de res. Nosaltres som un grup parlamentari, i davant d'una dinàmica estesa que s'ha detectat, davant d'una dinàmica estesa que ha recordat el mateix Govern, intentem fer propostes positives per intentar-ho evitar. No es tracta de donar lliçons. Ho dic, entre altres coses, perquè si entrem en aquesta dinàmica del retrovisor i que no podem parlar d'això i no podem parlar d'allò, home, el PSC-PSOE jo diria que pràcticament no caldria ni que vingués al Parlament, perquè no podria parlar de res. I només cal que miri l'executiva del seu partit. D'acord?

Dic això... Per tant, nosaltres mai els direm que vostès no poden parlar d'això o no poden... Aquí podem parlar tots de tot. Som un grup parlamentari, ens ha escollit la gent, i venim aquí a fer aquesta proposta en aquest tema que s'ha posat tant en evidència. Si els fa nosa que hi hagi una oposició en aquest Parlament que faci propostes positives, ho lamentem, però és la nostra feina i els ciutadans ens paguen per a això. Per tant, lliçons no en pretenem donar; pretenem posar remeis als déficits que pateix aquest Govern.

I aquest Govern té un dèficit, i no em vingui que les prioritats es marquen al pressupost, perquè hi han partides amb noms i cognoms, però partides que són genèriques, amb centenars de milers d'euros, que, petita despesa a petita despesa, es poden o aprofitar molt els diners o es poden llençar molt els calés. I de moment el que s'ha posat en evidència és que al Govern tripartit aquesta agilització li ha servit perquè sigui un forat per llençar molts i molts calés que es podien haver destinat a altres coses. Aquest ha estat el tema.

Senyor Terrades, llegeixi's l'informe de l'interventor. M'agradaria que em digués on posa que no s'ha detectat cap il·legalitat, m'agradaria que m'ho digués, perquè jo el que li puc dir és que si vostè es llegeix l'informe de l'interventor..., el segon paràgraf, el segon; no li demano que s'ho llegeixi tot, el segon: «És important remarcar que no es tracta de revisar la legalitat o la correcció administrativa de l'expedient i del procediment seguit.» El segon paràgraf, no li demano que s'ho llegeixi tot, el segon paràgraf.

Per tant, no insisteixin que tot és legal. Si no s'ha revisat! Si no s'ha revisat la legalitat! –si no s'ha revisat la legalitat! Escolti, però si hi han informes, hi han autors que diuen: «Escolti, a mi m'han avisat a corre-cuita de venir aquí!» Jo l'únic que els demano és que en un informe del 2007, almenys, si el fan fer a corre-cuita... –aquí han posat juny del 2008, per exemple–, és el que els demano, una mica de correcció. No neguin l'evidència. Vostès han vist que tot això dels informes i dels estudis inútils ha sigut molt més gruixut del que vostès es resistien a daixò, a confirmar, i nosaltres el que els demanem és que a partir d'aquí es prenguin mesures.

Escolti, jo ho vaig dir l'altre dia a la Comissió d'Economia: si vostè es pensa que jo justificaré alguna actitud o alguna acció incorrecta de l'any 2003, de l'any 2002, de l'any 2000, no ho faré. Perquè d'errors també en

podíem haver comès, però hi ha una gran diferència: allà es van assumir responsabilitats i allà van plegar dues persones. I aquí vostès el missatge que estan donant és dir: «És igual, per grossa que la feu, que sempre trobarem una justificació perquè tot segueixi igual.» Si vau anunciar que havíeu pres mesures correctores i no s'ha fet res! Si heu passat una instrucció, el Govern ha passat una instrucció fa quatre dies!

Aquest és el tema, aquesta és l'oportunitat que vostès estan perdent. Aquesta és la diferència entre ara i abans. Abans, quan hi havia un rum-rum, hi havien hagut dimissions; aquí, en aquest Govern tripartit, per grossa que la facin, aquí no plega ningú, perquè un depèn de l'altre i perquè segurament, si haguessin de plegar o haguessin d'assumir responsabilitats, igual que entren de tres en tres, haurien d'assumir-les també de tres en tres.

Aquesta és la proposta que nosaltres fem, una major fiscalització prèvia. Senyor Terrades, vostè ho sap; vostè sap, i la gent que està, per exemple, en el món municipal ho sap, moltes vegades, per tirar endavant segons quines despeses que són perfectament justificables, perfectament oportunes, doncs, amb una fiscalització prèvia, el tràmit que hi ha. Doncs, justament aquesta fiscalització prèvia que la Unió Europea no la prohibeix a ningú, reduir el seu import –això també vostè ho sap–, impediria moltes d'aquestes dinàmiques. Això és el que nosaltres fem; no venim a donar lliçons de res. Creiem que el Govern hauria de tenir un gest d'austeritat. I si algú no està en condicions de donar lliçons són vostès, que per molt menys que això van anar a fiscalia; per molt menys que això, algun grup parlamentari, o més d'un grup parlamentari, va anar a fiscalia. Fixi's en la nostra actitud –fixi's en la nostra actitud. Per molt menys que això que ha passat, per molt menys que això..., no, no, no, per molt menys que això. Fixi's en la nostra actitud: impulsar i proposar mecanismes. I és això el que nosaltres volem fer aquí.

El Govern està perdent una gran oportunitat, estem en una situació que a la gent li costa molt i molt tirar endavant, hi ha un clam a la societat de tolerància zero a llençar els calés, i calen gestos i accions, accions i actituds. I de moment rebutjant, i de la manera que ho ha fet el Govern, els partits que donen suport al Govern, aquesta proposició, doncs, crec que s'equivoquen tant amb l'acció com amb l'actitud.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició en nom del Grup d'Esquerra... Perdó, senyor Terrades, digui'm per què em demana la paraula.

El Sr. Terrades i Santacreu

Per una al·lusió directa del diputat.

El vicepresident primer

Senyor Terrades, aquest és un debat en el qual inevitablement hi ha d'haver al·lusions, perquè és un debat

directe entre els diputats. No obstant això, li dono la paraula per un minut.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Escolti, en aquest Parlament tothom pot venir a explicar i a fixar les seves posicions, només faltaria, senyor Turull. Ara, a vostès el que els molesta és la comparació entre l'acció de govern actual i l'acció de govern de quan vostès estaven en el Govern. Perquè, miri, vostès d'austeritat, res de res; de control de la despesa, res de res, i de transparència, res de res.

I vostè sap tan bé com jo que van assumir o que algú del Govern de Convergència i Unió va assumir responsabilitats no per totes aquestes coses que ens està explicant; les va assumir perquè va amagar informació i va manipular enquestes d'opinió.

El vicepresident primer

En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Senyors diputats, senyores diputades... Miri, senyor Turull, francament, lamentable; per part del meu grup parlamentari, les seves dues intervencions les qualifiquem de lamentables. Ens diu que fan propostes positives, vénen aquí a fer propostes positives... Bé, que Santa Bàrbara ens conservi la vista, si això són propostes positives... (*Veus de fons.*) Santa Llúcia, això. És que això del santoral no ho tinc gaire al dia, això del santoral... (*Remor de veus.*)

Bé, en tot cas, senyor Turull, ja està bé, doncs, que trenquem una mica la tensió que ha generat el seu discurs en aquesta cambra, perquè realment vostè el que està fent aquí és generar uns dubtes, sembrar aquí unes ombres de dubte sobre il·legalitats i sobre actuacions del Govern que són absolutament falses. I, a més, el coratge que ho faci el representant de Convergència i Unió en el moment complicat –per qualificar-ho d'alguna manera– en què es troben, doncs, tenen un coratge... Perquè si en aquests moments hi ha alarma social per algun tema que a la societat catalana, doncs, li genera alarma, no és per l'acció del Govern. En aquests moments, la corrupció política del Partit Popular a nivell estatal, com el cas Millet, que està generant una fortíssima alarma a Catalunya, és això el que la ciutadania de Catalunya, doncs, en aquests moments veu amb preocupació. I aquest cas tan greu –delictiu, evidentment, delictiu, perquè això és un delict–, si se'l relaciona amb algun partit polític, vostè sap perfectament amb quin partit polític se l'està relacionant en aquest cas. Per tant, quin coratge venir aquí i acusar el Govern d'il·legalitats i de no sé quants fraus. Quin coratge, perquè això és fals, i ho ha de rectificar, perquè això a què vostè ha fet al·lusió està en poder, en possessió, aquest informe, de la fiscalia. I quines accions ha emprès la fiscalia? Cap ni una, perquè aquí no hi ha cap il·legalitat. I no es pot pujar aquí a la tribuna de la cambra i dir mentides, perquè aquí no hi ha cap il·legalitat.

Però bé, tolerància zero, ens deia el senyor Turull. Apliqui's el discurs. I, evidentment, com pot imaginar, rebutjarem la seva iniciativa, la proposta que ens presenten, i més després de sentir-lo, perquè acceptar-ho, doncs, seria acceptar, donar per fetes irregularitats del Govern, i, evidentment, no ho acceptem, li neguem la major.

Bé, sap perfectament que la normativa actual, doncs, estableix que els contractes menors no estan sotmesos a fiscalització prèvia, sinó a dos requisits concrets i específics, que són el certificat d'existència de crèdit i l'aprovació de la despesa per part de l'òrgan competent; i això és fruit d'una reforma de l'any 2004, per la Llei de mesures fiscals i financeres del 2004. Bé, els objectius que perseguia aquella reforma són vigents també a dia d'avui, que eren els de simplificar i reduir la tramitació dels expedients administratius. Això en cap cas exclou que els expedients no estiguin fiscalitzats, perquè els expedients administratius estan fiscalitzats *a posteriori*, tant control intern –Intervenció General– com control extern –Sindicatura de Comptes i Parlament de Catalunya. On hi ha aquí la manca de fiscalització? Interna i externa.

El que no es pot fer és predicar una cosa i anar per una altra via, el que al meu poble en diuen, doncs, d'anar a misses... No, avui no tinc el dia del refranyer... No es pot predicar simplicitat administrativa i d'altra banda impulsar una norma, una modificació legislativa que burocratitza molt més els tràmits administratius, perquè això no lliga.

Per tant, el que hem de tenir clar és: volem una administració àgil, eficaç i eficient, sí o no? Volem promoure, facilitar que les pimes puguin concursar, puguin fer contractes amb l'Administració, facilitant-los, doncs, les dificultats que tenien? Perquè darrere d'aquesta reforma del 2004 hi havia aquesta reclamació històrica dels agents socials que els permetés contractar amb l'Administració. Volem facilitar que les pimes catalanes puguin contractar amb l'Administració, sí o no? És tan senzill com respondre a això.

Miri, nosaltres volem bones pràctiques administratives i volem treballar i estem treballant per millorar l'Administració de la Generalitat. Però la volem a l'alçada de les demandes del segle XXI, i si, doncs, féssim cas a la seva iniciativa, creiem que seria un pas enrere molt important, tornariem a una administració «decimonònica», perquè la complexitat de les relacions comercials a dia d'avui no té res a veure amb la del segle XIX; tampoc la dimensió de l'Administració pública té res a veure amb la del segle passat.

Nosaltres creiem que vostès deliberadament –deliberadament, molt deliberadament– confonen els debats i els distorsionen, perquè això que ens proposen com a iniciativa no té res a veure amb la transparència i amb la legalitat. Ja els he dit abans que hi ha fiscalització, externa i interna. I vostè és el primer, com a membre d'aquest Parlament, a tenir la fiscalització externa, com a diputat del Parlament, i també és el primer a poder fiscalitzar-ho a través de la Sindicatura de Comptes. Per tant, ja no li parlo de la fiscalització interna, sinó que

l'externa la pot exercir, com és obvi, com es part dels seus drets com a diputat.

Miri, volen enverinar el debat, i nosaltres no els ho podem permetre. No els podem permetre que enverinin el debat, perquè no tenim res a amagar, tot és públic –per això en poden parlar–, tot és net i públic. La no-fiscalització prèvia no és barra lliure per a l'Administració, perquè hi ha una fiscalització posterior. Hem avançat en agilitat i transparència, i crec que d'això se n'hauria d'alegrar tota la cambra. Almenys vostès s'haurien d'alegrar, de poder anar a la Generalitat a consultar aquests expedients administratius de què ens parlen, perquè molts diputats saben ben bé com amb governs anteriors no era possible consultar els expedients administratius, no era possible. Per tant, hem avançat en transparència i avançem en agilitat administrativa, en l'agilitat de la tramitació dels procediments administratius.

Que podem avançar més? Segurament –segurament–, tot és millorable. I una via a seguir seria la de les recomanacions que fa la mateixa auditoria externa després que recull l'informe de la Intervenció General, informe que vostè coneix i que té a les seves mans, com ens ha ensenyat abans, ja que fa un mes i escaig ens el van fer arribar.

Nosaltres avalem aquelles recomanacions. Controls de qualitat? Els avalem; ens sembla correcte, avancem cap a controls de qualitat, perquè no és cap tràmit burocràtic de més. Unitats de seguiment o coordinació? També els avalem, no són tràmits burocràtics, també podem avançar cap a aquest camí. Registre d'estudis? Doncs, fem un registre d'estudis o un registre de dictàmens, no es un tràmit burocràtic, és un pas més en transparència.

Per tant, jo el que els demano és una mica més de rigor i d'honestedat, perquè avui hem vist un espectacle molt trist, senyor Turull. I crec que és de justícia reconèixer quan hi ha avenços. I no passa re per reconèixer que les coses han millorat, no passa re. Això és positiu per al país; que l'Administració de la Generalitat hagi millorat en la tramitació dels seus expedients és positiu per al país, sí o no? Doncs, reconeixem que això és una millora per al país.

I, per tant, no posin traves a aquest bon funcionament de l'Administració i trobem-nos en el camí, junts, de construir en positiu, perquè aquí sí que ens hi trobarem. Però no a desacreditar el Govern, perquè, per justificar el seu mal moment polític, el que no poden fer és engegar un ventilador i dir: «Tothom és igual i aquí, això, tot és, doncs, un desastre.» Això no justifica el seu mal moment polític, sinó que el que han de fer és ser més rigorosos i ser més honestos i reconèixer la realitat dels fets.

Gràcies.

El president

El senyor Josep Llobet, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Il·lustres diputades i diputats, suposo, senyor Terrades, i suposo, senyora Gomà, que em

permetran que, en nom del Partit Popular, demanem més transparència. Suposo que ens permetrà, ja que nosaltres teòricament no fem el retrovisor, que puguem demanar en aquest faristol que, en el Parlament de Catalunya, en el Govern, hi hagi més transparència, en un àmbit tan important com és aquest, un àmbit que cada dia està en els mitjans de comunicació.

Jo crec que, evidentment, la proposta que avui fa el Grup de Convergència..., que ja avanço al senyor Turull i al Grup de Convergència que nosaltres li donarem suport, perquè el nostre grup parlamentari, a qualsevol proposta de millora de la transparència, ja la facin els partits de l'oposició, ja la facin els partits del Govern o la faci el mateix Govern, nosaltres sempre hi donarem suport, sempre.

I en aquest cas la proposta que fa avui el Grup de Convergència és intentar millorar..., jo no sé si poc o molt; jo no sé si, si s'aprova aquesta mesura, ajudaria molt o poc a la transparència en l'àmbit de la contractació dels informes, però el que és segur és que no ho empitjoraria, que no perjudicaria de cap manera –de cap manera– la transparència que demanen molts i molts ciutadans, i més en aquests moments, en època de crisi.

Encara que també és veritat –i permetin-me que ho digui tant als senyors de Convergència com als tres partits que donen suport al Govern, que surten aquí a omplir-se la boca de transparència– que quin mecanisme tenim més important, i de què ens hem dotat entre tots nosaltres, en seu parlamentària, que una comissió d'investigació? O no és el màxim mecanisme de transparència de què ens hem dotat tots els parlamentaris a l'hora de poder saber què és el que hi ha darrere d'unes pràctiques possiblement, o no, irregulars? La comissió d'investigació. I què ens trobem? Que en casos com el Palau, com en els casos dels informes, tant un partit de l'oposició, que evidentment s'omple la boca de parlar de transparència, com altres partits, que estan donant suport al Govern, s'oposen a la constitució d'aquesta comissió.

Per tant, evidentment, permetin que nosaltres obertament puguem enraonar de què creiem que és millor a l'hora de millorar en la transparència en temes tan importants com el dels informes i els estudis que encarreguen, que estan encarregant els diferents departaments.

Bé, nosaltres ja vam presentar..., i val a dir que efectivament nosaltres ja el mes d'abril..., perdó, en el mes de març es va debatre en seu parlamentària una proposició de llei, no dic similar, no dic igual, evidentment, però sí en la mateixa línia, en la línia de la transparència. I l'exposició de motius que vam fer..., la que ha fet el Grup de Convergència en la seva proposició de llei i en la proposició de llei que va presentar el Grup del Partit Popular, l'exposició de motius venia a dir exactament el mateix: anem a proposar mecanismes per millorar en la transparència.

Jo crec que això no és negatiu, jo crec que això és positiu; és el que hem de vindre a fer aquí tots: dotar-nos de mecanismes per millorar, no per empitjorar. En aquell moment, evidentment, no vam tindre la sort del suport dels partits que donen suport al Govern, i avui em dona la sensació que passarà exactament el mateix.

Què els preocupa del fet que l'oposició surti aquí a demanar mecanismes de control? Tenen alguna cosa a amagar? Els ho pregunto. Si podem dotar-nos de mecanismes, fem-los. Ja li he dit abans que segurament en cap moment ens perjudicaran.

I recordo perfectament –i recordo perfectament–, quan vam fer la defensa, que jo mateix en nom del Grup del Partit Popular vaig fer la defensa d'aquella proposició de llei, que demanàvem tres coses, tres coses bàsiques. Demanàvem, primer, la creació d'un registre –senyora Gomà, se'n recorda?, vostè ho ha citat a la seva intervenció, després m'hi referiré–, la creació d'un registre –ja ho vam demanar nosaltres al març del 2009–; dos, la creació d'una comissió assessora, i, tres, un augment en el règim d'incompatibilitats per part dels diferents contractants, ja siguin exdiputats, o no diputats, siguin familiars o no familiars, amb les administracions públiques.

Vam demanar aquestes tres qüestions; les tres, evidentment, refusades, tombades. Quina és la sorpresa? La sorpresa és que, al cap d'un temps, en algunes d'elles, ja sembla que se'ns comença a donar la raó. I s'hi ha referit la senyora Gomà i s'hi va referir el senyor Castells en la presentació de l'auditoria el passat mes de setembre. I ara ho recordaré. Ho recordo perfectament. D'una auditoria..., i permeti'm que li ho digui, una auditoria, escolti, que qui ha llegit l'auditoria..., potser no fica el terme «irregular», potser no fica el terme «il·legal», però, home!, constatar que hi han, de tres-cents expedients que s'analitzen, quaranta-nou anomalies o incidències! Si ho extrapolem als tres mil expedients, estaríem enraonant de... Home!, és clar, és molt fàcil, quan s'agafa una mostra, un cau en la temptació de dir: «Si n'agafo tres-cents i n'hi ha cinquanta, si n'agafo tres mil n'hi hauran cinc-cents», o no? (*Veus de fons.*) Ah!, no li serveix. Ah!, quan els interessa són cinquanta només. No, no; no són cinquanta, són cinc-cents. I, si no, haver fet la mostra de tot. Són cinc-cents. Les mostres serveixen per al bo i per al dolent: són cinc-cents. I d'aquests expedients..., i no digui vostè que cinc-cents expedients no és una quantitat important, o cinquanta de tres-cents, el 35 per cent, una quantitat important.

Però, escolti, anomalies. Vostè creu que és simplement una anomalia, senyor conseller, o una incidència de caire formal, que s'encarreguin, per exemple, des del Departament de Cultura, informes, per exemple, el 4 de desembre, el de jocs *online* sobre el món casteller i es recepcioni sis dies després? Home!, som ràpids. No, no, però ara en vénen de millors. Aquests són ràpids, però, bé, encara podem acceptar que, en sis dies, dit i fet.

No, no, però és que l'expedient sobre la declaració de bé cultural d'interès nacional del conjunt històric de Cone-sa, que es va aprovar el 24 d'abril del 2007, es va rebre el 12 de març del 2007, un mes abans. Un mes abans es va rebre! S'aprova el 24 d'abril i es rep el 12 de març! Una rapidesa important.

O el contracte d'idees de programes de patrocini, que s'encarrega el 3 de desembre i es rep el 30 de novembre! Fixi's el que estic citant!

I n'hi han més. El d'estudis paleològics del Molí d'Espígol. S'encarrega el 12 de desembre i es rep el dia

abans, l'11 de desembre. O, ja l'últim, per citar uns quants exemples, l'estudi sobre l'oficina d'exportació de la música espanyola, que s'encarrega el 28 de desembre i es rep el mateix dia. I tots per contractes d'onze mil i dotze mil euros! Home!, s'ha de ser molt ràpid. El que s'encarrega el mateix, perfecte, i sis dies; però els que vénen abans, que s'encarreguen avui i ja s'han rebut, això és simplement, segons l'auditoria, una incidència de caire formal. Permeti'm, jo d'això en dic una irregularitat administrativa greu.

Home!, alguna cosa haurem de mirar! Home!, jo no hi entenc massa, suposo que vostès estan més avesats a aquesta matèria, però permeti'm que li digui, home!, que un expedient que es contracta avui i es rep un mes abans..., permeti'm que li digui que és una mica complicat de poder justificar, de poder-ho justificar, per ningú, ni per qualsevol auditor, que... recordar que aquests mateixos auditors, molts d'ells, han treballat moltes vegades per a la mateixa Administració.

Seguim. L'honorable conseller, l'altre dia, el senyor Castells, va anar a la comissió a explicar o a intentar justificar l'injustificable, com això, per exemple, l'injustificable, i després ve a dir: «Ecolti, ara hem de prendre una sèrie de mesures...» I en diu una, per exemple: la creació d'un registre. «Hem de crear un registre d'estudis i dictàmens» –va dir– «petició formulada pel Parlament en diferents ocasions.» Sí, formulada pel Partit Popular en diferents ocasions.

Saben vostès el que em van contestar quan nosaltres vam proposar aquest registre, el que se'm va dir per part del senyor Pérez, que no és aquí present, com a representant del tripartit en aquell moment, que presentava l'esmena a la totalitat? Se'm va dir si coneixia el registre públic de contractes que depèn de la Junta Consultiva de Contractació Administrativa, si el coneixia. Dic: «Sí.» I em deia: «Però llavors per què vol un registre, si ja existeix?»

Jo hi vaig anar. Vaig anar-hi, com a Grup Popular, amb un assessor, em vaig presentar allí, a la Junta Consultiva, al passeig de Gràcia, a l'edifici de la Borsa, a dalt. Escolti, quan arribo i li dic a la funcionària: «Ecolti, vull veure la relació dels expedients de l'any 2008, que m'ha dit un diputat de la cambra catalana, en nom del tripartit i en nom del Govern, suposo, que aquí estan, la vull veure», no vegin vostès la cara que la pobra funcionària va ficar, de dir: «Però quin registre, quins expedients? Però què pregunten vostès?» «Ecolti, això és el que m'han dit a mi; jo vinc aquí..., em diuen que vingui, jo vinc.»

Al cap d'una estona, em van atendre molt bé, al cap d'una estona, quan van tindre preparada la resposta, em diuen el següent: «De registre públic, poquet.» Li explicaré el perquè. Perquè el registre públic seria el que nosaltres entenem que tu arribes allí, demanes, et donen la informació i te'n vas. No; ho has de fer per escrit. Has de demanar el perquè. No ho pots fer de forma aleatòria, has de dir quin expedient vols. Però si no els coneixes, quin expedient pots demanar?

I, segona, els contractes menors no estan obligats a enviar-los a registre públic. Els menors, sí, els que estem

discutint avui aquí, aquests, no estan obligats d'enviar-los a la Junta Consultiva, al registre.

Fixi's, m'envien a anar a buscar una cosa que no existeix. Ara què succeeix? Que el conseller diu: «Hem de fer un registre.» Només faltaria! I després diu –i acabo–: «I també, una altra mesura» –diu–, «tots els informes realitzats tenen un caràcter clarament..., i de valoració d'aspectes; hauríem de buscar una avaluació externa.» Coi, doncs, creem la comissió assessora! Ja ho vam demanar nosaltres! Creem aquesta comissió assessora, com ja existeix en altres mecanismes, com ja existeix la Comissió Assessora sobre la Publicitat Institucional, creada i modificada pel partit de Convergència i Unió. Creem aquesta comissió assessora, que faci, que digui, efectivament, quins expedients, quins informes es poden o no demanar!

Hi han mecanismes de transparència. Nosaltres els fem sobre la taula. Els demanem, i vostès..., i espero, honorable conseller, ja que ho va dir en seu parlamentària, que creï aquest registre. Li ho tornarem a demanar, li tornarem a entrar la petició formal per part del Grup Popular perquè es creï aquest registre, perquè els diputats puguin anar a veure aquella relació d'informes que ara se'ns nega. No diem que se'ns negui anar a les diferents conselleries; se'ns nega una relació d'informes perquè nosaltres no puguem tindre les eines suficients per anar a la conselleria i poder esbrinar què és el que hi ha darrere dels expedients.

Això no és ficar traves? Això és transparència, senyora Gomà? És transparència, senyora Gomà, prohibir..., no enviar quelcom que durant molts anys estaven enviant a la resta de diputats?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Llobet Navarro

Acabo, senyor president. Per tant, nosaltres, evidentment, coincidim amb la proposta de Convergència i Unió. Creiem que hi han mesures per millorar en transparència en un tema evidentment penós i que realment necessita una rectificació per part del Govern.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Daniel Pi té la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Perdonin, però no sé si m'equivoco, no sé si m'he equivocat. Estem debatent una proposició de llei, oi que sí?, una proposició de llei que fa referència a la fiscalització dels expedients menors. És això, oi? Ho dic perquè, escoltant les paraules del grup proponent o la intervenció de qui m'ha precedit, tinc la sensació que estaven parlant d'una cosa completament diferent. I jo no voldria equivocar-me i fer aquí el que no toca.

Si jo faig el que suposa que toca, ara defensaria per què no donarem suport a això. Però jo tinc por de quedar malament, que sigui jo el que parla d'allò que avui no toca. Jo ara els diria, escoltin, com és que vostès proposen això? Com és que vostès el que volen és complicar encara més la tramitació dels expedients? Com és que vostès, que parlen de paperassa, burocràcia i tot això, ara volen fer una cosa que no..., el contrari d'això, que és de posar encara més paperassa i més burocràcia? Com és que vostès parlen de no introduir una sistemàtica de control moderna, àgil, que manté les garanties però fet d'una manera posterior, el que fan allò, les empreses privades, i, en canvi, em volen mantenir un sistema clarament rígid i funcional? Qualsevol persona que conegui l'Administració sap perfectament que aquesta proposició de llei, en cas d'aprovar-se, té molts més inconvenients que avantatges. I vostès també ho saben, ho saben perfectament. Però és que avui no venim a parlar d'això.

Escoltin, vostès, aquesta proposta de llei, per què la proposen? Doncs, mirin, en la meua opinió, el grup proponent la tira endavant perquè li és útil a curt termini, perquè li serveix per fer bullir l'olla amb la polèmica dels informes, perquè creu que la pot fer servir en la seva estratègia de desgast del Govern, i encara una cosa més: serveix per fer soroll en un moment en què aquest grup es pot veure afectat pel coneixement del finançament de la fundació afí amb els fons del Palau. Aquestes són les seves raons, i no em diguin que no: agafin la intervenció que vostès han fet, i jo mai no havia vist una intervenció així en la presentació d'una proposició de llei. Vostès no han defensat la llei. Vostès avui s'han inventat una nova figura en aquest Parlament que consisteix, sota l'excusa de presentar una proposició de llei, en una altra cosa completament diferent. Els seus arguments no són els d'algú que fa una proposta de millora de l'Administració, són el discurs, els arguments d'algú que només busca, a curt termini, posar en dubte el Govern del país. Aquí no estem discutint cap llei. I aquestes són les seves raons: l'embolica que fa fort!, el «i tu més».

Jo, ahir, escoltava per la ràdio el portaveu adjunt, el portaveu del seu grup, el senyor Oriol Pujol, quan li van preguntar en un programa de ràdio: «Escolti, i vostè, d'això del finançament de la seva fundació, què en pensa?» I va dir: «Miri, nosaltres hem tingut aquest finançament, però tenim el tema dels informes.» I llavors ja vaig veure de què aniria avui el debat aquest.

Doncs, miri, jo seré molt clar, jo em nego a entrar en un debat d'aquest tipus. El meu grup, que està format per unes forces polítiques que tenen les seves fundacions i són unes fundacions que no han rebut ni un euro del senyor Millet, no com altres; que no han rebut ni un euro de donacions anònimes, no com altres; que es van quedar sols fa dos anys proposant mesures de control per les fundacions afins als partits i ens van deixar sols, fa dos anys, ens neguem a entrar en aquest tipus de debat. Em nego a admetre la tesi que tots siguem iguals. Doncs, no, com deia aquell, molt afortunadament: «Alguns en aquest cas són molt més iguals que els altres.» I em nego, també, a acceptar que el control de la despesa que hi ha a la Generalitat justifiqui el canvi que vostès proposen. Entenc la seva estratègia, la lletania de sempre, els informes, el desgavell...

Vostès no es llegiran mai aquest informe amb profunditat. Perquè aquests informes si vostès se'ls llegeixen veuran de seguida, al segon paràgraf al qual vostè al·ludia fa un moment... (*Veus de fons.*) Escolti, és evident que la intervenció és garant de la correcció dels expedients administratius, amb la qual cosa és impensable qualsevol segon examen. Però també és evident que si de l'examen d'aquesta mostra n'hagués sortit absolutament qualsevol cosa, aquests informes haurien acabat amb la reclamació de les responsabilitats a les quals hi hauria hagut lloc. I això és d'aquesta manera. Però a vostès no els convé. I, per tant, ho passen per alt. I, a partir d'aquí, eh?, doncs, vostès agafen «el rave per les fulles» i fan de l'anècdota categoria. Doncs, perdonin, s'equivoquen. Vostè ha dit abans que hi havia diferències, i tant que sí que hi han diferències! Aquest Govern, a diferència dels anteriors, avalua el problema, el posa en la seva justa mesura i et fa les propostes de millora que es poden posar en marxa.

Per què vostès fan això? També per un altre motiu, perquè d'aquesta manera aconsegueixen que no siguin visibles o que no siguin tan visibles moltes coses que passen. Perquè mentre aquí parlem d'això passen altres coses. D'aquí a deu minuts al Palau de Sant Jordi es fa un acte d'homenatge als presos polítics. Jo hi volia anar, encara hi aniré, eh? És un acte d'homenatge que vostès en vint-i-tres anys no van voler fer. Avui el conseller Saura és a Mèxic lliurant a la família del president Companys l'escrit de reparació del Govern central previ a l'anul·lació del seu procés. Vostès, que són tan nacionalistes, en vint-i-tres anys no ho van fer. Ahir, o abans-d'ahir, per primera vegada, uns mossos d'esquadra van ser absolts de la falta d'acusació per maltractaments gràcies a les càmeres instal·lades a les comissaries, que vostès no van fer i que tant van criticar. Perquè aquest Govern ha aconseguit un nou Estatut, un nivell d'inversió de l'Estat a Catalunya i un sistema de finançament que vostès mai van aconseguir. Perquè la sinistralitat a les carreteres ha baixat més del 50 per cent amb les mesures que vostès tant han criticat, perquè tenim garantia d'abastament d'aigua gràcies a no haver esperat la seva proposta, etcètera. Vostès no poden reconèixer tot això i han de sembrar dubtes. I se'ls ha ocorregut que una bona manera d'estirar el tema dels informes era avui presentar aquesta suposada proposta de llei. Encara que sigui absurda, encara que vagi en contra de la lògica i del sentit comú, encara que comporti incrementar la burocràcia i la paperassa, encara que es doni de «patadas» amb l'objectiu d'aconseguir una administració àgil i eficient. (*Remor de veus.*)

Mirin, vostès, per dir-ho d'una manera col·loquial, i no me'n vaig cap al refranyer, que avui és un dia per no fer-ho, vostès s'apunten a un bombardeig. Acabo exactament com he començat, i suposo que després de la meua intervenció no els sorprendrà gens ni mica: el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa votarà en contra de la tramitació de la suposada, presumpta Proposició de llei de retorn a la fiscalització prèvia de contractes menors.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Rivera, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Consellers, diputats i diputades, bé, des del nostre grup, des de Ciutadans, lògicament reconeixem que aquesta proposta és finalista, és una proposta que no té, des del nostre punt de vista, una finalitat, podríem dir, de millorar la llei, sinó que té la finalitat d'obrir un debat de com s'estan fent les coses. És la nostra lectura del que ha fet el Grup de Convergència i Unió i el senyor Turull en concret.

Per tant, partim del realisme i del pragmatisme que, evidentment, el debat que tenim aquí no és un debat de com millorar o de quin articulat fer o no perquè no només Convergència no hi ha entrat, sinó pràcticament tampoc hi han entrat els grups que donen suport al Govern, en el fons.

És més, senyor Pi, si em permet, amb tot l'afecte que li tinc, semblava que vostè estigués fent un publibreportatge al tripartit aquest últim tram, faltava aquí *publibreportaje*, perquè..., vull dir, li faltava parlar de totes les feines que han fet en tres anys, no? Ho dic perquè vostè ja que parlava d'altres coses seria bo que vostès també utilitzin una qüestió, que parlem d'un articulat d'una llei, per parlar de les seves accions o inaccions del Govern. Per tant, en aquest sentit la rigorositat se li demana o s'hauria de demanar a totes bandes i ser coherent amb aquesta rigorositat que es demana als grups de l'oposició.

Dit això, no sé si vostès coneixen la figura de la curatela, la figura jurídica de la curatela i del pròdig, no sé si les coneixen. El pròdig és aquell que dilapida els diners i com que no té consciència que gasta els diners necessita un curador. La curatela és aquella figura, per tant, que es dedica a controlar les despeses econòmiques d'algú que no és capaç de gestionar bé els recursos. Bé. Doncs, jo crec que aquesta llei, si em permet el senyor Turull, la podríem batejar com la Llei de la curatela o del pròdig, no?, perquè estem parlant d'una figura que, en definitiva, vol tornar enrere i vol dir «fiscalitzem amb més mesura, no per dotze mil, sinó per tres mil, bàsicament, parlant en termes de números, com seria aquesta nova normativa que es proposa».

Miri, nosaltres li serem molt sincers, no entrarem, ni crec que el debat sigui de si són tres mil, sis mil o dotze mil. El debat hauria de ser previ i molt més profund. És a dir, necessitem realment portar en aquest Parlament una proposició de llei perquè aquest Govern compleixi la legalitat, compleixi amb una mínima..., ser mínimament decent i presentar en comissió parlamentària i no amagar i no intentar tapar les coses que s'estan demanant des de l'oposició? No seria més senzill que vostès en lloc d'esperar aquí una proposta i dir que és innecessària i que vostès són irresponsables i no sé què, no seria més senzill que vostès obrissin una comissió d'investigació i tots sabéssim aquests 32 milions d'euros com s'han gastat, amb què i a quines persones o qui ha fet aquests informes?

Perquè jo una de les preguntes que em faig, i l'hem fet des de Ciutadans sempre, és: «En els 170 i tants mil de funcionaris que tenim, no hi ha ningú capaç de fer aquests informes? Hem d'externalitzar-los? Ens hem de gastar 32 milions d'euros en aquests informes només en un any?»

Aquesta pregunta suposo que molts ciutadans se la fan, no? És a dir, si estem incrementant les plantilles, estem incrementant la despesa i estem incrementant, en aquest cas, les plantilles de funcionaris, per què hem d'externalitzar informes? I, clar, si els informes fossin de la NASA, doncs, un diria: «Home, doncs, potser no tenim tècnics de la NASA aquí a Catalunya perquè no estem especialitzats, i, per tant, necessitem anar a buscar-los a no sé on.» Però és que vostès fan uns informes, que no vull tornar a repetir-ho, però fan informes que són ridículs..., bé, inútils, en paraules de l'auditoria; i no només inútils, parlaven de transparència, alguns són transparents perquè tenen dues pàgines..., hi ha informes de dues pàgines que costen 10.000, 12.000 euros. Això és una realitat.

Llavors la pregunta és: «Hem d'arribar a una proposició de llei feta per un grup parlamentari i fer aquest debat?» No seria més senzill que vostès haguessin anat a la comissió de les diferents àrees i que els seus consellers haguessin passat comptes i haguessin dit: «Aquest és l'informe, aquest és l'altre, aquest no-sé-què, i la responsabilitat d'aquesta inflació» —com diu, inflació de pressupostos, que en parla la mateixa auditoria— «és a causa d'això, i aquesta persona està acomiadada o aquesta persona deixa de ser un càrrec de confiança, o aquesta persona deixa de ser directora general de no sé què.» Perquè, clar, parlem de responsabilitats al final.

El president Montilla avui, a petició nostra, del nostre grup, s'ha negat en rotund a obrir cap comissió d'investigació, a parlar-ne i a explicar als ciutadans en què gasta els seus diners. Després alguns diuen que no hi ha confiança, que la ciutadania no té cultura democràtica i que, per tant, no participa, i que a veure si fem això: una àrea de relacions i participació. No, si el problema no és de tenir una conselleria de participació, el problema és donar credibilitat a les institucions, i l'única manera de donar credibilitat a aquest Parlament, al Govern de la Generalitat, a les institucions de Catalunya és que fem tots un esforç plegats, i el Govern al capdavant, per intentar que els ciutadans tornin a confiar en les institucions.

El missatge que s'està donant quin és quan el president Montilla s'oposa a obrir una comissió d'investigació d'aquest tema? Que no vull ni parlar-ne! I quina és la pitjor de les sospites? Bé, i per què no volen parlar?, per què no volen comparèixer?, per què no volen donar explicacions? És la pregunta que es fa qualsevol ciutadà amb un mínim de sentit comú. Doncs és la mateixa que ens fem nosaltres, per què vostès no volen comparèixer ni donar explicacions? Per què volen tapar i acusar a qualsevol que vulgui tenir informació que pretén embolicar o que pretén crear una sospita falsa? Doncs, si és falsa vinguin a aquí i expliquin-ho, jo estaré encantat. I, senyor Castells, i al senyor Montilla li diria, si estigués aquí: «No passa res, felicitats, han fet vostès els informes fantàstics, i són tots imprescindibles i han fet vostès una gestió de preu fantàstica, ens ha costat poquíssim!»

Però és que la sospita de la informació, la poca informació que puguem tenir no és precisament aquesta, és que han estat inflats els pressupostos, que molts han estat inútils, i que alguns fins i tot han estat assessorats i concedits, per què no dir-ho?, a persones vinculades al Govern. Parlem clar! És que hi ha una sospita clara. No oblidem que la Fiscalia ha admès a tràmit una denúncia sobre aquests informes, senyors! El senyor Montilla ens deia: «Aneu als jutjats...» No, si no hi hem anat nosaltres, si ja tenim una demanda, en aquest cas, davant de la fiscalia que ha sigut admesa a tràmit, que hi han set conselleries afectades, que està als tribunals... I aquí no farem res? Passarem pàgina? Direm que això és impresentable? Direm que el Grup de Convergència vol fer no sé què, que el del PP no sé què o el de Ciutadans tal...? Home, no..., una mica de serietat.

Per tant, jo els demanaria que en lloc de passar full i «anar tirant pilotes fora» i «posar el ventilador» i el retrovisor, en alguns casos, perquè també és veritat..., deixi'm dir als de Convergència i Unió que a vegades els ho posen fàcil, perquè posen el retrovisor i es troben coses..., llavors, això també afecta. Però jo demano al Govern que als que no hem d'estar allà al retrovisor, li demanem que deixin de referenciar-se en els vint-i-tres anys de Convergència i que mirin endavant. I si vostès no han fet les coses ben fetes a mi, personalment, el que fes Convergència en aquells vint-i-tres anys, doncs, suposo que estava sotmès a control de la seva oposició. Per tant, vostès sabran el que no van fer d'oposició en aquell moment o què van pactar per no fer oposició. No ho sabem. No sabem quines vergonyes es van tapar amb el 3 per cent i amb altres històries. I vostès ho sabran. Vostès donaran les explicacions als ciutadans. Però la realitat és una altra, la realitat és que vostès no volen admetre un debat sobre la millora en la transparència d'aquests informes. Vostès sabran perquè no ho volen fer. Nosaltres seguirem insistint-hi, i així li ho hem dit al president, i ho farem des del nostre grup, en obrir aquesta comissió.

S'ha parlat abans de legalitat. Aquesta auditoria no té com a finalitat jutjar la legalitat, té com a finalitat veure si hi han incidències; es parla d'incidència, o, bé, digui-li incidències, irregularitats, digui-li com vulgui, però n'hi han, i sobre una mostra que, ho torno a dir, l'auditoria no l'ha feta Ciutadans, eh?, l'ha fet una auditoria, en aquest cas, del Govern o vinculada al Govern, per tant, no l'hem feta nosaltres des de l'oposició l'auditoria, no?

Un altre punt de què també es parlava. El senyor Pi deia que sembla que això és una compensació, una mena de compensació a les vergonyes que vulgui tapar-se Convergència per la Trias Fargas i no sé què... Doncs, miri, jo tinc la sensació que és mútua i recíproca. Perquè sembla que vostès canvien tot el que jo et puc llançar en el tema del Palau, t'ho canvio perquè no toquis el tema dels informes. És la sensació que té la ciutadania, que vostès es tapen, en aquest cas, les vergonyes. I, sincerament, i parlant i fent parèntesi amb això del Palau, al marge de fundacions que hi hagi o no, del 2003 al 2008, que governaven vostès, van desaparèixer 9,8 milions d'euros del Palau de la Música! I, perdoni..., el president del Consorci del Palau avui és el senyor José Montilla i Aguilera. Això és una realitat.

Per tant, no posin retrovisors que vostès han de vetllar també per la utilització d'aquelles subvencions públiques, sigui per la Trias Fargas o sigui per qui sigui. I vostès són Govern, per tant, són responsables i hi poden haver irresponsabilitats polítiques. I això és el que demanem també, que obrim una investigació, hi insisteixo, perquè, si realment no hi ha cap responsabilitat política, ho celebrem tots plegats, fem una festa, i diem: «Fantàstic!, s'han fet les coses molt bé.» Però, si no, que hi hagi persones que es responsabilitzin, perquè el missatge als ciutadans és que aquí tothom fa el mateix, aquí no es pot confiar amb ningú, aquesta institució no serveix per a res, i al carrer la sensació que hi ha és que aquí perdem molt el temps, però, realment, quan parlem de parlar les coses clares, de ser transparents i de gestionar les coses públiques no ens compoem.

Per tant, nosaltres no volem col·laborar en aquesta suma, demanem una mica de responsabilitat. Per tant, tapar vergonyes i canvi de cromos ja ho hem vist, i en això el Govern hi participa.

Finalment, recordem que hi han uns límits, que es parlarà de dotze mil euros. És que vostès, a més, no ho fan bé. Però és que hi han informes que és que els falten cinquanta euros per arribar als dotze mil euros. Que tots sabem quina és la metodologia: que estiguin tots per sota i que el pressupost estigui just per sota per adjudicar-ho a dit i no passar per aquesta fiscalització. És que ho fan molt malament, és que ni dissimulen, i havien informes que estan partits en dos perquè no sumessin dotze... O sigui és que és evident!, un d'11.900 i un de 1.900. Home, dissimulin una mica. Clar, això no són sospites nostres, és que són fets, són documents que han sortit a la llum.

Per tant, no ens culpin de veure no sé quins fantasmes. Dissolguin, vostès, els fantasmes venint aquí a comparèixer i obrint una comissió d'investigació, que és el que haurien d'haver fet des d'un primer moment si tinguessin les coses clares...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Per tant, nosaltres –sí, acabaré, senyor president– donarem suport, hi insisteixo i parlant molt clar, no tant per la proposta en concret i l'articulat, sinó perquè s'obri un debat de com s'han de gestionar aquests informes i quina fiscalització prèvia han de tenir.

Per tant, com que vostès, permetin l'expressió, en termes jurídics són una mica pròdigs, doncs, intentem ficar una bona curatela.

Gràcies, diputats i diputades.

(El Sr. Turull i Negre demana per parlar.)

El president

Senyor Turull...

El Sr. Turull i Negre

Sí, president, per al·lusions i contradiccions.

El president

Té un minut.

El Sr. Turull i Negre

No, per un tema que jo crec que és important. La senyora Gomà ha dit: «Vostè ha arribat a dir que el Govern havia comès irregularitats i per tant això ho ha de retirar, etcètera.» M'ha dit això, m'ha interpellat. Jo li dic: «No ho retiro, és a dir, ho ratifico. I ho ratifico perquè ho he vist amb els meus ulls.» Per tant, no es tracta d'escampar res, sinó que jo em ratifico amb les expressions que he fet.

Segona cosa, aquí no es tracta de barrejar res. I el tema dels informes, que evidentment fa temps que s'està fent una feina d'anar a mirar, a intentar obtenir informació, qui el posa una altra vegada sobre la taula, el debat, no és Convergència i Unió, eh?, és un conseller que tria un dia per fer una compareixença i ens ve a explicar una auditoria. I per això torna a estar aquí, no perquè ara de cop i volta nosaltres hàgim tret aquest tema, per això ha aparegut una altra vegada el debat. I perquè amb tot el que nosaltres havíem dit amb relació a aquest tema, un cop hem tingut aquesta informació, doncs evidentment que ens hi hem de pronunciar, altrament no s'entendria.

Per tant, em ratifico en l'expressió que he dit perquè ho he vist amb els meus ulls, que s'han comès irregularitats. I, per tant, no som nosaltres qui vulguem barrejar naps amb cols, sinó que qui posa el debat sobre la taula una altra vegada és el mateix Govern.

Moltes gràcies, senyor president.

(La Sra. Gomà i Pons demana per parlar.)

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Bé. El que vostè ha dit, o haurem de repassar la seva intervenció, és que el Govern havia comès il·legalitats. Jo el que li deia és que retirés el terme que el Govern havia comès «il·legalitats» i si considera que les ha comès que vagi a Fiscalia i ho denunciï.

I, en segon lloc, el conseller va comparèixer i no així de manera espontània, sinó que, tot i ser a petició pròpia, això, diríem, era conseqüència d'una sèrie de resolucions que vam aprovar i anteriorment d'una feina en aquest sentit. I em sembla que és positiu que el conseller de la Generalitat comparegui i doni explicacions sobre informes dels quals vostès demanaven informació. Per tant, això ho valorem positivament tots plegats, entenc, no?

El president

Gràcies.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les deu del dematí.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i cinc minuts.